Joan Bramsch

Vraja unei clipe

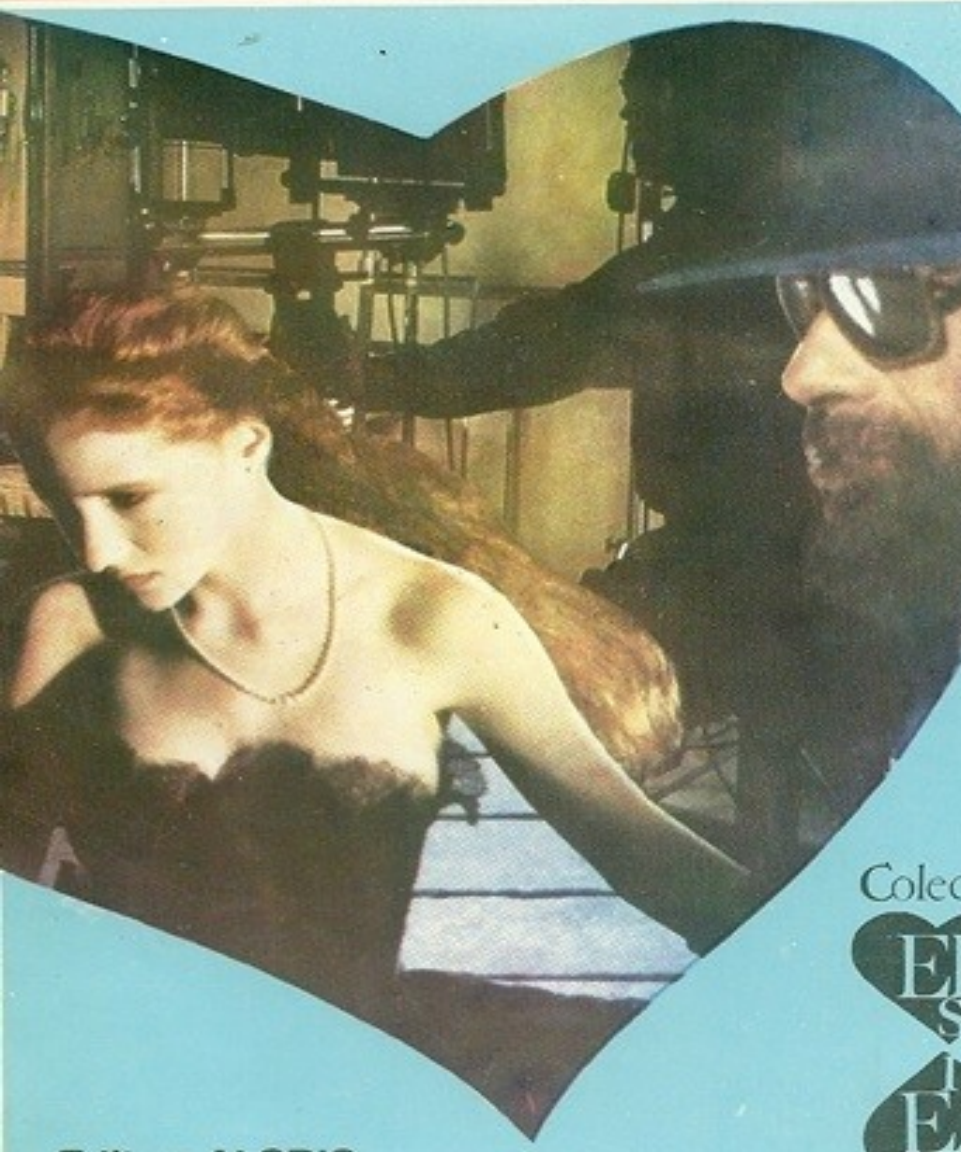

Colec

Editura ALCRIS

Joan Bramsch

Vraja unei clipe

The stallion man

În româneşte de : Luli Filipescu

BUCUREŞTI 1994

Colecţia *„EL şi EA”*
– 21 –

CAPITOLUL I

O căldură înăbuşitoare se abătuse asupra oraşului Saint-Louis şi nori întunecoşi se îngrămădeau pe cer cu o viteză înspăimântătoare. O rafală de vânt mătură brusc străzile animate din centru. Aflat pe marginea trotuarului, un bărbat voinic îşi reţinu pălăria cu mâna înainte de a traversa în grabă până la maşină. Strecură cheia în broască şi îşi ridică ochii spre cer, înainte de a se repezi în automobilul de un model recent.

— O să plouă cu clăbuci! mormăi el, folosind o expresie a copilăriei lui petrecută în Oklahoma.

Hotărât să aştepte terminarea furtunii înainte de a pleca la drum, îşi aruncă pălăria pe bancheta din spate, lângă valiza din piele, şi-şi desfăcu nodul cravatei de mătase, Se aşează mai comod pe scaun şi-şi trecu mâna prin buclele negre. Apoi degetele lui mângâiară barba care-i împodobea de câtva timp obrajii, cu scopul de a-i camufla chipul. Un chip uşor de recunoscut de la un capăt la celălalt al Statelor Unite şi chiar dincolo de frontiere.

Primele picături căzură pe parbriz şi bărbatul urmări cu privirea trecătorii care fugeau din calea furtunii spre un adăpost. O femeie blondă şi suplă îi atrase atenţia, îşi scosese hotărâtă încălţămintea în plină stradă şi o băgă în servieta de piele. Apoi îşi acoperi capul cu vesta taiorului şi îşi reluă cursa evitând, de bine de rău, băltoacele care-i ieşeau în cale.

— Ia te uită, făcu bărbatul văzând-o că se îndreaptă ţintă spre maşina lui, cu capul mascat de vestă.

Cu un gest iute, întinse mâna şi deschise portiera o fracţiune de secundă înainte ca femeia să încerce să introducă cheia ei în broască. Se repezi în maşină şi se aşează pe scaun, fără să-şi descopere încă faţa.

— Oh, la, la! exclamă ea. Mi s-au făcut praf ciorapii.

Un surâs apăru pe buzele frumos desenate ale bărbatului care aruncă o privire admirativă picioarelor ispititoare ale vecinei sale.

Degetele fine ale necunoscutei deschiseră cu nervozitate servieta din piele. Uşurată, privi preţioasa încălţăminte pe care o pusese la adăpost, îşi îndreptă spatele şi îşi scoase capul din vesta leoarcă de apă. Un profil agreabil şi o cascadă de bucle blond roşcate se iviră pe neaşteptate.

Abia atunci tânăra îşi întoarse capul şi descoperi frumosul chip al bărbatului cu privirea întunecată şi întrebătoare. Ochii mari şi albaştri nu părură speriaţi, dar îşi trase cu o mână nervoasă fusta peste genunchi şi exclamă:

— Aş dori să ştiu ce căutaţi în maşina mea! Vorbise cu o voce melodioasă care nu-l lăsă indiferent pe vecinul ei.

Acesta surâse.

— Dumneavoastră vă aflaţi la mine, dacă nu vă supăraţi. Maşina dumneavoastră este parcată puţin mai sus pe această stradă şi dacă nu abuzez…

Avu un surâs amuzat care-i descoperi dinţii albi şi sclipitori, în timp ce ea îi răspundea confuză.

— Vai, m-am înşelat! Regret…

— Nu e cazul să regretaţi, spuse el pe un ton liniştit. Poate e şansa vieţii mele…

Fără îndoială obişnuită cu acest gen de declaraţii din partea bărbaţilor, tânăra îl cântări din priviri.

Ceva i se părea cunoscut, familiar. Expresia ochilor… Surâsul cuceritor… Da, îl mai întâlnise. Dar unde?

Ridică uşor din umeri. Nici nu putea fi vorba să părăsească acest adăpost înainte de sfârşitul furtunii – o adevărată dezlănţuire a naturii… Dacă nu cumva o obligă el… Îi adresă un surâs care-i lumină chipul agreabil în formă de inimă. El îşi reţinu respiraţia când ea se aplecă şi-l întrebă pe o voce melodioasă, examinându-i trăsăturile bronzate:

— Am impresia că ne-am mai întâlnit undeva. El râse, într-un fel care o încălzi, şi îi făcu şmechereşte cu ochiul.

— N-ar fi trebuit ca eu să fiu cel care pune o asemenea întrebare?

Ea se îndepărtă şi-şi aşeză mai bine servieta în braţe.

— Trăim într-o epocă în care femeile şi-au câştigat libertatea, răspunse ea cu vioiciune. Şi sincer am impresia că v-am mai văzut undeva. Da. Îmi amintesc ochii… şi părul ondulat.

Îşi încruntă sprâncenele.

— …Dar nu-mi aduc aminte deloc de barbă… N-aţi vrea să-mi reamintiţi numele dumneavoastră ?

— Cu plăcere. Dar cu condiţia să mi-l spuneţi pe al dumneavoastră.

În fond, aflându-i numele, această tânără nu va fi în stare să spulbere misterul activităţii lui trecute. Barba îi modificase în mod radical înfăţişarea. Iar această încântătoare necunoscută părea foarte interesantă. Politicoasă… dar tenace. Şi foarte atrăgătoare, chiar dacă era udă leoarcă.

Îi studie sânii provocatori pe care bluza udă din mătase îi punea în evidenţă. Ea îi urmărise privirea şi se grăbi să-şi strângă vesta la piept Apoi scotoci într-un buzunar.

— Poftim, făcu ea întinzându-i o carte de vizită îndoită şi udă.

,,Juliet McLane. Profesoară de pian şi consultant de specialitate.”

Fără să scoată vreun cuvânt, el îşi strecură mâna în buzunarul interior al vestonului bej, impecabil croit, şi scoase un portofel subţire din piele roşcată. Cu degetele lui lungi luă o carte de vizită şi i-o întinse vecinei sale.

Ea îi observă unghiile perfect manechiurate. Un asemenea rafinament nu stătea în obiceiul bărbaţilor din Saint-Louis şi studiindu-i plină de curiozitate cartea de vizită ajunse la concluzia că venea probabil din New York.

,,Hans Jablonski – Scriitor şi cineast – Filme documentare.”

Ea îi aruncă o privire întrebătoare:

— Ei? făcu el ridicând dintr-o sprânceană. Vă aşteptaţi poate să-l vedeţi pe Errol Flynn?

Ea râse nervos şi plecă ochii spre cartea de vizită.

— Pe legea mea, mărturisi ea, puţin jenată de alura lui de seducător, îi semănaţi foarte mult…

Un deget îi ridică bărbia. Avu impresia că-i stă inima în loc sub privirea intensă a ochiloi negri.

— Da, domnişoară McLane. Şi vă asigur că mă simt la înălţimea reputaţiei lui…

Răsuflarea lui caldă îi atinse fruntea şi se simţi fremătând la ideea vieţii tumultuoase a celebrului actor de cinema: petreceri fastuoase, baruri de noapte, femei fatale în blănuri scumpe…

— Mi-am jucat rolul perfect în echipa de baschet din Tulsa, spuse el cu o voce catifelată, pe un ton confidenţial.

Ea râse uşor.

— Scuzaţi-mă, răspunse, tulburată de imaginile apărute ca rod al imaginaţiei ei bogate.

Mâna mare a necunoscutului îi mângâie obrazul. Juliet simţi că roşeşte iar Hans Jablonski rămase fascinat de pielea ei catifelată şi. de transparenţa tenului.

— Nici o problemă. Nu e prima oară când sunt comparat cu Errol Flynn şi găsesc asta destul de măgulitor.

Degetele lui mângâietoare erau într-un mod ciudat liniştitoare şi Juliet continua să se întrebe: cine o fi bărbatul ăsta? Numele lui nu-i spunea nimic. El o contempla cu un surâs atât de promiţător încât dori să ştie mai multe despre persoana lui.

— Şi despre ce scrieţi, domnule Hans Jablonski? se interesă cu vocea ei melodioasă.

Un surâs apăru pe buzele lui frumoase. Un surâs pe care Juliet îl consideră drept cel mai sexy din lume.

— Asta numai cei apropiaţi o ştiu: soţia mea, părinţii mei, cel mai bun prieten.

Ar fi vrut să n-o mai privească atât de insistent.

— Soţia dumneavoastră? îngăimă ea, simţind o împunsătură în inimă.

Ah, ar fi trebuit să bănuiască; cu excepţia celor care erau celibatari înrăiţi, toţi bărbaţii cu adevărat seducători erau ocupaţi! Şi îşi imagină frumuseţea de femeie pe care Hans Jablonski o alesese drept soţie. Adunându-şi toate forţele, Juliet căută să se smulgă din fascinaţia privirii sale, având certitudinea că trebuia să-l părăsească fără întârziere pe acest bărbat, indiferent dacă mai ploua sau nu, ca să scape de sub influenţa farmecului său. Dar el o ţinea… cu degetele lui de catifea.

Cu degetul mic îi mângâie buzele pline.

— Niciodată n-am avut o soţie, murmură el. Focul care-o cuprinsese pe Juliet de când o atinsese, se intensifică la aceste cuvinte, în timp ce furtuna se dezlănţuia în rafale, rupând-o de lume. Simţi cum

atenţia lui Hans se îndreptă asupra buzelor ei senzuale şi se tulbură. O s-o îmbrăţişeze dacă nu punea repede capăt acestor manevre…

Juliet primise o educaţie severă de la mama ei, foarte rigidă în principii şi reuşi, printr-un mare efort de voinţă, să-şi întoarcă capul. Cu o voce neutră, reluă:

— Scrieţi de mult timp?

„Această fată nu este numai bine crescută, dar este totodată rezervată şi… prudentă” îşi spuse el.

Se îndepărtă de ea şi îi surâse.

— Dintotdeauna… dar numai de curând m-am lansat ca profesionist.

— Şi înainte ce făceaţi?

Îi privi din nou cu multă atenţie frumosul lui chip în căutarea unui indiciu oarecare. Ochii. Da, cunoştea această privire. Şi înainte ca el să-i poată răspunde la întrebare, strigă nerăbdătoare:

— Sunt sigură că v-am mai văzut undeva. Îmi amintesc totdeauna ochii oamenilor, şi ai dumneavoastră sunt atât de expresivi!

El se mulţumi să surâdă, iar ea scoase un suspin exasperat.

— Îmi veţi răspunde, da sau nu? insistă ea.

Hans Jablonski avea un simţ ascuţit al umorului şi adora glumele. Savura pentru o clipă situaţia, detectându-se la vederea ochilor mari şi albaştri care luaseră o expresie rugătoare; ştiind totodată că n-o va mai putea duce cu vorba mult timp. Şi lucru ciudat, dorea ca ea să-i cunoască adevărata identitate. Era contrar obiceiurilor lui, dar simţea în mod confuz că secretul său va fi în siguranţă în mâinile Julietei.

— Atunci? reluă ea.

El se înclină şi se făcu că vrea s-o i-a în braţe.

— O să vă furnizez un indiciu, anunţă el cu o voce insinuantă.

Alarmată, ea se crispă.

— Nu… Aşteptaţi un minut.

Încruntându-se, el îi aruncă o privire ofensată.

— Doar nu vroiam să vă violez, Juliet.

Trebui să se reţină ca să nu adauge „cel puţin nu încă” şi îi fu greu să facă pe seriosul în timp ce o întreba, cu o luminiţă maliţioasă în priviri :

— Ce fel de bărbat mă credeţi?

— Cum aş putea şti? Abia v-am întâlnit.

— Dar aveţi impresia că mă cunoaşteţi, nu-i aşa?

Ea ezită.

Fără voia ei, simţi că-i vine să surâdă când el o cuprinse în braţe şi-i şopti:

— Destindeţi-vă şi lăsaţi să vorbească doar simţurile. Indiciul pe care mi l-aţi cerut, îl aveţi la îndemână. Chiar în acest moment.

Ea rămase nemişcată în braţele lui, cu faţa la două degete de barba bogată. Îşi spărgea capul, nu alta. Un indiciu? Care? La ce-o fi făcut aluzie atât de misterios ?

El se înclină uşor. Nu rămase insensibilă la atingerea mătăsoasă şi caldă a bărbii negre; o trecu un fior. El surâse, cu faţa ascunsă în părul ei, încântat de a constata că ea tremura de emoţie în braţele lui. Îi asculta respiraţia precipitată, în timp ce ea încerca să-şi păstreze calmul şi sângele rece. Pe nesimţite el o atrase, mai aproape de trupul lui cald şi adăugă imedict un element în plus portretului psihologic pe care şi-l făcuse în minte despre Juliet: o tânără fată cu curiozitatea veşnic trează, căreia îi plăcea să meargă până la capăt. Surâsul său se accentua, gândindu-se că ea îşi păstrase farmecul misterios al adolescentelor.

— Dulce Juliet, murmură el, ghiciţi cine sunt? Spuneţi-mi, la ce vă gândiţi în acest moment?

Ea îşi încleşta dinţii şi încercă să se concentreze. Acest bărbat n-o mai strânsese niciodată în braţe, ar fi ţinut minte. Dar o mai privise. De asta era sigură. O privise şi ea avusese senzaţia tulburătoare că se topeşte sub privirea lui neagră şi cuceritoare.

La această constatare, inima începu să-i bată în galop şi încercă cu disperare să se stăpânească. Hans Jablonski respira însă cu un calm neobişnuit. Ea şi ridică ochii spre el; o privea cu un aer liniştit. Ca şi cum aştepta de la ea răspunsul cel bun. Fără să scoată vreun cuvânt... Vocea lui. Îl auzise deja vorbind. Da, cunoştea inflexiunile grave şi melodioase, pline de senzualitate. Avea o voce cultivată, de profesionist. O fi cântăreţ? Era obişnuit cu microfoanele? Prezenta emisiuni la televizor?

Descumpănită, inspiră profund şi nările ei delicate fremătară, dintr-odată în alertă. Strângându-se la pieptul lui, îi simţi mirosul pielii. Surâsul Iui Hans Jablonski se lărgi, dezvelindu-i dinţii sclipitor de albi. Imposibil să se înşele asupra parfumului scump care o învăluia.

— „Parfumul depărtărilor” murmură ea visătoare.

— Parfumul învingătorilor, continuă el. Proaspăt, îmbătător, senzual. Femeia care îl simte, nu-l va uita niciodată pe bărbatul care foloseşte ,.Parfumul depărtărilor”.

Recita integral textul publicitar, bine cunoscut. Ochii întunecaţi se opriră asupfa ei, strălucind maliţioşi, şi ea simţi un fior străbătând-o din cap până în picioare. Hans Jablonski era un manechin vedetă, bărbatul spoturilor publicitare pentru faimoasele produse de cosmeticii masculină.

— Oh... Sunteţi acel bărbat!

El râse vesel şi cu un gest ştrengăresc îi ciufuli părul.

— Bravo, scumpă Juliet cu ochii cei mai albaştri din lume!

Sub privirea lui ea încercă aceeaşi senzaţie tulburătoare pe care o resimţea de câte ori urmărea publicitatea făcută de el pentru gama acestor produse.

Surprinsă, păstră tăcerea, abia îndrăznind să respire.

— În prezent, continuă cu vocea lui caldă şi învăluitoare, înţelegeţi de ce port barbă. Mi-am găsit un domeniu nou de activitate, în care visam de mult să lucrez…

Se apropie de ea şi pe un ton confidenţial, încheie:

— Promite-mi că nu îmi veţi dezvălui nimănui secretul.

Juliet se redresă, nedezlipindu-şi ochii de pe el.

— Pot să vă promit dacă doriţi… Dar dacă continuaţi să folosiţi acest parfum, aveţi mari şanse să fiţi recunoscut. Amintiţi-vă: Femeia care îl simte, nu-l va uita niciodată pe bărbatul care foloseşte „Parfumul depărtărilor”! Chiar dumneavoastră aţi spus-o.

El îi dădu drumul din îmbrăţişare, surâzând. Privind braţele care o cuprinseseră, ea adăugă :

— Oricare femeie pe care o veţi îmbrăţişa va ghici secretul dumneavoastră… Şi categoric, mult mai repede decât mine!

— Nu mă gândisem la asta, făcu el perplex, înainte de a izbucni în râs. Ştiţi, în mod cu totul natural am adoptat „Parfumul depărtărilor” de la început când am filmat pentru acest spot publicitar. De altfel era indispensabil în relaţiile publice pe care le întreţineam ca reprezentant al acestei firme… Dar aveţi dreptate. Trebuie să-mi schimb parfumul. Ah! Juliet, mă puteţi ajuta să-mi aleg un altul.

„Ce voce irezistibilă” îşi spuse ea, subjugată de inflexiunile mângâietoare. Scutură din cap si buclele

ei mătăsoase părură că dansează în penumbră. Hans adăugă calificativele „încăpăţânată dar sinceră” la portretul psihologic deja bine creionat.

— Nu, nu eu, declară ea solemn. Este imposibil. În ochii mei veţi fi întotdeauna bărbatul care simbolizează „Parfumul depărtărilor”.

— Adevărat? exclamă el, fără a-şi putea stăpâni în întregime râsul.

„Cât este de serioasă” îşi zise el, atins de evidenta ei sinceritate.

Juliet îşi dădu seama dintr-odată de subînţelesurile pe care le cuprindea răspunsul ei şi roşi până la rădăcina părului. Hans adăugă „timidă şi adorabilă” pe lista calităţilor… sau defectelor?

O luă din nou pe Juliet în braţe şi îşi îngropa faţa în părul bogat cu miros de flori.

— Ce vă nelinişteşte, dulce Juliet? Tocmai mi-aţi făcut un compliment minunat. Vă cred… şi-mi voi aminti întotdeauna aceste cuvinte.

Cu vârful degetelor începu să-i mângâie ceafa şi ea simţi un fior cald şi delicios parcurgându-i trupul.

— Aş vrea să vă revăd, murmură vocea de catifea. Aş dori să fac cunoştinţă mai îndeaproape cu dumneavoastră, Juliet.

Ea îşi ridică capul şi fixă incredulă frumosul chip care îi părea acum atât de familiar, de când îl recunoscuse pe bărbatul „Parfumului depărtărilor”.

— Cu mine? Dumneavoastră? Imposibil. Glumiţi!

O privi lung şi clătină din cap.

Juliet rămăsese în braţele lui şi el nu avea nici un chef să-i dea drumul. Citi uimirea în ochii mari albaştri. Sigur, nu avea nici o pretenţie şi nici nu se credea irezistibil, dar experienţa îl învăţase că multor femei le venea greu să vadă în el un bărbat obişnuit. Ele îl luau drept un erou. O creatură de basm. În trecut ştiuse să profite de asta. Îi plăcuse să se joace

cu sentimentele femeilor. Dar azi nu mai era cazul. Dorea cu adevărat s-o cunoască mai bine pe Juliet.

— Vorbesc serios, Juliet. Vă asigur. Pierdută, ea îşi lăsă ochii în jos şi-şi privi ciorapii cu firele duse. Cu pantofii puşi pe servietă, se simţi nedorită ca Cenuşăreasa după miezul nopţii; căută cu febrilitate motive plauzibile ca să nu-l mai revadă pe acest bărbat atrăgător.

— Tocmai mi-aţi spus că sunteţi gata să vă lansaţi într-o nouă carieră. Eu muncesc nebuneşte cu lecţiile mele de muzică şi cu şcolile din apropiere care îmi cer sfatul asupra conţinutului cursurilor. Programul meu este atât de încărcat încât practic nu ies nicăieri. De fapt, n-am ieşit niciodată cu… Nu se vede?

El se mulţumi să surâdă, fixându-i chipul.

— Este… nici nu poate fi vorba, murmură ea, cu senzaţia că o să se piardă în privirea lui.

Juliet vru să închidă ochii ca să-şi ascundă tulburarea pe care o trezise în ea şi pe care, probabil, el o observase. Dar constată că-i este de-a dreptul imposibil să nu mai privească acest chip seducător, încadrat de barba neagră.

Dintr-o clipă în alta se va trezi din visul acesta ciudat şi dorea să savureze toate detaliile, cât mai avea timp, pentru a şi le fixa mai bine în minte printre cele mai nebuneşti născociri ale imaginaţiei ei.

Hans o observa, încercând să descifreze mesajul trăsăturilor ei expresive. Oare dorea ea cu adevărat să-l respingă sau era mai experimentată decât părea şi perfect capabilă să-şi mascheze un ,,da” sub o falsă modestie? Oricum el nu era bărbatul care să ia un ,,nu” drept un răspuns acceptabil. O să descopere fără întârziere adevărul, folosindu-şi tot farmecul.

Juliet îşi plecă în sfârşit ochii. Un surâs resemnat apăru pe buzele lui Hans. Era însă o manevră. Tuşi uşor, iar ea îşi ridică capul şi-şi încrucişară privirile.

— Dacă nu mai vreţi să mă vedeţi, dulce Juliet, n-o să-mi refuzaţi desigur o mică sărutare de adio?

Fascinată, ea nu protestă cârţd el o luă din nou în braţe. Se aplecă spre ea, îi surâse tandru şi îi atinse cu un sărut uşor nu gura, după cum se aştepta ea, ci obrazul stâng, pe care-l simţi foarte rece.

Buzele lui întârziară pe obraz, înainte de a coborî lent spre bărbie şi apoi pe gât. O simţi fremătând de emoţie; atunci gura lui atotştiutoare urcă uşor spre celălalt obraz, pe care-l găsi fierbinte. Cuprins de pasiune îi sărută lobul minuscul al urechii. Juliet scoase un geamăt pe care el îl înăbuşi lipindu-şi buzele de ale ei.

Juliet clipi şi îşi închise apoi ochii, gustând căldura buzelor sale. Sărutul arzător îi înteţi bătăile inimii în timp ce un fior îi străbătu tot trupul. Într-o sclipire de luciditate creierul ei înregistră un mesaj: niciodată în viaţa ei nu mai fusese sărutată atât de bine.

Hans Jablonski tocmai recurgea la una din tehnicile cele mai subtile ale repertoriului său variat. Gura lui îşi accentua presiunea şi cu vârful limbii o făcu pe Juliet să-şi întredeschidă buzele. Era hotărât să o sărute până când fata nu va mai şti pe ce lume e.

Făcând asta se simţi pe neaşteptate cuprins de, un ciudat fior, iar bătăile inimii i se accelerară. De data asta nu mai rămăsese rece în faţa noii sale cuceriri.

Dintr-odată, degetele tremurătoare ale Julietei se ridicară spre umerii lui. Apoi îi cuprinseră ceafa începând să-l mângâie senzual. El fremăta sub această mângâiere neaşteptată.

Cu răsuflarea tăiată, sfârşiră prin a schimba sărutări pasionate, în timp ce afară furtuna scădea în intensitate şi ploaia înceta puţin câte puţin.

Gâfâind tulburaţi, strânşi unul în celălalt, se simţeau incapabili să vorbească şi încercau în van să-şi stăpânească bătăile inimilor şi să-şi controleze

respiraţia. Parcă fuseseră amândoi dintr-odată fulgeraţi de patimă.

Fără a rosti vreun cuvânt, Juliet se aplecă şi-şi luă servieta aşezată la picioare. Când deschise portiera ca să iasă, o atingere uşoară a mâinii lui Hans pe braţul ei o opri din gest. Îşi întoarse capul spre el, ca fermecată, şi citi in ochii lui aceeaşi încântare.

— O să vă telefonez mâine, Juliet, îi spuse el cu o voce răguşită de emoţie.

Ca să nu rupă vraja, ea se mulţumi să aprobe din cap. Dar odată ieşită din maşină, murmură:

— Da. Telefonaţi-mi, Hans.

El o urmări din ochi în timp ce ea se îndrepta cu paşi lenţi spre maşina ei, parcată puţin mai încolo şi o văzu demarând pentru a se pierde în aglomeraţia circulaţiei.

Nici el, nici ea, nu remarcaseră că uitase să-şi pună pantofii.

CAPITOLUL II

O oră mai târziu Juliet lenevea într-o baie înspumată şi parfumată. Retrăia cu pasiune momentele întâlnirii ei cu acel bărbat neobişnuit.

— Ce sărutare! murmură ea cu jumătate de glas, la amintirea buzelor arzătoare, atotştiutoare.

Ieşi cu regret din cadă şi îşi înfăşură corpul suplu şi frumos modelat într-un halat de baie alb, pufos. Ora actualităţilor se apropia şi se îndreptă maşinal spre televizor.

Muzica antrenantă a spotului publicitar al gumei de mestecat Hollywood îi ajunse la urechi când se instala comod pe canapea. O secundă mai târziu, bărbatul ,,Parfumului depărtărilor" îşi făcea apariţia zilnică pe ecran. Ochii lui negri şi expresivi, împodobiţi de gene lungi şi sprâncene bine desenate, păreau fixaţi asupra ei – numai asupra ei – şi ea tremura de emoţie, atinsă în adâncul sufletului.

Suspină imediat şi se redresă. Acest bărbat făcea, în aceeaşi clipă, să bată inimile cel puţin a unui milion de femei. La ce bun să se legene în iluzii deşarte? Probabil nu-l va mai revedea niciodată pe Hans Jablonski…

Totuşi, se simţi incapabilă să-şi desprindă privirile de pe chipul aflat în prim plan pe ecran. Faţa unui bărbat energic, cu trăsături regulate, puse în valoare de o tentă de bronz. Părul era negru, ondulat, cu reflexe strălucitoare. O frunte netedă, un nas drept, poate puţin mai mare în raport cu canoanele clasice ale frumuseţii, cu o mică cocoaşă la mijloc. Juliet se

încruntă. Bărbatul „Parfumului depărtărilor” avusese nasul spart de la vreo încăierarea din tinereţe? cu aerul lui cuceritor, el ieşise precis învingător în ciuda acestui accident…

Nu avu timp să-şi imagineze mai mult. Trăsăturile din prim plan dispărură, lăsând loc aceluiaşi chip, la scară mulţ mai mică, de data asta însoţit de un piept muşchiulos, teribil de atragător.

Juliet îşi continuă visarea: Hans Jablonski fusese el îmbrăcat când o luase în braţe în maşină, dar o ţinuse destul în braţe şi o strânsese suficient de tare… ca ea să îi simtă pieptul atletic şi şoldurile muşchiuloase…

Soneria telefonului o făcu să tresară şi se ridică cu regret să răspundă. Cine-o fi chemând-o la ora asta? Sigur nu acel bărbat de la care nu-şi mai putea lua gândurile. Dacă o sărutase, era fără îndoială fiindcă dorise să-i facă ei plăcere; sau pentru a o putea compara cu miile de femei pe care le ţinuse în braţele lui de seducător. La gândul ăsta, simţi ca un cuţit în inimă. Ajunsă la aparat, inspiră profund înainte de a ridica receptorul. Nu-şi putea permite să răspundă pe un ton morocănos nici elevilor ei, nici părinţilor lor.

— Alo? făcu Juliet cu vocea ei melodioasă.

— N-am putut aştepta până mâine ca să vă sun.

Era el! Inima o luă razna, dar ea rămase mută din cauza surprizei.

— Juliet? Mă auziţi… Doamne, a închis!

— Nu, Hans, strigă ea repede. N-am închis. Eu… eu mă gândeam la altceva.

— Juliet, vroiam să mă asigur că aţi ajuns cu bine acasă… Trebuie neapărat să faceţi o baie caldă, riscaţi un guturai zdravăn.

Ce voce învăluitoare! Ar fi putut s-o tulbure citindu-i şi din cartea de telefon! Încercă să-i răspundă pe un ton cât mai indiferent.

— Da. Chiar asta am făcut.

— Adevărat! Sper că telefonul meu nu va scos din cadă. N-aţi răspuns imediat…

— Nu. Am avut timp să-mi pun halatul. Mulţumesc, domnule Jablonski. Şi la revedere.

Se grăbea să închidă. O deranja şi i se părea penibil să fie atât de sensibilă la farmecul unui bărbat. Tulburarea ei îi amintea în mod dureros de sentimentele pe care le încercase când se îndrăgostise de un student a cărui inimă nu ere liberă; şi apoi când fusese curtată de un coleg care o lăsa indiferentă. În plus, Hans Jablonski nu căuta decât să se distreze cu ea. Nu avea intenţii serioase, era sigură de asta. Ce interes ar putea avea bărbatul „Parfumului depărtărilor” ca să frecventeze o muziciană din Saint Louis? Ce reprezenta ea în ochii lui, decât o aventură dintr-o seară ploioasă?

— Aşteptaţi, Juliet! Nu-mi închideţi în nas. Doresc să vă vorbesc.

Sinceritatea acestor vorbe o mişcă, dar se forţă să râdă. Acest bărbat îşi încerca din nou farmecul asupra ei.

— Da, răspunse ea. Ce mai este?

— Scuzaţi-mă că insist… Îmi spuneţi acum că aţi îmbrăcat un halat… Asta vă permite să-mi mai vorbiţi câteva clipe, fiindcă nu vă e frig.

— De ce?

— V-am spus-o deja. Doresc să facem mai îndeaproape cunoştinţă. Nu vreţi să mă credeţi?

Ea ezită, aţâţată de această întrebare directă. Cu francheţea ei obişnuită, îi răspunse,

— Mărturisesc că mi-e greu.

— De ce, dulce Juliet? Sunt sigur că putem ieşi ca doi prieteni şi să ne simţim foarte bine împreună.

— Ca prieteni? repetă ea pe o voce nesigură, fiind conştientă de asta.

Nemulţumită, îşi strânse halatul pe ea.

— Da, ca prieteni, sau mai mult… dacă avem noroc, răspunse vocea senzuală a bărbatului.

— Mai mult? Dumneavoastră cu mine? Oh, este imposibil!

Cuprinsă de ameţeală, îşi închise ochii şi-şi ţinu respiraţia. Se simţea atrasă în mod irezistibil în plasa bărbatului „Parfumului depărtărilor” şi căuta din toate puterile să-i reziste.

— Nimic nu e imposibil, Juliet… E chiar o probabilitate, murmură vocea caldă la urechea ei.

Ea nu răspunse şi el trase o înjurătură în gând Această conversaţie nu ducea la nimic bun. Înţelesese cauza refuzului: imaginea lui de manechin vedetă. Ea se interpunea în mod nefericit între el şi Juliet, ecranând orice comunicare reală Spiritul lui iute îi propuse repede o soluţie şi el surâse.

— Ştiu ce gândiţi, reluă el cu o umbră de tristeţe în glas.

Juliet fu atinsă de tonul lui fatalist, şi nu se putu împiedica să întrebe:

— Cum aşa?

— Gândiţi probabil, ca mulţi alţii, că bărbaţii manechin sunt lipsiţi de virilitate, nu-i aşa? Vă asigur că, cel puţin în cazul meu, este absolut fals.

Se amuzase, vorbind pe o voce aproape feminină, ceea ce o făcu să râdă în hohote pe Juliet

— Vă cred, răspunse ea spontan. Mi-aţi dovedit-o din plin, şi nu sunt din piatră.

Încurajat, Hans continuă imediat:

— Nici eu Juliet, nu sunt de piatră. Şi am schimbat adineaori o sărutare minunată.

— Oh, da, murmură ea aprinsă.

— Vreau să vă revăd. Am putea cina împreună. Părea atât de hotărât încât se simţi neliniştită.

— Nu e posibil, Hans…

Nu, nu era posibil: va suferi prea mult, dacă ar da curs invitaţiei lui. O atrăgea deja prea mult acest bărbat care făcea să viseze atâtea femei americane! De doi ani ea reuşise să-şi aranjeze o viaţă sigură, care nu-i punea inima în pericol. Toată energia ei era de acum înainte consacrată carierei ei, şi era foarte bine aşa. Scutură din cap, ca pentru a-şi alunga definitiv din minte imaginea seducătoare a lui Hans Jablonski.

— Mulţumesc pentru această propunere, dar răspunsul meu este nu, încheie ea categorică.

— Să ştiţi că nu renunţ atât de uşor la dumneavoastră! replică el.

Pentru prima oară în cariera lui, regretă notorietatea pe care i-o adusese rolul lui atrăgător de bărbat al „Parfumului depărtărilor”. Era imaginea lui de cuceritor care acum o speria pe tânăra femeie. Care îi provoca panică.

— Cu atât mai rău pentru dumneavoastră. Vă asigur că n-o să mă faceţi să mă răzgândesc.

— Hai, Juliet! Hans Jablonski este la capătul firului. Nu bărbatul „Parfumului depărtărilor”. Cei doi sunt diferiţi.

— Adevărat?

— Da! strigă el. Scuzaţi-mă că mi-am ieşit din fire, reluă el imediat. Dar nu mă recunosc de când v-am întâlnit!

— N-o fac dinadins…

Ezită înainte să adauge.

— Regret.

,,Ce-o fi vrând să spună?” se întrebă el perplex, înainte s-o întrebe:

— Ce regretaţi?

— Că nu sunteţi amândoi… Hans Jablonski şi bărbatul „Parfumului depărtărilor” dintr-odată.

El surâse.

— Asta s-ar putea aranja… dacă aş avea în faţa mea femeia care m-ar înţelege şi accepta…

Vocea lui îşi regăsise senzualitatea şi Juliet îşi închise ochii în timp ce el continua:

— …Ştiţi, se recomandă întotdeauna artiştilor să facă abstracţie de personalitatea lor când joacă. Dar poate, eu sunt bărbatul „Parfumului depărtărilor” mai mult decât vreau să mi-o mărturisesc şi mie însumi.

— Poate. Dar eu prefer să nu vă mai revăd, Hans. La revedere, încheie ea cu un suspin, nainte de a închide.

Câteva secunde mai târziu, telefonul sună din nou. Cu atâta insistenţă încât Juliet trânti hotărâtă o pernă peste aparat, înainte de a se refugia în dormitor. Cu atât mai rău dacă era vorba de un telefon în interes profesional!

* * *

La câteva străzi depărtare de cea unde o întâlnise pe Juliet McLane, Hans umbla de colo până colo prin apartamentul său situat sub acoperiş, dominând Bulevardul Washington. Strângând o mică carte de vizită în mână, o bombănea pe tânăra femeie.

— Această Juliet ştie grozav să se apere! Nici o adresă pe cartea de vizită… Şi un număr de telefon care nu figurează în carte!

Soarele înroşea orizontul şi el se apropiase maşinal de fereastra uriaşă pentru a admira priveliştea, încă nouă pentru el. Nu se mutase decât de o săptămână şi-i mai rămăseseră destule de despachetat.

Când soneria telefonului răsună în linişte, se grăbi să răspundă, având imaginea feţei Julietei în formă de inimă, ochii mari albaştri, gura cu buzele senzuale si tandre… Şi gropiţele!

— Alo?

— Salut, bătrâne!

— Sky?

— Ce s-a întâmplat? Pari surprins că mă auzi?

— Da, şi s-ar zice că asta te miră, glumi Hans. Mă aşteptam mai mult la o voce de femeie, să ştii.

— Deja ai început să faci ravagii la Saint Louis? De-abia te-ai instalat! Te credeam total absorbit de proiectele tale de scenarii. Aş paria că nici nu ai deschis cutiile înţesate de documente!

— Cam aşa, făcu Hans râzând…

— Doamne! bodogăni Sky. Totuşi…

— Haide, i-o tăie Hans ridicând glasul, doar mă cunoşti! Te asigur că nu mi-am pierdut astăzi timpul. Şi primul documentar al companiei noastre este bine primit. A atras mai mulţi ofertanţi decât mi-am închipuit la început.

Liberty Films Company, al cărei fondator era Hans, avea ambiţia de a produce documentare axate pe problemele actuale şi viitoare ale diferitelor state ale Americii. Sky era şi el acţionar al firmei, alături de preşedintele firmei de cosmetice care lansase ,.Parfumul depărtărilor”: Edward Manford. Hans ştiuse să se arate convingător şi mica Liberty Films beneficia din start de un solid sprijin financiar.

— Şi câteva admiratoare pe deasupra, nu-i aşa?

— Mititica pe care am întâlnit-o iese din comun. Nu e ca altele…

Hans avusese destule aventuri, în care nu se angajase niciodată sufleteşte. Şi femeile experimentate pe care le întâlnise în general apreciaseră întotdeauna sinceritatea partenerului lor la fel ca şi calităţile lui de seducător. Cu Juliet însă ar fi ceva diferit, presimţea asta.

— Oricum, din cauza ochilor ei frumoşi, nu uita să despachetezi, îl atinse Sky. Spune-mi, cum ţi se pare apartamentul?

— Perfect.

Şi Hans parcurse cu o privire satisfăcută imensa sală, cu plafonul înalt, în care amenajase într-un colţ o mini-bucătărie, în altul un birou şi diverse locuri de odihnă. Doar sala de baie constituia o încăpere complet separată. O fericită combinaţie între modern şi clasic dădea acestei locuinţe de sub acoperiş o armonie şi o originalitate remarcabilă.

— Încă o dată îţi mulţumesc, bătrâne, adăugă el.

Sky se ocupase în mod efectiv de asta, în timp ce Hans turna la New York ultimele clipuri publicitare ale contractului său cu Edward Manford.

— Pe curând, încheie Sky cu vocea lui călduroasă şi închise primul.

Hans surâse gândindu-se la discreţia prietenului său şi închise la rândul său. Începu să privească visător o mică pată de lumină aurie care, dansa pe parchetul din stejar deschis la culoare… şi care îi amintea de părul Julietei, de un blond roşcat extraordinar. Nici vorbă să abandoneze partida. Va reuşi să învingă teama pe care o citise în ochii albaştri. Imaginea lui publică, vehiculată de spoturile publicitare ale „Parfumului depărtărilor” era cea care o îngrozea. Dar el va şti să-i explice că întorsese pagina asta din viaţa lui. Trebuia să procedeze cu mult tact ca să n-o sperie.

— Dar nu pierzi nimic aşteptând, mititico, pronunţă el cu voce tare în încăperea luminată de ultimele raze ale soarelui, îndreptându-se cu paşi leneşi spre grămada de cutii.

O deschise pe cea de deasupra, spunându-şi că dacă vroia să aranjeze totul, avea noaptea întreagă în faţa lui, dar înainte de a o goli se repezi la telefon. Din memorie formă numărul Julietei. Ea nu răspunse. Îşi promise să sune din jumătate în jumătate de oră, până când o s-o determine să-i răspundă.

Trecuse de ora două dimineaţa când Juliet ajunse acasă; tocmai se descălţa când sună telefonul şi ea se repezi să răspundă.

— Alo? făcu cu o voce neliniştită, căci îşi făcea griji pentru tatăl ei care trăia singur la o fermă izolată, situată la patru sute de kilometri de Saint Louis.

— Juliet, mi-aţi lipsit în seara asta, dar n-am terminat aranjarea noului meu apartament. Vreau să fie impecabil când veţi veni în vizită.

Bărbatul „Parfumului depărtărilor”! Ei, bine, nu se va lăsa impresionată de acest comedian care se credea cineva. Un cuceritor. Dar nu în seara asta… De altfel nici mai târziu.

— Cine sunteţi?

— Juliet McLane? se interesă el pe un ton prudent.

Ea nu se putu împiedica să zâmbească.

— Da, domnule Jablonski.

— Hans.

— Hans, dacă doriţi, suspină ea. E cam târziu pentru un telefon.

— Am încercat să vă prind din jumătate în jumătate de oră de la începutul serii. Eram neliniştit pentru dumneavoastră.

— Nu era cazul… Am fost plecată.

— Şi a fost o seară plăcută? o întrebă el liniştit, întrebându-se cu nerăbdare: am un rival?

— Am lucrat, dar… da, această seară mi-a plăcut foarte mult. Ca întotdeauna…

„Să creadă ce vrea” îşi zise ea cu viclenie.

— Predaţi lecţii foarte târziu, remarcă el, politicos. Presupun că e vorba de adulţi.

— Chiar aşa, răspunse Juliet laconic.

Nici vorbă să-i furnizeze cea mai mică explicaţie asupra preocupărilor ei. Ştia şi aşa destule! Dacă jumătate din ceea ce citise despre el în reviste era adevărat, acest bărbat trecea din aventură în aventură

şi ea nu avea chef să figureze pe lista cuceririlor lui de o seară.

— E cam periculos pentru o tânără femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră să iasă atât de târziu seara. Sper că aţi fost însoţită.

,,Şi sper ca tânărul să fie pe cât de prost pe atât de urât" bodogăni el, gelos în sinea lui.

Un surâs batjocoritor apăru pe buzele Julietei la ideea că putuse trezi gelozia acestui bărbat. Nu putea să reziste plăcerii de a-l călca pe nervi pe acest teribil seducător. Să-l facă să-şi piardă calmul pe care îl afişa.

— Sunt întotdeauna foarte prudentă, răspunse ea pe un ton neutru. M-a lăsat la uşă.

Era adevărul. Vechea ei prietenă Casey McDermott o adusese cu maşina. Sigur, fusese cam înghesuită pe bancheta micuţei camionete alături de Danny, fratele lui Casey, şi de Maria, prietena acestuia. Dar râseseră tot drumul.

Hans murea s-o întrebe dacă persoana care o condusese era încă la ea, ştiind totuşi că nu-şi putea permite o asemenea indiscreţie. Dar trebuia neapărat să ştie…

— Ah! E… vă deranjez cumva?

— Da şi nu, răspunse ea, prinzându-se în joc deşi se simţea atât de obosită. Nu, pentru că acea persoană s-a dus să se culce… Şi da, pentru că mor de nerăbdare să fac la fel.

Această explicaţie, care o umplu de satisfacţie, smulse un suspin adânc interlocutorului său.

— Ah, Juliet, sunteţi crudă şi… mă jucaţi pe degete.

Imediat i se făcu milă de el.

— Nu m-aţi lăsat să-mi termin explicaţiile.

— Juliet, acceptaţi să luaţi cu mine micul dejun, mâine dimineaţă?

Rapiditatea reacţiei lui o făcu să surâdă. Vulpoiul ăsta pricepuse probabil de la început că era singură.

— Imposibil, făcu ea căscând. Dau lecţii.

— Atunci, masa de prânz?

— Am cursuri toată ziua, spuse ea începând să-şi tragă cu mâna stângă fermoarul rochiei.

Se desfăcu cu un mic scrâşnet metalic care nu-i scăpă lui Hans.

— Ce s-a auzit?

— Ăh, da! Fermoarul meu…

El îi interpretă răspunsul cu multă inocentă.

— Cred că sunteţi nespus de obosită, dulce Juliet, Odihniţi-vă. Vă chem mâine din nou.

— Foarte bine, răspunse ea cu o voce adormită, schiţând gestul de a închide, dar răspunsul lui o trezi brusc şi reluă.

— Aşteptaţi. Nu, nu sunaţi, Hans… Hans?

Declicul care se auzi în aparat îi semnală că el nu se mai afla pe fir.

* * *

Hans o rechemă a doua zi la ora opt fără un sfert. Juliet se sculase câteva clipe mai devreme dintr-un somn agitat, plin de vise pasionante, legate de bărbatul „Parfumului depărtărilor”.

— Salut, domnişoară încântătoare.

— E o presupunere gratuită! Nu mă vedeţi

— V-am visat în noaptea asta şi eraţi încântătoare!

Juliet se miră că o conversaţie aşa matinală poate îmbrăca nuanţe atât de senzuale şi, în confuzia ei lăsă să-i scape un ,,Ah, da? Şi eu… Şi eraţi foarte atrăgător”, după care îi păru imediat rău.

— La mine sau la dumneavoastră?

— Cum?

— Prânzul nostru, frumoasă Juliet. Ce-aţi spune de o masă liniştită într-un mic restaurant francez?

— V-am spus de aseară că am ore, răspunse ea cu o voce cât mai detaşată posibil.

— O să vă sun la ora treisprezece,

— Nu.

— Paisprezece?

— Nu.

— Cincisprezece?

Şi cum simţi la ea o uşoară ezitare, insistă:

— Ne-am înţeles pentru ora cincisprezece, dulce Juliet.

Închise fără să-i mai lase timp să refuze. Foarte mulţumit de el, îşi luă ceaşca de cafea şi o goli dintr-o înghiţitură. Nu-şi pierduse deci puterea de convingere, chiar dacă nu prea avusese nevoie s-o folosească în ultimul timp în relaţiile cu femeile.

Tot aranjându-şi documentele, făcu proiecte pentru seară: cină, bar de noapte, poate o sărutare… sau mai mult?

* * *

Juliet sări imediat ce auzi sunând telefonul, îi era necaz că procedează ca o liceană la prima întâlnire. Pendula de deasupra şemineului indica ora trei. Nimic de mirare: ultima ei elevă tocmai plecase şi Hans spuse se că o va suna la această oră.

— Alo?

Vocea ei trăda oboseală. Avusese o săptămână încărcată. Chiar astăzi, elevele se succedaseră una după alta, fără pauză şi Juliet se încăpăţâna s-o facă pe fiecare să progreseze. Se considera foarte bine răsplătită pentru eforturile ei când acestea interpretau bine.

— Atunci, Juliet, cina noastră?

— Oh, nu! Nu-mi doresc decât să mă bag în pat, făcu ea cu o voce slabă.

Obosită sau languroasă? Hans tuşi uşor. Femeia visurilor lui se arăta acum sub adevărata ei lumină? I se va arunca în braţe?

În speranţa că se înşeală, el îi şopti:

— Asta se poate aranja, scumpa mea. Daţi-mi adresa dumneavoastră.

— Cincizeci şi şapte… Oh! Hans, dar asta-i culmea! Dar ce vă imaginaţi? Sunt obosită şi am chef să dorm. Şi singură! înţelegeţi? Vă credeţi irezistibil pentru toate femeile. Dar nu aveţi dreptul… Lăsaţi-mă în pace!

Îşi termină tirada strigând şi el îşi îndepărtă receptorul de ureche. Dar chipul lui strălucea de bucurie când îi spuse cu o voce călduroasă:

— Ei bine, după ce vă faceţi siesta, am putea cina împreună într-un restaurant liniştit. Să risipim orice neînţelegere! La ora şapte vă convine?

Juliet se încruntă. Cum putea el să-i vorbească liniştit când ea îşi ieşise din fire? În fond, se simţea destul de încurcată, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi prezentat scuze lui Hans.

— Nu, nu-i nevoie. Nu suntem făcuţi să ne înţelegem. Totul ne separă.

— Nu vă fie frică de mine, Juliet. Nu vreau să vă fac rău… Niciodată.

Cum putea şti el prin ce trecea? Cuvintele lui o dezarmară complet.

— Dar… ce vreţi de la mine?

— Doresc să vă revăd. Pentru a vă cunoaşte mai bine. N-am putea ieşi împreună mâine? Nu trebuie să lucraţi şi duminica!

— Eu…

— Hai, Juliet!

— Nu lucrez toată ziua, bineînţeles, dar am întâlnire cu una din elevele mele ca să mergem după amiază la

o expoziţie de sculptură, l-am promis lui Tommi s-o duc şi nu pot s-o las mască!

O altă femeie n-ar fi ezitat să-şi lase baltă eleva pentru bărbatul „Parfumului depărtărilor” şi Hans adăugă „credincioasă cuvântului dat” pe lista, foarte lungă în prezent.

— Şi dacă vă duc pe amândouă la expoziţie? propuse el pe un ton cât mai neutru în timp ce murea de dorinţa de a fi acceptat.

— Sincer, chiar credeţi că v-ar putea interesa, Hans?

— Bineînţeles, vă asigur.

Răspunsese pe un ton ferm şi fără echivoc. Sedus de caracterul deschis al Julietei, îi explică bucuros:

— Mă interesez cu adevărat de sculptură. Mai ales de sculptura modernă. Singurul lucru care îmi displace într-o expoziţie este faptul că vizitatorilor li se interzice să atingă obiectele.

Juliet surâse: şi ea se simţea câteodată frustrată că nu putea mângâia sculpturile pe care le admira.

— Mâine veţi primi permisiunea de a le atinge, anunţă ea veselă. Este o expoziţie mai specială.

Hans îşi încruntă sprâncenele: Trebuia să caute un subînţeles în aceste vorbe? Însă părea cu adevărat obosită şi se mulţumi să spună cu amabilitate:

— Cu atât mai bine! Să trec să vă iau la ora două?

— Da.

— Eu… Ah, reamintiţi-mi unde locuiţi…

Scoase un suspin de uşurare când îi dădu adresa fără nici o reţinere şi murmură un mulţumesc din adâncul sufletului şi un la revedere plin de speranţă. Erau gata să închidă amândoi, când el se răzgândi.

— Juliet, adăugă cu vocea lui învăluitoare, încercaţi să mă visaţi în noaptea asta.

După ce închise telefonul, ea rămase un timp îndelungat cu privirea pierdută în zare... visându-l cu ochii deschişi.

CAPITOLUL III

— E o prostie, bombăni Hans. Ce naiba am azi?

Şi el era nervos ca un băieţandru la prima întâlnire şi nu se simţea în stare să facă nimic. Timpul pe care îl va petrece cu Juliet în această după amiază va fi hotărâtor: simţea că va fi prima – sau ultima – etapă a relaţiilor cu ea.

Pentru a-şi ocupa timpul, îşi făcu cu grijă patul apoi apăsă pe un buton abia vizibil în lambriurile care ornamentau pereţii. Privi cum patul alunecă fără zgomot pe podea pentru a se transforma într-o canapea de dimensiuni obişnuite; surâzând, aşează pe ea perniţe de mătase de toate culorile.

Se îndreptă spre dulap şi îşi alese un pantalon lejer din pânză gri şi o vestă asortată. Odată îmbrăcat, cu un ochi critic, îşi examină ţinuta într-o oglindă mare. Cu cămaşa albă, deschisă la gât şi cu costumul gri, semăna mult cu bărbatul „Parfumului depărtărilor” din ultimul clip publicitar turnat la New York în luna precedentă.

Îşi aranjă gulerul cămăşii şi îşi trecu o mână nerăbdătoare prin păr.

— Bucle afurisite! bombăni el! Noroc că n-o să le mai port mult timp!

Nu-şi terminase încă perioada de contract cu Edward Manford şi era obligat să asiste, în lunile următoare, la o serie de recepţii unde bărbatul „Parfumului depărtărilor” trebuia să apară cu buclele lui cu tot. Când va reuşi să devină numai autor de filme documentare le va tăia fără milă.

În timp ce-şi studia chipul în oglindă, un surâs fericit îi apăru pe buze: Julietei păreau să-i placă buclele lui. Ea îi mângâiase uşor părul. Se asigură că barba este frumos tăiată şi pieptănată.

Înainte de a părăsi apartamentul, îşi verifică conţinutul buzunarelor, apoi luă ascensorul fluierând, ceea ce la el era un semn de nervozitate.

Când îşi opri maşina în faţa casei Julietei, o arie cântată cu antren la pian îi sună în urechi. Ieşi fără să trântească portiera. Recunoştea bucata: o piesă la patru mâini de Mozart, pe care două persoane o interpretau cu brio.

,,Are într-adevăr eleve bune” gândi el. Şi surâse gândindu-se la adolescenţa lui. Ah, dacă profesoara de pian pe care o avea atunci, domnişoara Bertha Iverson, ar fi semănat cu Juliet, poate i-ar fi urmat lecţiile cu mai muit interes! Dar la capătul a patru ani de studiu se revoltase şi mama lui fusese nevoită să cedeze.

Rămase pe trotuarul acelei străzi liniştite până terminară de cântat, apoi se hotărî în fine să urce treptele casei de la numărul cincizeci şi şapte.

— Intraţi! se auzi vocea Julietei. E deschis.

Întoarse butonul de bronz şi intră într-un culoar întunecos. Ea locuia la primul etaj, după cum îi spusese la telefon. Privi în susul scării dar nu văzu pe nimeni.

Nu era încă gata să iasă? Îşi consultă ceasul de aur, ştiind perfect însă că era timpul şi îşi netezi barba cu o mână umedă înainte de a urca cu un pas măsurat. Ajuns sus, rămase surprins. Nu numai el era nervos, Juliet părea gata să leşine.

— Bună ziua, murmură ea cu o voce neutră.

— Bună, dulcea mea, răspunse el şi văzu cum obrajii i se înroşesc.

Frumosul chip în formă de inimă nu era deloc machiat, cu excepţia unui ruj strălucitor care-i contura buzele pline. În ceea ce priveşte ţinuta, putea ţine la distanţă pe seducătorul cel mai îndrăzneţ.

Îmbrăcată într-un taior negru de o croială clasică, care urma totuşi cu fidelitate curbele graţioase ale siluetei ei şi cu o bluză albă închisă cu o fundă la gât, Juliet era, în mod evident, dispusă să lucreze nu să se distreze. Din fericire, un delicat parfum plutea în jurul ei. Hans îl trase în piept cu plăcere. Dar se întunecă constatând că Juliet îşi prinsese părul într-un coc sever, strâns la ceafă. Abia rezistă dorinţei nebune de a-i smulge agrafele, pentru a-i elibera buclele şi a i le răsfira pe umeri.

,,Nu-i lipseşte decât o pereche de ochelari pentru a completa tabloul”! bombăni în sinea lui, înţelegând că Juliet dorea cu tot preţul să-l ţină la distanţă.

Nemaipomenit de emoţionată de prezenţa acestui bărbat, aflat în carne şi oase în faţa ei, cu un aer de cuceritor, Juliet îl mânca din ochi.

— Doriţi să intraţi puţin, propuse ea în sfârşit, învingându-şi emoţia.

— Începusem să cred că nu mă veţi invita niciodată, o ironiză el.

Ignorându-i spusele, Juliet se întoarse cu spatele şi Hans o urmări plin de curiozitate. Apartamentul unei femei este întotdeauna revelator pentru adevărata ei personalitate! Aruncă o privire prin camera de zi: o canapea bleu lavand şi două fotolii clasice asortate, un vechi şemineu din marmură albă, deasupra căruia era suspendată o oglindă cu ramă aurie; iar în faţa lui era aşezat într-un vas imens de aramă, un buchet frumos din flori de câmp uscate. Parchetul din stejar bine lustruit era acoperit de un covor oriental… Dar Juliet trecuse deja în încăperea următoare, mult mai mare. Soarele pătrundea din belşug prin două ferestre

înalte, ale căror perdele se mişcau uşor în aerul călduţ al după amiezii. O comodă din lemn deschis la culoare, o bibliotecă şi mai multe fotolii acoperite de pernuţe, un pian cu coadă şi ceva care semăna cu o ghitară în cutia ei… Hans abandonă examenul locurilor pentru a fixa o adolescentă aşezată pe un scaun în faţa claviaturii. Juliet se întoarse spre el.

— V-o prezint pe Thomasina Johnson, una din cele mai dotate eleve ale mele.

Fetişcana se sculă timidă şi îi întinse mâna, părând că priveşte în gol, iar Hans înţelese că era oarbă.

— Tommi, este Hans Jablonski. Ne va însoţi la expoziţie.

Hans strânse mâna adolescentei.

— Încântat de a face cunoştinţă, domnişoară Johnson. Profesoara dumneavoastră mi-o vorbit de talentul pe oare-l aveţi pentru muzică… Am putut să-l apreciez sosind aici. Cântaţi minunat.

Vocea lui caldă o tulbură pe Juliet, care o văzu şi pe Tommi roşind de plăcere.

— Mulţumesc, domnule Jablonski, răspunse ea înainte de a căuta mâna Julietei. Domnişoară McLane? Ştiţi cât de sensibilă sunt la vocile oamenilor… Şi, ce curios… Cea a domnului Jablonski este aceeaşi cu cea a bărbatului de ia televiziune care prezintă „Parfumul depărtărilor”…

Juliet nu ezită decât o fracţiune de secundă înainte de a se decide. Nu-i putea refuza lui Tommi plăcerea de a cunoaşte adevărata identitate a lui Hans, ar fi un adevărat eveniment în viaţa ei… Şi, în plus, aceasta l-ar urca pe acest tip pe piedestalul manechinului vedetă… îndepărtându-l de ea. Fără îndoială pentru totdeauna.

— Tommi, declară ea pe un ton confidenţial pregăteşte-te să primeşti un şoc… Da, domnul Jablonski este chiar acel bărbat.

— Doamne! Bărbatul „Parfumului depărtărilor” se află aici?

Şi Tommi, năucită, se prăbuşi pe scaunul de la pian. Juliet îi aruncă o privire satisfăcută lui Hans, care o fixa cu un aer supărat; ea îl obliga să-şi reia rolul de seducător public, un rol de care vroia să scape cât mai repede, mai ales la Saint-Louis.

Deja Tommi reacţiona cu exuberanţa vârstei sale.

— Este fantastic ceea ce. mi se întâmplă! Bărbatul „Parfumului depărtărilor” mi-a vorbit. Mi-a ţinut mâna într-a lui! Este nemaipomenit!

Hans se simţi prins între înduioşare şi râs.

— Reveniţi-vă, Tommi, murmură cu vocea lui plăcută.

— Încerc, şopti ea, scoţând un suspin extaziat.

— În câţiva ani, Tommi, când un băiat va intra în viaţa ta, o să-i oferiţi un flacon din acest parfum… Atunci, veţi îndrepta un mic gând şi către mine…

Şi îi puse o mână părintească pe umăr.

— Oh, n-o să vă uit niciodată, promise ea cu o voce gravă, atingându-i mâna cu a ei. Nu… Dar…

Simţi degetele lui Tommi apăsându-i febril mâna şi se miră.

— Ce este, micuţa mea?

— Eu… Eu mă întrebam…

Ea ezită şi inspiră profund înainte de a continua:

— Mă întebam cum ar fi dacă v-aş vedea… Aş recunoaşte vocea dumneavoastră oriunde, dar nu v-am văzut niciodată…

Fără a ezita, Hans îngenunche în faţa scaunului şi duse mâna adolescentei spre faţa lui.

— Dorinţele micuţei Tommi sunt ordine pentru mine… Mă puteţi vedea cât doriţi…

Surâse în timp ce degetele uşoare ale lui Tommi îi atingeau fiecare trăsătură.

— Ce păr frumos aveţi! strigă ea.

Şi Juliet ar fi avut chef să-şi plimbe mâna prin buclele întunecate, cum făcuse în ziua cunoştinţei lor.

— Mama mi-a spus că sunteţi brun, declară Tommi sigură pe ea. Pariez că aveţi şi ochii închişi la culoare… Oh, şi ce gene lungi şi dese!

— Tommi vedea ca şi noi, până acum cinci ani când s-a îmbolnăvit. A putut să mai continue pianul dar a trebuit să renunţe provizoriu la toate ambiţiile ei de a face carieră în sculptură…

— Sigur că trebuie să existe un remediu, Tommi, făcu el cu convingere.

— O barbă! se miră adolescenta… Mama nu mi-a spus niciodată că sunteţi bărbos…

— Este o noutate… şi marele meu secret. Am sosit aici incognito. O să-mi abandonez pentru totdeauna personajul, Tommi, şi o să-mi schimb munca… Şi aţi putea să-mi spuneţi amândouă domnule Jay şi nu Jablonski? Ar fi mai bine, nu?

— Nici o problemă, răspunse repede Tommi, în timp ce o undă de admiraţie trecea prin ochii Julietei… Dar cum putea femeia din ultimul clip să mângâie ,,obrajii netezi şi catifelaţi”?

Ea citase exact textul ultimului spot publicitar şi Hans se miră de memoria ei.

— Sunteţi gata sâ surâdeţi! făcu ea râzând. Ah, îmi place barba dumneavoastră! Este foarte, foarte moale…

Juliet se încruntă. Tommi va înceta sau nu să-l mângâie în faţa ei pe acest bărbat?

— Sunt fericit că vă place, murmură el cu vocea plină de inflexiuni senzuale.

Juliet se simţi uşurată că el nu-i putea vedea privirea încărcată de dorinţă pe care şi-o îndreptase asupra lui. Fu nevoită să-şi bage mâinile în buzunare ca să-şi înfrâneze dorinţa de a-i atinge umerii

muşchiuloşi, buclele mătăsoase, barba catifelată, buzele senzuale… Tresări când el îi spuse:

— Şi dacă am pleca spre expoziţie, domnişoarele mele?

— Excelentă idee, făcu Juliet care-i urmări jocul muşchilor sub vesta lejeră în timp ce se ridica.

— Hai, adăugă el, luând-o pe Tommi de braţ.

Adolescenta, în al nouălea cer, nu se mai putea opri:

— Mama n-ar crede niciodată asta! Şi nici prietenele mele, domnişoară McLane! Vă daţi seama? Bărbatul ,,Parfumului depărtărilor”? Şi l-am văzut! Ce duminică nemaipomenită!

Aşteptă cuminte lângă Juliet în timp ce Hans deschidea maşina, apoi anunţă imediat:

— Urcaţi prima, domnişoară McLane. Ştiţi ce mult îmi place să stau la geam.

Hans se amuză în sinea lui de ezitarea Julietei. Nu ţinea deloc să stea lângă el. O văzu aruncând o privire spre bancheta din spate. Un ziar împăturit şi un plan al oraşului rămăseseră acolo. El surâse.

— N-am avut timp să fac ordine, vă rog să mă scuzaţi. Vom sta mai bine toţi trei în faţă.

— Da, spuse Juliet. Bineînţeles.

Dar vorbise pe un ton atât de rece încât Hans se simţi descurajat. Se aşeză cât mai departe posibil de el şi degeaba o atinse în timp ce-şi lega centura de siguranţă, că ea nu reacţiona în nici un fel. Cum naiba s-o facă să-şi piardă aerul înţepat, să se destindă? Se uită plin de necaz la profilul ei pe care coafura îl făcea sever şi la taiorul auster.

Tommi fu cea care-i suflă soluţia ideală:

— Domnule Jay, puteţi să deschideţi de tot geamul? îmi place să mă bată curentul în faţă.

— Sigur, Tommi!

Şi comandă vesel deschiderea geamului drept.

— Ce bine e, strigă Tommi. Nu-i aşa, domnişoară McLane?

— Da, răspunse ea sec, simţindu-şi cocul ameninţat de curentul puternic de aer.

Când ajunseseră la expoziţie, cocul se desfăcuse complet şi faţa îi era înconjurată de buclele aurii.

Hans era încântat, dar încerca să-şi ascundă satisfacţia.

— Ce păcat că vântul v-a stricat cocul! constată el liniştit în timp ce ieşeau din maşină.

— Nu e nici o problemă, domnule Jay, răspunse Juliet pe un ton sarcastic. Mă aranjez imediat.

Scoase un elastic din poşetă şi-şi strânse din nou părul. Văzându-i chipul dezamăgit, Juliet era să pufnească în râs. ,,Se înşeală amarnic când îşi închipuie că voi fi prietena lui pentru o lună… sau o săptămână!” îşi zise în sinea ei.

Hans care îi citea toate gândurile pe chipul expresiv, îşi blestemă popularitatea care părea s-o inhibe. Dar nu făcu nici un comentariu în timp ce se îndreptau spre intrarea expoziţiei.

Ajunşi înăuntru, Hans simţi că i se topeşte supărarea. Sala era plină de oameni fericiţi dintre care unii, orbi, profitau de aprobarea, foarte rară, de a atinge sculpturile expuse.

— Juliet! Ce fericit sunt de vizita dumneavoastră!

Un bărbat de vârstă mijlocie, în costum, venea în întâmpinarea lor. Ea îi surâse şi îi întinse mâna. Chipul ei strălucea acum de bucurie şi Hans se minuna în tăcere de schimbarea miraculoasă.

— Doctore Roberts, n-am putut pentru nimic în lume să lipsesc de la expoziţia dumneavoastră. Daţi-mi voie să v-o prezint pe Thomasina Johnson, de care v-am vorbit deja. Tommi, este doctorul Roberts, care a sculptat roate operele expuse astăzi. Sculptura este hobby-ul său.

— Sunt fericit că vă aflaţi printre noi, domnişoară Johnson.

— Şi eu sunt fericită, doctore Roberts.

— Şi… domnul Jay, care a fost amabil să ne însoţească până aici.

Cei doi bărbaţi schimbară o strângere cordială de mână.

— Sunt multe persoane handicapate astăzi, explică doctorul. Soţia mea a aranjat cu o companie de autocare ca să le asigure transportul gratuit. Ah, oamenii din Saint-Louis sunt mai generoşi decât s-ar crede…

Câteva clipe mai târziu se scuză faţă de Juliet:

— Vă părăsesc acum… Sper ca expoziţia să vă placă. Este un proiect pe care-l îndrăgesc de mult… Şi nu uitaţi să vă răcoriţi la bufet înainte de plecare.

Hans îşi promise să-i ia un interviu doctorului Roberts în zilele următoare. Acest om se căznea să amelioreze calitatea vieţii unei părţi a societăţii, de multe ori nebăgate în seamă Un bun film documentar asupra activităţii sale extraprofesionale i-ar face cunoscută activitatea în întreaga ţară.

Îşi trecu surâzând mâna prin barbă: practic întorsese spatele vechilor preocupări. Şi era încântat de drumul pe care se angajase fondând Liberty Films. Cu ani în urmă, „când zăcea rănit într-o orezărie din Vietnam, îşi jurase că, dacă va scăpa, îşi va pune viaţa în slujba binelui, a cooperării între oameni şi a înţelegerii între popoare. Şi dacă i-ar face şi pe alţii să-i împărtăşească punctul de vedere, utilizându-şi talentul de scriitor şi cineast, ar putea fi mândru de făgaşul pe care s-a îndreptat viaţa lui.

Le trebuiră aproape două ore să vadă importanta colecţie a doctorului Roberts, urmând grupurile de vizitatori, dintre care un mare număr de nevăzători întârziau atingând diversele sculpturi. Şi comentariile

pe care le auzeau de ici, de colo, le menţineau buna dispoziţie.

— Martha, spuse un bărbat mic şi chel, aflat la doi paşi de Juliet. Am pus mâna cumva pe funduleţul unei femei?

— Da, Herman, este o femeie goală, lungită.

Juliet îşi încrucişa privirea cu Hans şi abia se stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Ah, ah, făcu sprinten zisul Herman, e tocmai ce gândeam: nu mi-am pierdut în întregime memoria asupra acestui gen de lucruri!

Hans râdea de se prăpădea.

— Domnişoară McLane, domnule Jay, declară Tommi câteva minute mai târziu, am impresia că doctorul Roberts este un mare romantic.

— De ce? Se interesă Juliet.

Tommi îşi desprinse degetele de pe cartonul unde era indicat în braille numele lucrării şi se întoarse spre ea.

— Iată, ,,Darul destinului", murmură ea… îmi amintesc de alte nume ale unor sculpturi care reprezentau un bărbat şi o femeie: „Amintirea dragostei, „Dorinţa inimii" şi „Primul sărut"…

Hans, care privea fix chipul în formă de inimă al Julietei, îşi spunea că fiecare din titlurile anunţate se potriveau de minune tinerei femei.

— Mi se pare puţin ciudat pentru un bărbat de vârsta asta, căci nu mai este atât de tânăr, nu-i aşa?

— Ar putea să vă fie bunic, Tommi, răspunse Hans. Dar vârsta nu are nimic de a face cu sentimentele, mai ales cu dragostea… Noi putem face experienţe foarte precoce, sau tardive în existenţa noastră… dar toţi suntem atinşi într-o zi sau alta…

— Da, făcu Tommi cu un aer serios. înţeleg.

Pierdută în contemplarea „Darului, destinului”, Juliet se gândea la propriul ei trecut. O dată iubise ea. O dată fusese iubită…

— Da, murmură ea, toţi păstrăm amintirile unei iubiri neîmpărtăşite…

Şi tăcu, deodată, stânjenită de declaraţie care îi scăpase, îi păru rău şi încercă să schimbe subiectul.

— A început să-mi fie sete. Ce-aţi zice să luăm nişte răcoritoare?

Tommi alese un cornet mare de îngheţată de fragi, Juliet şi Hans câte un punch cu fructe. Doctorul Roberts o găsi pe Juliet la bufet şi o trase puţin deoparte.

— Scuzaţi-mă câteva clipe, zise ea uşurată de a-i părăsi puţin pe Tommi şi Hans.

După plecarea ei, Tommi lăsă puţin cornetul de îngheţată şi îşi îndreptă atenţia spre Hans.

— Ce aveţi, domnule Jay? S-ar zice că sunteţi pe punctul de a exploda.

Surprins de perspicacitatea adolescentei, se aplecă spre ea şi îi mărturisi adevărul.

— Între noi fie vorba, nu-mi place deloc toaleta profesoarei dumneavoastră de muzică.

— Poartă taiorul negru, nu? Spune întotdeauna că această ţinută îi dă curajul să-şi apere şi să-şi susţină ideile când propune şcolilor noile programe de învăţământ.

— Nu mă miră deloc. E strânsă în el ca într-o armură!

— Şi vă deranjează asta, nu?

— Oh, da!

— Lăsaţi pe mine, domnule Jay. Pot să aranjez ceva.

Chipul adolescentei se lumină de un surâs maliţios. Fiindu-i teamă de ce-i mai rău, Hans îşi regretă sinceritatea.

— Tommi, ascultă-mă! Să nu faci nimic ce am putea regreta amândoi imediat…

— Aveţi încredere în mine, spuse ea cu siguranţa unui agent secret într-un film poliţist.

Juliet revenea deja cu surâsul pe buze.

— Sunteţi gata de plecare?

— Deja? strigă Tommi tresărind.

Şi îşi vărsă cornetul de îngheţată pe mâneca Julletei.

— Doamne, ce-am făcut? se lamenta ea, cu un aer inocent care nu-l păcăli pe Hans. Sunt… sunt dezolată.

Juliet încercă să o consoleze.

— Nu-i nimic, Tommi. Doar un pic de îngheţată pe mânecă.

Şi luă mai multe şerveţele de hârtie încercând să se şteargă, ceea ce, departe de a aranja lucrurile, întinse îngheţata amestecând-o cu scame de hârtie lipicioase.

— Asta e, spuse ea pe un ton calm. Aproape s-a dus.

— Aproape… sunteţi sigură? făcu Tommi cu un aer disperat.

Şi lacrimi de crocodil îi curseră pe obraji; începu să şi le şteargă ostentativ.

— Ah, mă simt îngrozitor, domnişoare McLane. N-o să mi-o iert niciodată.

Tommi era atât de tulburată fiindcă idolul ei, bărbatul „Parfumului depărtărilor” fusese martorul neîndemânării ei? se întrebă Julie care n-o văzuse niciodată într-un asemenea hal.

— Nu te mai necăji, îi zise ea cu un ultim argument. O să-mi scot haina şi o s-o ţin pe mână.

— Oh, da, dacă vreţi! strigă Tommi. O să mă simt mai bine! Sunteţi prea frumoasă pentru a purta o haină pătată, nu-i aşa, domnule Jay?

El îi luă braţul şi i-l strânse ca şi cum i-ar fi spus „Mulţumesc, Tommi”. Şi se îndreptară toţi trei spre uşă.

CAPITOLUL IV

Drumul până la apartamentul lui Tommi era scurt, dar Juliet avea impresia că durează de o veşnicie. Păstră tăcerea, ignorând privirile furioase pe care Hans i le arunca, discutând cu Tommi despre expoziţie.

La sosire, adolescenta se întoarse spre el.

— N-aţi vrea să veniţi până sus ca să vă vadă şi mama? Aşa o să fie obligată să mă creadă.

Hans acceptă cu bunăvoinţă. O lăsă pe Juliet în maşină şi-i făcu cu ochiul, dar tânăra femeie rămase ca de piatră.

— Ce noroc am avut să vă întâlnesc; domnule Jay, spuse Tommi scoţându-şi cheia din buzunar. Părinţii mei nu sunt acasă Dar vroiam să ştiu dacă am făcut bine în privinţa taiorului domnişoarei McLane.

— Ai dat o lovitură de maestru, Tommi, Numărul a fost perfect.

Se aplecă şi o sărută pe obraz. Fata roşi de plăcere şi răspunse râzând:

— Mama îmi spune că sunt un drăcuşor, domnule… al „Parfumului depărtărilor”. La revedere!

Şi intră în casă cu un aer satisfăcut.

Hans se întoarse la maşină, foarte amuzat.

— Nu i-ai văzut pe părinţii lui Tommi? se miră Juliet.

— Uitase că cinează în oraş în această seară, inventă el pe loc… Apropo, nu vă e foame? Am putea lua masa amândoi…

Îşi spunea plin de speranţă că o masă bună stropită cu vin, o va destinde poate. Dar fu dezagreabil surprins s-o găsească aşezată lângă portieră. Cât mai departe posibil de el.

— …Unde v-ar place să mergeţi? încheie totuşi pe un ton amabil.

— N-o să cinez cu dumneavoastră, declară ea hotărâtă ridicându-şi provocator bărbia. Nu este posibil…

Nu, nici vorbă să se lase antrenată de acest cuceritor, care avea la activ numeroase aventuri şi al cărui sex-appeal trezea în ea o dorinţă nebună. Niciodată nu întâlnise un bărbat mai seducător… Riscurile erau prea mari. Când se va sătura de ea, se va îndrepta spre o alta… Şi ea ar face precis o depresie nervoasă.

— Am mult de lucru acasă, încheie ea.

— Dar trebuie totuşi să mâncaţi!

Simţea nevoia să mai insiste… să-i învingă încăpăţânarea. Dar citi neliniştea în ochii albaştri. Demară, adoptând o nouă tactică.

— Am petrecut momente minunate cu dumneavoastră şi Tommi în aceasta după amiază. Dar sunt dezolat că v-aţi murdărit taiorul…

Se întrebă cât era de sincer. Nu păruse să aprecieze deloc taiorul ei negru! Dar ce să o mai lungească! Nu-l va mai revedea niciodată.

— Nu e grav. O să-l dau la curăţătorie… Şi mă pot lipsi de el. E atât de cald!

Juliet chiar îşi simţea obrajii în flăcări şi deschise geamul la maximum. Buclele nu întârziară să-i scape din elasticul care abia le reţinea şi, cu un gest impulsiv, îşi răsfiră părul pe umeri:

La acest spectacol neaşteptat, Hans nu-şi putu păstra ambele mâini pe volan.

— Ce păr minunat aveţi, murmură el, trecându-şi mâna prin pletele aurii-roşcate.

Se jucă cu o buclă pe care şi-o învârti pe deget şi o simţi mângâindu-i palma. Cu speranţă se întreba dacă şi corpul suplu şi ispititor s-ar arăta la fel de docil în braţele lui.

— Îmi place părul dumneavoastră despletit, Juliet! Vă vine atât de bine.

Ea simţi cum îi slăbeşte rezistenţa.

— Eu… începuse să mă doară capul de la elasticul ăla, explică ea.

— Durere de cap? Poate de la foame.

„Are idei fixe, gândi ea enervată, dar n-o să cedez.”

— O să mănânc la mine, răspunse sec.

— Fiţi rezonabilă, Juliet. De ce trebuie să mâncăm fiecare singur la el acasă?

„Pentru că m-aţi lua drept desert” se lamenta în sinea ei, în timp ce inima îi bătea nebuneşte. Fără îndoială i-ar face şi ei plăcere… Pe moment… Dar mai târziu? Hans o va părăsi… De ce s-o fi simţind atât de atrasă de un bărbat care totuşi nu-i convenea deloc?

— Juliet, v-am întrebat de ce trebuie să mâncăm fiecare singur, la el acasă?

— Eu personal am intenţia să cinez singură, Hans. Dar asta nu vă împiedică să luaţi cina cu cine vă face plăcere.

Mâinile lui Hans se crispară pe volan. Lipită de portieră, Juliet se simţea încordată ca un arc. „Repede, repede, îşi zicea ea plină de teamă, în timp ce Hans conducea în tăcere. De-am ajunge odată!”

În sfârşit se opri în faţa casei ei. Îi mulţumi fără să-l privească şi căută cu mâna clanţa portierei. Hans o reţinu.

— De ce vă comportaţi astfel, dulce Juliet? întrebă el cu o voce tandră, mângâindu-i o buclă de deasupra urechii.

Simţi că i se înteţesc bătăile inimii, când el adăugă:

— Nu vă daţi seama prin ce trec când mă refuzaţi mereu?

Intonaţiile lui senzuale o tulburară nespus. Toată fiinţa ei tânjea după el. Dar cu un ultim efort de voinţă, încercă să scape de sub puterea lui.

— Şi dumneavoastră nu vă daţi seama de ce sunteţi pe cale să-mi faceţi? murmură ea cu o voce gâtuită de emoţie.

Îşi închise ochii, luptând cu disperare împotriva lacrimilor. Dorind să se facă bine înţeleasă, ea adăugă:

— Nu ştiu cum să v-o spun… Nu vă vreau.

— Sunteţi sigură? o întrebă el cu blândeţe, reîncepând să se joace cu buclele mătăsoase.

O trecu un fior şi simţi că i se topeşte orice rezistenţă.

— Absolut sigur, Juliet? adăugă el pe un ton insinuant.

— Sunt sigură, făcu ea strângându-şi pumnii. Nu pot.

— Cum asta! Fără a ne lăsa măcar o şansă să ne înţelegem? Nu mă cunoaşteţi, Juliet… Niciodată n-am avut mare lucru în comun cu imaginea care prezintă acel blestemat parfum!

Îi luă mâinile în ale lui, cu speranţa că-şi va descleşta pumnii.

— N-aveţi de ce vă teme de mine, scumpa mea. Acceptaţi numai să ieşim împreună. Am putea sta de vorbă, flirta puţin… Să ne cunoaştem reciproc. Presimt că avem multe puncte comune.

Juliet reuşi să-şi smulgă mâinile din ale lui.

— Ah, Juliet, dacă n-aţi fi rămas tot timpul în defensivă în această după amiază, am fi putut petrece de minune împreună. Dar aţi fost atât de inaccesibilă încât n-am avut decât puţine momente plăcute…

„Măcar de-aş avea forţa să mai rezist puţin… înainte să fie prea târziu” se rugă în sinea ei.

Îşi aruncă taiorul pe braţ şi se îndreptă, respirând profund.

— Acum plec. Adio, Hans.

Ceea ce urmă ar fi fost demn să figureze într-un „film de dragoste, cu succes de casă. Eroul luă haina de pe braţul eroinei şi o aruncă pe bancheta din spate, surâzând misterios şi clătinând din cap.

— Nu, Juliet, nu încă, întâi veţi veni aici, îi ordonă el cu blândeţe.

Şi, cuprinse în braţele lui acest corp care i se împotrivea.

Când începu să protesteze, el clătină din nou din cap şi o invită cu privirea să nu se mai agite în van. Ochii lui negri n-o părăsiră in timp ce o strângea la piept. Sub privirea lui simţi că o părăsesc puterile şi scoase un geamăt uşor.

— Şi acum… murmură el, apropiindu-şi gura de a ei, cu o voce care o pătrunse până în adâncul sufletului, să vedem dacă într-adevăr nu avem nimic să ne spunem…

Dacă ar fi sărutat-o cu brutalitate, ar fi avut o şansă să scape. Dar simţi cum răsuflarea lui caldă îi mângâia fruntea. Hans depuse câte o sărutare pe fiecare pleoapă, pe vârful nasului şi apoi pe amândoi obrajii. O mulţime de sărutări uşoare o urmară… Juliet se destindea încetul cu încetul… Şi Hans se hotărî în fine s-o sărute pe buze, în timp ce degetele lui mângâietoare coborau spre ceafă.

Cu un suspin Juliet se lăsă în stăpânirea lui. Încercă însă să gândească… să hotărască. Dar focul care străbătea trupul lui Hans îl făcu, fără voia lui, s-o sărute mai apăsat şi, fără să vrea, îi răspunse cu pasiune. Mâne micuţă se aşeză pe pieptul lui Hans şi-i simţi bătăile inimii.

Hans desfăcu încet funda care-i încheia bluza.

— Juliet… Oh, Juliet!… Ce bine e, nu-i aşa?

— Da… Aşa de bine… Nici n-aş fi crezut.

El continuă s-o sărute cu patimă ţinând-o strâns lipită de el.

— Simţeam că este posibil, şopti el. Şi chiar probabil.

Şi râse fericit când ea singură se strânse la pieptul lui şi îşi ridică ochii spre el cu o graţie timidă.

Niciodată nu se mai simţise atât de emoţionat în prezenţa unei femei, electrizat de contactul mâinilor ei, de buzele ei, de părul ei mătăsos.

— Să urcăm, propuse el cu o voce înăbuşită Vom fi liniştiţi.

Nu dorea ca Juliet să ajungă ţinta bârfelor din cartier.

Vorbele lui rupseră farmecul. Smulsă din senzaţiile ei voluptuoase, Juliet reveni în mod brutal la realitate. Chipul îi oglindea teama ce o cuprinsese.

— Oh, strigă ea, ce-am făcut?

Şi ochii albaştri se umplură de lacrimi arzătoare.

Hans nu rămase insensibil la zbuciumul ei. Ar fi vrut s-o liniştească. Dar înţelese că n-ar fi reuşit să-i risipească teama iraţională. Frica pe care o resimţea faţă de el, sau mai bine zis faţă de bărbatul „Parfumului depărtărilor”. Hotărî să încerce s-o aducă la realitate.

— Dulce Juliet, ne-am sărutat doar… Un lung, şi delicios sărut…

Ea fixa, cu un aer rătăcit, frumosul lui chip surâzând.

— Juliet, micuţa mea, m-aţi îmbrăţişat. Pe mine, pe Hans Jablonski. încetaţi să vă mai frământaţi atât… va fi în detrimentul nostru.

— Trebuie să mă gândesc, insistă ea, pradă unei vizibile confuzii. Tăceţi puţin… vă rog.

Surâsul dispăru de pe buzele lui Hans şi chipul lui luă un aer grav şi hotărât.

— Nu mă respingeţi, scumpă Juliet. N-aş putea suporta. N-o să vă las să-mi scăpaţi.

Ea îi luă mâna şi se sprijini de el.

— Tăceţi, murmură ea şi lăsaţi-mă să înţeleg ce mi se întâmplă. Mă simt foarte ciudat.

— E deja ceva! spuse el râzând.

Şi se aplecă spre ea pentru a-i şopti la ureche:

— Vreau să vă ajut… să gândiţi, Juliet.

— Nu, sunteţi pe cale şă faceţi să-mi zboare toate ideile. Hans, vorbesc serios. Acordaţi-mi câteva minute, vă rog.

Îi atinse cu degetul barba catifelată, dar împinse capul lui Hans puţin mai la distanţă.

— Da… adăugă ea lent, aş dori să ne întâlnim… câtva timp.

Se aşeză confortabil în scaun, sprijinindu-şi capul de braţul lui Hans. Ochii i se închiseră.

,,La ce naiba s-o fi gândind?” se întrebă el, uimit şi înduioşat totodată.

Juliet simţea cum bătăile inimii i se potolesc, în timp ce ideile îi deveneau din ce în ce mai clare. Ce se petrecuse? Îl sărutase pe Hans Jablonski. Un sărut nemaipomenit. Îl îmbrăţişase pe Hans şi numai pe el. Nu pe bărbatul „Parfumului depărtărilor”. De data asta era sigură. Nu-i confundase pe cei doi.

Cu multă satisfacţie, savura această descoperire. Apoi îşi încruntă sprâncenele. Ce se va întâmpla pe urmă? Va fi în stare să păstreze separat cele două imagini ale aceluiaşi bărbat? Hans avea intenţia să facă dragoste cu ea. În acele momente va avea impresia că se găseşte în braţele lui sau ale bărbatului „Parfumului depărtărilor” la care visau atâtea americance?

Buzele i se întredeschiseră uşor şi-şi trecu vârful limbii peste buza inferioară, cu o curbă senzuală.

Hans, atent la cele mai mici reacţii ale ei abia reuşi să se stăpânească.

Juliet încercă dintr-odată un sentiment ameţitor de siguranţă. Sigur, dacă nu va fi atentă. Hans va intra în viaţa ei… şi va ocupa un loc imens. Dar mintea ei, trupul şi inima ei erau la unison suflându-i că ar fi minunat, divin pasionant…

Dar putea fi vorba de o căsătorie?

Visa de mult la o căsătorie durabilă, cu un tânăr serios şi tandru, care ar fi iubit-o pentru totdeauna. Hans Jablonski, idolul femeilor, era cel pe care-l aştepta?

O dată în plus, inspiră profund. Hans simţea că-şi pierde răbdarea greu pusă la încercare. Juliet îi luă brusc mâna cu putere. Hans Jablonski va putea fi vreodată bărbatul visurilor ei? Da, răspunse toată fiinţa ei. Sigur.

Ea surâse şi-şi deschise ochii. Ochi de un albastru scânteietor unde Hans citi împăcarea. Deci, dădea relaţiilor lor o şansă de succes.

— Aţi ajuns la capătul gândurilor, dulce Juliet? se interesă el, cu inima cântând de bucurie.

— Îmi place când mă numiţi dulce Juliet murmură ea visătoate. Mă face fericită.

— Chiar asta şi doresc. Să vă fac fericită. Spuneţi-mi la ce v-aţi gândit…

— La multe lucruri…

Ea avu un surâs misterios, uitându-se în ochii lui negri plini de întrebări.

— Juliet, aveţi milă de un biet bărbat…

Îşi dădea bine seama că, dacă n-o va determina să se explice pe loc, n-o va mai face niciodată.

— Vă rog, spuneţi-mi…

— Îmi plăceţi chiar foarte mult.

— Doar atât?

— Nu.

— Atunci?

— Aş dori să vă cunosc mai bine.

— De ce?

— Cred că sunteţi un tip şic. Atent cu ceilalţi. Prevenitor la reacţiile lor… Aveţi un caracter deschis, dinamic. Am convingerea că sunteţi credincios prietenilor.

— Portretul „băiatului bun” făcu el, puţin contrariat.

— Sunt foarte mulţumită că atitudinea mea din aceasta după amiază nu v-a îndepărtat…

Îşi plecă timidă pleoapele împodobite desenele dese aurii. Hans fu mişcat de roşeaţa bruscă care îi coloră obrajii. Totuşi insistă:

— Hai, Juliet, spuneţi-mi de ce…

Ea îşi ridică ochii şi-şi apropie cu Îndrăzneală faţa de a lui.

— Mă atrageţi foarte mult.

— Este reciproc, dulce Juliet. Şi de când încercaţi această atracţie pentru mine?

— De mai mulţi ani!

— Oh, dar nu ne cunoaştem de atâta timp! Dacă n-ar fi aşa, vă asigur că nu m-aş mulţumi cu o conversaţie în maşină.

— Eu vă cunosc mai demult. Cel puţin ca simbol al „Parfumului depărtărilor”.

— Iar pentru Hans Jablonski ce simţiţi? Suspină fericită.

— Un interes foarte, foarte viu… după prima noastră sărutare.

Această amintire îi electriza pe amândoi. Şi sărutarea pasionată pe care o schimbară fără nici o reţinere îl făcu pe Hans să uite de reputaţia Julietei. Cu mâna dreaptă îi mângâie sânul prin ţesătura

uşoară a bluzei. Simţi sfârcul întărindu-se sub palma lui, în timp ce un geamăt înăbuşit ieşi de pe buzele Julietei.

Parcă o dusese într-o altă epocă, pe un tărâm fermecat unde ea era prinţesă. Şi Hans orinţui fermecat. Se topea de plăcere. Ar fi vrut. ca îmbrăţişarea lor să nu se mai sfârşească niciodată.

Hans îşi reveni primul. Nu vroia să grăbească lucrurile. O strânse uşor, mângâindu-i părul.

— Nici n-am bănuit cât de fericit mă va face faptul că am oferit adăpost unei tinere femei orinsă de furtună…

— Chiar doriţi să ne cunoaştem mai bine? se răsfaţă ea.

— Aş începe chiar de acum, făcu el pe acelaşi ton glumeţ.

Dar ea se crispa în braţele lui, iar frumosul ei chip expresiv se întunecă.

— Am… am nevoie de timp.

— De timp? La. naiba… pentru ce?

— Oh, Hans, nu vă supăraţi… Nici eu nu mă înţeleg prea bine… Totul s-a petrecut atât de repede. Încercaţi să vă puneţi în locul meu. Acum câteva zile, în plină furtună, am întâlnit un bărbat. Şi nu un oarecare: bărbatul „Parfumului depărtărilor.” Extraordinar! Şi acum, eu… nu prea pot să-l deosebesc pe Hans Jablonski de acest bărbat.

El îşi ridică o sprânceană, cu un aer ironic şi râse amuzat.

— Nu e nimic caraghios în asta, ripostă ea, dar fără voia ei, râse şi ea, apoi adăugă: Hai să rămânem serioşi, vă rog.

Hans clătină din cap şi se îndepărtă de ea, închizându-şi ochii. În fond o înţelegea foarte bine pe Juliet, dorinţa ei de a nu sări peste nişte etape. În mod vizibil, ea nu avea experienţa aventurilor amoroase.

Ce tânără plăcută şi… tulburătoare. Ar putea fi ea tovarăşa unei întregi vieţi? Cu ea nu putea fi vorba de un capriciu. Departe de asta…

Îşi deschise ochii şi se întoarse spre ea.

— Atunci, prinţesă, ce-mi propuneţi?

Fără nici o introducere, ea îi spuse liniştită:

— Cred că ne trebuie cel puţin o luna ca să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt.

— O zi!

— Poftim? exclamă ea în timp ce ochii albaştri se făcuseră mari de uimire. Atunci… trei săptămâni.

— Două zile.

— Hans, nu sunteţi deloc înţelept! protestă ea, scuturând din cap. Două săptămâni.

— Trei zile… şi sunt gata să întrerup negocierile!

— O săptămână. E ultima mea propunere.

— De acord cu o săptămână. Şi care sunt condiţiile?

Juliet înţelese atunci că Hans juca foarte fin. Să mai zici că ea se bucura de reputaţia că se pricepe la tratative! E adevărat că de obicei inima ei nu era în joc.

Hans îşi repetă întrebarea:

— Condiţiile, Juliet? Ce propuneţi?

Ea ridică uşor din umeri, zicându-şi că va reuşi poate să câştige acum ceva teren.

— În timpul acestei săptămâni vom vorbi, la telefon şi întâlnindu-ne… O să ne şi scriem, dacă vă place asta. În acest fel vom afla mai multe unul despre altul. Dar nu ne vom săruta.

— Este ridicol, Juliet, strigă el vehement. Niciodată n-o să pot promite aşa ceva!

Surprinsă de izbucnirea lui, ea ezită.

— Aveţi dreptate, Hans… Pretind prea mult… De la dumneavoastră dar şi de la mine…

Se regăsi brusc în braţele lui, cu capul în scobitura umărului voinic.

— Am putea flirta, îi şopti el la ureche.

— Dar nu un flirt împins prea departe, de acord?

— De acord, se resemna el, deşi asta nu-mi prea place!

— Ah, mulţumesc! strigă ea cu o vie uşurare. Ea îl sărută pe obraz, în locul unde începea barba. O barbă foarte moale şi plăcută la atingere.

— Şi acum, dacă am merge să mâncăm ceva? propuse ea, îndepărtându-se.

Murea de nerăbdare să-i pună o groază de întrebări asupra vieţii lui, copilăriei, adolescenţei, planurilor prezente şi viitoare. Vroia să ştie totul despre el. Gusturile lui în materie de muzică. Şi de bucătărie… îşi vor descoperi multe puncte comune de-a lungul acestei săptămâni?

Hans întrerupse cursul grăbit a! gândurilor ei.

— Nu va fi uşor pentru mine, remarcă pe un ton dezamăgit,

— Nici pentru mine, Hans. Dar este într-adevăr singura cale care ne va permite să judecăm şi să hotărâm dacă vom putea fi buni prieteni… ,,Sau mai mult” îi spuse inima ei care bătea chiar prea repede.

— Un sărut pe ici pe colo va face să treacă mai repede timpul…

Şi îi surâse atât de promiţător încât Juliet simţi că se topeşte. Încurajat, o luă în braţe.

— Nu, Hans, eu…

— Ah, dar asta nu ne va face rău deloc, i-o tăie el, căutându-i buzele.

Ca urmare, Juliet nu-şi mai reaminti prea bine cum ajunseseră la restaurant, atât fusese de subjugată de acest sărut arzător. Dar îl vedea şi pe Hans la fel de tulburat.

Se treziră instalaţi într-un restaurant italienesc foarte liniştit, unde rămaseră mult timp, în faţa unei cine gustoase, agrementată de vorbe dulci şi de un vin

bun. Mario, chelnerul, ştiu să se eclipseze la timp, mirându-se de înţelegerea perfectă care părea să existe între cei doi tineri. Nici un timp mort în conversaţia lor. Surâsuri şi râsete împărtăşite. Un climat neobişnuit de înţelegere.

Hans străluci de bucurie când râsul melodios al Julietei răsună în sală, la sfârşitul relatărilor lui despre aventurile trăite în compania prietenului său Sky.

— Adevărat? se miră ea, regăsindu-şi glasul.

— Da. Aceste escapade ne-au legat pe viaţă. Ca urmare, lui i-a venit într-o zi ideea să-şi cresteze degetul arătător şi atunci am fost tentat să fac la fel ca să devenim fraţi de cruce.

— Vă vedeţi mereu?

— Da. Sky va fi principalul meu colaborator la societatea pe care tocmai o pun pe picioare: Liberty Films. Firmă care va produce filme documentare.

— Documentare la care scrieţi singuri scenariile, nu-i aşa?

— Da, deja am redactat câteva…

Îşi aşează paharul de Chianti pe faţa de masă în carouri şi chipul deveni grăv când îi mărturisi: am o mulţime de proiecte în minte… Acum câţiva ani, într-o ţară îndepărtată, am făcut un legământ. A venit momentul să mi-l îndeplinesc.

— Pentru că azi sunteţi bogat şi celebru.

— De celebritate mă lipsesc bucuros. Mă apasă… Contractul meu de exclusivitate m-a închis în acest personaj al „Parfumului depărtărilor”… O închisoare aurită rămâne totuşi o închisoare, nu-i aşa? Dar, făcu el, mângâindu-şi barba, n-am totuşi de ce să mă plâng.

— Şi bogăţia?

— Ah, da, bogăţia! Este un atu capital pentru ceea ce doresc să fac…

Juliet surâse, dar era profund intrigată; ce se petrecuse în celălalt capăt al lumii care îl împingea acum să-şi aleagă o nouă profesiune?

Însă el readucea deja conversaţia asupra ei.

— Şi, Juliet, întotdeauna aţi fost atrasă de muzică?

— Întotdeauna, răspunse ea cu elan. Dar predarea la clasă m-a dezamăgit oarecum N-am o mentalitate de dascăl… Atunci m-am orientat spre lecţiile particulare. Am elaborat programe pentru şcoli, destinate elevilor de toate vârstele.

— Pare să vă ocupe mult timp?

Ea ezită o clipă, apoi se hotărî să păstreze secretă activitatea ei nocturnă la Riverfront Club, într-o orchestră de jazz pentru amatori.

— Da, se mulţumi să răspundă surâzând. Mario le aduse două îngheţate mari şi în timp ce Hans o atacă cu poftă pe a lui, Juliet luă un aer gânditor.

— Mă întreb cum aţi putut deveni bărbatul „Parfumului depărtărilor”.

— Eram student la universitate…

Şi îi făcu cu ochiul. Atunci ea se repezi:

— Nu… Lăsaţi-mă să ghicesc eu urmarea… Presupun că mama unui coleg, o femeie aflată la conducerea unei agenţii de publicitate, v-a remarcat într-o bună zi şi-a zis: „Ce sex-appeal are tânărul ăsta.”

El izbucni în hohote de râs.

— Chiar aşa. Un detaliu; era tatăl, nu mama unui coleg. La început n-am luat asta în serios… Dar a ţinut să fac câteva spoturi publicitare pe casete video. Şi cariera mea a demarat fulgerător. Urmarea o cunoaşteţi.

Şi umplu din nou paharele. Juliet îşi mancă desertul delicios ca prin vis. Apoi Mario le aduse câte un ness şi Hans aruncă abia atunci o privire prin sală. Ceilalţi

clienţi plecaseră, iar personalul începuse să aranjeze mesele pentru a doua zi.

— Ar cam trebui să plecăm, Juliet Mi-aţi spus că aveţi de lucru în seara asta… iar eu mâine voi trăi un moment deosebit: prima zi de existenţă a societăţii Liberty Films.

Ieşiră, ţinându-se de mână, veseli ca doi elevi. Totuşi, când Hans se opri în faţa locuinţei ei, îşi dădu seama de realitate: nici unul nici celălalt nu mai erau nişte adolescenţi şi le va fi greu să se ţină de hotărârea lor.

Fără să mai pronunţe vreun cuvânt, Hans îi deschise uşa şi îi întinse cheia. Privirile li se încrucişară şi se trezi dintr-odată în braţele lui. Îi mângâie cu barba pletele aurii, simţindu-le parfumul.

— Părul tău are mirosul florilor de magnolii, Juliet.

Buzele lui ii atinseră uşor obrazul apoi îi căutară buzele. Juliet gemu de plăcere şi se lipi de el. Cu regret, Hans o îndepărtă, dorindu-şi să fie deja duminica viitoare.

— Pentru nişte oameni ca noi care lucrează, e momentul să ne despărţim. Luni va fi o zi grea, cel puţin pentru mine… La revedere, Juliet.

Şi îi surâse cu tandreţe. Ea îl privea cu un aer visător.

— La revedere, Hans.

— Vise plăcute, Juliet… Şi visaţi-mă pe mine!

Îi luă mâna şi îi sărută fiecare deget. Ea urcă scara ca o somnambulă în timp ce el se îndepărta în noapte.

O idee îl urmărea în timp ce demara: ,,Juliet este o femeie care merită să fie cunoscută!” Şi, stimulat, ajunse în timp record la el acasă. E drept că era destul de puţină circulaţie pe străzile din Saint-Louis, duminică seara, după miezul nopţii.

CAPITOLUL V

A doua zi de dimineaţă, la ora nouă fără cinci, soneria de la uşă o sculă din somn pe Juliet.

Îşi trase la repezeală pe ea rochia de casă din mătase bleu şi coborî scara, încă pe jumătate adormită. Cum nu avea nici o elevă înainte de ora unsprezece, hotărâse în mod excepţional să doarmă până mai târziu.

— Domnişoara McLane? întrebă un tânăr întinzându-i un magnific buchet de trandafiri.

— Da, vă mulţumesc.

Cartea de vizită a lui Hans era pusă la vedere: ,,Bună dimineaţa, dulce Juliet. E oro nouă.” Ea surâse, amintindu-şi de promisiunea pe care i-o făcuse în ajun de a o scula în dimineaţa asta la ora nouă.

Telefonul sună câteva clipe mai târziu.

— Alo?

— Vocea dumneavoastră tandră şi melodioasă este încă somnoroasă, prinţesă…

— Băiatul cu florile tocmai m-a sculat din somn, Hans. Mulţumesc pentru trandafiri. Prima zi la Liberty Films se anunţa bună? adăugă ea gândindu-se că el e deja la lucru.

— Se anunţă mai ales agitată. Dar nu vă pot uita deloc. Vă mai sun imediat ce pot. La revedere.

— Dar, Hans…

Ea il auzi cum închide şi se gândi cu simpatie că are toate motivele să fie nervos. Pregătindu-se de plecare, nu încetă să se gândească la el şi găsi o scrisoare de dragoste de patru pagini la cutia de scrisori. ,,Nu prea

a avut timp de dormit”, gândi ea cu emoţie ccnstatând că peniţa străpunsese în câteva locuri hârtia.

* * *

În acea seară se duseră din nou la restaurantul din ajun, pe care Hans îl numea deja „restaurantul nostru”. El murea literalmente de foame, nu pusese nimic în gură încă de dimineaţă.

— Am făcut nemaipomenit că am angajat cei mai buni profesionişti, Juliet. O să formăm o echipă grozavă!

Râse umplând paharele lor şi reluă:

— Liberty Films este în întregime opera mea O să încerc să demonstrez de ce sunt capabil… sau o să-mi frâng gâtul.

— Cu un cap atât de frumos, ar fi şi păcat! glumi ea încercând să destindă atmosfera!

Dar îi înţelegea pasiunea pe care o punea în noua muncă; şi ea se lansase cu entuziasm în cariera muzicală atât de controversată.

— Să bem pentru Liberty Films, făcu ea ridicându-şi paharul de Chianti. Este marea afacere a vieţii dumneavoastră, nu-i aşa?

— A doua ca importanţă, răspunse el mâncând-o din ochi.

Hans înţelese că ea ezita să-i pună întrebarea care îi ardea buzele şi o scoase din încurcătură:

— Nu mă întrebaţi care este prima?

Ea scutură din cap, prea impresionată ca să poată vorbi.

Cu un surâs misterios, el îi acoperi mâna cu a lui.

— O să v-o spun eu, Juliet. Cea mai mare afacere a vieţii mele sunteţi dumneavoastră.

Ea avu un mic râs nervos şi degetele i se crispară pe şerveţel. Apoi îşi scutură din nou capul şi el îi

admiră buclele aurii care-i dansau în jurul chipului, aruncând reflexe roşiatice.

— Mă tachinaţi, murmură ea. Abia mă cunoaşteţi.

Îi ridică mâna la buze şi o sărută delicat.

— Dulce Juliet, mi se pare că vă cunosc dintotdeauna.

Ea îşi retrase mâna speriată de noua intimitate creată între ei şi atunci el îndreptă conversaţia spre proiectele de film pe care le avea în cap.

Părăsiră restaurantul pe la orele unsprezece pentru a se îndrepta spre casa Julietei. Hans conducea încet. Nici el, nici ea nu doreau să vadă terminându-se această seară, dar fiecare din ei ştia că celălalt are a doua zi un program încărcat.

— Mulţumesc pentru cină, spuse Juliet, luând cheile din mâna lui Hans care îi deschisese uşa de la intrare. Şi pentru toate: flori, scrisoare…

El o luă în braţe şi îi şopti la ureche:

— O să ai mereu veşti de la mine până când voi deveni pentru tine singurul bărbat din lume!

Vorbele lui o emoţionară pe Juliet în cel mai înalt grad, dar bunul ei simţ îi sufla că… poate el nu gândea cu adevărat ce-i spunea. Bărbatul „Parfumului depărtărilor” declara asta poate fiecărei cuceriri. Rămase destul de reţinută şi când o sărută, contrar atitudinii ei din ajun, se desprinse repede din braţele lui.

— Pe mâine, Hans. Somn uşor.

— N-o să închid un ochi toată noaptea, vrăjitoare mică, murmură el cu o undă de ironie. Dar tu să visezi frumos… Şi să te gândeşti la mine.

* * *

Hans o chemă la telefon a doua zi, când era gata de plecare spre un liceu din împrejurimi, apoi când se întoarse acasă, pe la ora trei şi jumătate vorbiră de

fiecare dată câteva minute. Dar o avertiză că va avea un vizitator pe la ora patru. Cu inima bătând, ea se schimbă şi se parfumă ca să coboare scara fix la ora patru, sperând să-1 găsească pe Hans la uşă.

Urcă câteva clipe mai târziu, cu un urs uriaş din pluş în braţe, acompaniat de o notiţă explicativă: ,,Alintă-l pe el... până la sosirea mea în seara asta. Hans."

* * *

Miercuri dimineaţă Juliet fu din nou trezită de soneria de la intrare şi se scula fără nici un chef. Dar noul cadou al lui Hans o făcu să sară în sus de bucurie: o cutie veche muzicală, a cărei melodie de demult o urmări toată ziua.

Când îl văzu seara la uşa ei, se sperie de aerul lui obosit.

— Merg bine lucrurile? se interesă ea grijulie.

— De minune! Depăşeşte tot ce-am sperat. Dar am atâtea proiecte... Şi am şi alte idei care nu-mi dau pace, Juliet...

Vru s-o ia în braţe, dar ea îşi pusese deja geanta pe umăr înainte de a coborî să-i deschidă uşa şi îi spuse pe un ton vesel:

— Nu acum. Mor de foame.

— Şi eu. Hai să urcăm la tine şi să comandăm o pizza la telefon.

Fu tentată să accepte, dar se temu să petreacă acasă o seară întreagă singură cu el.

— De acord cu pizza, dar nu acasă, Hans, Fac eu cinste.

El suspină, fiindcă îi ghicise firul gândurilor.

— Cum aş putea rezista unei asemenea propuneri? spuse, atrăgând-o la pieptul lui. Dar mai întâi sărută-mă. Poate aşa mai prind şi eu puţină putere.

Seara trecu ca într-un vis şi, după o îmbrăţişare voluptuoasă, se despărţiră cu regret.

Joi fu, şi pentru unul şi pentru celălalt, o zi foarte plină. Juliet dădu de două ori fuga până, în centru, apoi se duse la o şcoală particulară să-şi prezinte programa de învăţământ şi în fine, reveni acasă pentru lecţiile particulare.

Hans, absorbit de turnarea primului său film, avea destulă bătaie de cap ca să explice echipei ceea ce aşteaptă de la ea.

La sfârşitul după amiezii, Juliet primi din nou trandafiri, Roşii de data asta… şi nu o duzină ci cinci: şaizeci de trandafiri roşii, superbi. Îi strecură un bacşiş bun băiatului, care urcă această adevărată tufă înflorită până în camera de zi.

Hans o curta cum nici o altă femele din lume nu mai fusese. Trăia un, vis ameţitor şi seara lor la micul restaurant italienesc se desfăşură într-o perfectă armonie.

A doua zi. de pe la cinci după amiaza, începu să-i aştepte cu nerăbdare telefonul; parcă trecuse o eternitate de când o sunase de dimineaţă. Abia aştepta să fie din nou aşezată lângă el şi să vorbească vrute şi nevrute. Cineva sună la uşă şi-i înmână un pacheţel frumos ambalat în hârtie multicoloră. Urcă scările, încruntată.

— Mi-a promis, totuşi, că n-o să-mi mai trimită cadouri! murmură ea desfăcând funda bleu.

Dar când descoperi caseta o puse imediat în casetofon.

„Salutare, dulce Juliet, murmură vocea tandră a lui Hans, pe un ton atât de senzual încât se simţi topită de plăcere. Ascultă-mă cu atenţie până la capăt. M-am ţinut de promisiune să nu-ţi mai trimit cadouri. Această casetă, înregistrată la ora trei după amiaza, este în perfectă conformitate cu acordul nostru.

Consider-o ca pe un mesaj oral. Un fel de scrisoare vorbită…”

Juliet surâse. încă o dată Hans câştigase. Ascultă cu sufletul la gură continuarea:

„Ţin să-ţi spun că mi-ai lipsit astăzi… Teribil. Abia aştept seara…”

Juliet fu străbătută de un fior şi-şi închise ochii, în timp ce vocea continua:

„M-am concentrat asupra lucrului, ca timpul să treacă mai repede, dar colegii mei abia ţin ritmul şi cred că o să mă omoare dacă mai continui aşa… Scumpa mea, dacă n-o să mă vezi diseară vei şti ce mi s-a întâmplat…”

Un râs cristalin ieşi de pe buzele Julietei. Hans dorise s-o amuze şi reuşise.

,,Ah, o să-mi fie foarte greu să mai suport cele patru ore care ne despart încă. Dulce Juliet, trăiască această seară!”

Se întinse şi suspină la gândul că n-o să-l vadă în seara asta. Trebuia să cânte în orchestra de jazz Riverfront Ragtimers. Sări de pe canapea. Hans uitase că ea nu era liberă! Trebuia să-l avertizeze cât mai repede.

În biroul lui din centru, Hans ridică receptorul spunându-şi că precis e Juliet.

— Bună, prinţesa mea…

— Hans, spuse ea pe un mic ton de reproş, cred că nu-ţi dai seama că şi caseta e un cadou… Cred că nu joci cinstit cu mine. Mesajul tău oral mi-a făcut un chef nebun să te întâlnesc în seara asta. Dar, aşa cum ţi-am spus ieri, am de lucru. Voi fi ocupată toată seara. Ai uitat?

Hans îşi făcu reproşuri: în hotărârea lui de a o cuceri pe Juliet, de a-i înmuia inima, uitase complet că nu era liberă în seara asta.

— Scuză-mă, scumpo. Dar spune-mi, n-ai putea să contramandezi cursurile din această seara? Am putea să cinăm împreună ca şi în celelalte seri.

— Imposibil, Hans, făcu ea categorică. Trebuie să muncesc ca să-mi câştig pâinea.

— Am putea cina pe urmă… Ora nu are importanţă, Juliet..

— Va fi foarte, foarte târziu.

— Ştiu, spuse el cu speranţă, întrebându-se cine naiba o fi luând lecţii de muzică până la miezul nopţii.

— Dar, Hans, o să ne vedem mâine după amiază, dacă vrei, imediat după cursuri.

— Dacă vreau? Numai la asta visez, Juliet, şi o să mor de nerăbdare până atunci.

— O, Hans, mă nelinişteşti…

— Dacă ai fi fost în biroul meu, ai avea motive reale de nelinişte. Îmi trec prin cap nişte idei foarte erotice şi aş încuia uşa ca să le pun în practică…

— Oh, Hans, prefer să închid! Telefonează-mi mâine.

Se îndreptă cu tristeţe spre fereastră. Pentru prima oară de la începutul săptămânii, nu-l va vedea în această seară pe Hans: N-o să mai schimbe un sărut tandru înainte de a se despărţi. Hans îi lipsea teribil. Se simţea nenorocită.

— Şi apoi, nici n-am hotărât nimic, se plânse ea cu voce tare. Nu reuşesc încă să fac deosebirea între Hans şi imaginea ireală a bărbatului „Parfumului depărtărilor”!

Se întoarse maşinal pentru a se privi în oglindă. Ochii nu aveau nici un pic de strălucire. Cunoştea motivul: era prea singură. De câţi ani trăia aşa? Cinci? Şase? Dar niciodată nu mai încercase acest sentiment de însingurare care o copleşea acum.

O dorinţă irezistibilă de a vorbi cu cineva apropiat o cuprinse. Se îndreptă spre telefon şi lăsă un mesaj

celei mai bune prietene. În mai puţin de o oră, Casey McDermott suna la uşă.

— Juliet, ce se întâmplă? Eram pe acoperiş cu Danny să instalăm cu captator solar, când am primit mesajul tău. E prima oară în viaţă când ai nevoie de mine, scumpa mea. Eşti bolnavă?

Ochii de smarald ai lui Casey o fixau neliniştiţi. Părul roşu, strălucitor, încadra chipul delicat plin de pistrui. Corpul subţirel îmbrăcat în salopetă îi dădea aerul unei adolescente care vrea să joace rolul unei persoane adulte.

— Eu… nu…

— Povesteşte-mi tot, spuse Casey, antrenându-şi prietena spre canapea.

— Am întâlnit un bărbat… începu Juliet aşezându-se.

— E! Asta se întâmplă la toată” lumea.

— Vreau să spun bărbatul vieţii mele.

— Cine e?

— Hans Jablonski. Un brunet înalt, foarte frumos. Are simţul umorului şi este interesat de o mulţime de lucruri: artă, muzică… Se pasionează în discuţii şi… Oh, este bărbatul ideal pentru toate femeile!

— Atunci, unde este problema?

— Este bărbatul „Parfumului depărtărilor”.

— Tipul de la publicitate? exclamă Casey cu ochii holbaţi de uimire.

— Dacă m-ai putea ajuta! Nu mai ştiu pe ce lume sunt…

Privirea lui Casey se fixă pe trandafirii roşii.

— El ţi i-a trimis, nu?

— Da. Îmi face curte de la începutul săptămânii…

Şi îi mărturisi totul. La sfârşitul povestirii, Casey se ridică.

— Scumpa mea, spuse ea liniştită, nu e nici o problemă. Nimic nu te împiedică să-l iubeşti sub

ambele înfăţişări: cea de realizator de film şi cea de manechin vedetă.

Logica lui Casey păru s-o impresioneze pe Juliet.

— Eu… Eu o să mă mai gândesc, spuse ridicându-se la rândul ei.

— Sper şi eu. în fond ce ai de pierdut?

— Inima mea.

Casey înconjură cu un braţ protector umerii prietenei sale şi îi surâse călduros înainte de a-i declara:

— Regret că trebuie să ţi-o spun, drăguţo, dar după părerea mea, ţi-ai pierdut deja inima.

— Probabil că ai dreptate, făcu Juliet copleşită. Tu eşti de un cinism, ca bărbaţii!

— Şi ştii şi de ce! Încă n-am uitat de logodna mea ratată cu Harold! Juliet, imediat să-i telefonezi frumosului de Hans Jablonski.

— O, nu… Ştie că nu sunt liberă în seara asta…

— Şi atunci? Invită-l să te aplaude la Riverfront Club.

Juliet străbătea încăperea cu nervozitate, dintr-o parte în alta, fără să-i răspundă.

— Nu e la curent cu rolul pe care-l joacă o oarecare Julia în orchestra Riverfront Ragtimers?

Şi Casey se puse pe râs înainte de a continua:

— Asta era! Deci el se crede îndrăgostit de o micuţă şi fermecătoare profesoară de muzică… Şi ignoră complet viaţa ta de noapte într-o zgomotoasă orchestră de jazz? Ah, ah, o să aibă o surpriză grozavă!

— Nu în seara asta, spuse Juliet cu o voce sugrumată.

— Atunci, când?

— În curând…

Casey nu mai insistă. Dar vru să risipească tristeţea prietenei ei.

— Oricum bine că eşti ocupată in seara asta. Aşa nu-i vei simţi lipsa prinţului tău fermecat.

— Sper, spuse Juliet aruncându-i o privire descumpănită.

— Pisicuţo, am o idee: eşti prea nervoasă ca să conduci în seara asta. Te sfătuiesc să iei un taxi ca să ajungi la club. O să vin şi eu acolo cu Danny şi o să te aducem acasă la sfârşitul spectacolului.

— Mulţumesc, răspunse Juliet a cărei figură se lumină.

— Pentru nimic. Ştii că ador jazzul.

— O să ai o mică surpriză… Noua mea rochie.

— Arată-mi-o.

— Nu acum. Prefer să mă vezi cu ea pe scenă.

— Dar mi-ai urmat sfaturile?

— Oh, da! A ieşit o nebunie.

— Bravo. O întind. Danny trebuie că mă aşteaptă la birou. Ştii că în principiu conducem amândoi firma, dar el îmi aruncă în spate toate corvezile! În fine, m-am obişnuit. Tu încearcă să fii frumoasă astă seară!

Şi Casey o părăsi pe Juliet, după ce o sărută cu căldură.

* * *

Era aproape ora opt când taxiul se opri în faţa clubului. Juliet coborî ţinându-şi cutia de banjo şi plăti şoferului. Adierea vântului îi ridică vesta uşoară şi rochia care o îmbrăca ca o mănuşă scânteie cu mii de focuri.

Cu un pas hotărât, întră în sală şi fu imediat remarcată de barman:

— Bună, Julia! Orchestra e completă acum. Un gin tonic?

— Mai curând un suc de portocale, Tom… Salutare la toată lumea, lansă la adresa celor şapte muzicanţi îmbrăcaţi în smbking.

Îşi îndepărtă vesta.

— Doamne, ce apariţie de vis! exclamă pianistul.

— Julia ne-a făcut praf! strigă clarinetistul care atacă un solo triumfal.

Juliet îşi zise veselă că nu greşise alegându-şi această rochie strâmtă pentru scenă, cu minusculele ei bretele aurii pe umeri; ţesătura de mătase era împodobită în întregime cu perle de cristal de culoarea şampaniei, care scânteia la fiecare mişcare. Îşi strânsese părul într-un coc de bucle şi se machiase, contrar obiceiului ei. Paiete aurii îi străluceau pe pleoape şi genele false îi accentuau dulceaţa privirii.

— Sunt fericită că am repetat serios săptămâna trecută, declară ea scoţându-şi banjoul din cutie.

— Cele mai multe mese surt reţinute, anunţă trombonistul. Ah, avem clienţi fideli! Suntem amatori, dar cântăm ca nişte adevăraţi profesionişti.

* * *

La câteva străzi de club, Hans ieşea din biroul lui. Se îndreptă spre maşină, calculând că nu închisese ochii de mai mult de treizeci şi şase de ore Dar nici nu se gândea să se ducă imediat acasă. Vroia să se destindă puţin şi o luă în direcţia fluviului Mississippi. Lăsându-şi maşina în parcare, se gândi câteva minute ce ar putea face. Puţină muzică country? Folk? Nu, jazz! Judecând după muzica care se făcea auzită din club, orchestra avea un antren nebun.

I se oferi o măsuţă într-un colţ, lângă un stâlp, deoarece sala era arhiplină. Comandă un suc de portocale şi se întoarse spre scenă unde clarinetistul tocmai termina un solo… şi fu cât pe ce să cadă pe spate.

„Ce naiba face ea aici? îşi spuse. Ah, fata asta merită într-adevăr să fie cunoscută.”

Şi ştiind că prezenţa lui în acest colţ va trece neobservată, se instală confortabil, fără să părăsească din ochi silueta Julietei, atrăgătoare, în rochia splendidă de scenă.

CAPITOLUL VI

Spre sfârşitul primului cântec, Hans o văzu pe Juliet cum face cu ochiul unui cuplu tânăr care tocmai intra în sală. Intrigat, Hans îi examina cu atenţie: bărbatul şi femeia aveau acelaşi păr roşu. De un roşu strălucitor. Se întrebă dacă bărbatul era un admirator al Julietei. Şi ghimpele geloziei îl înţepă, când necunoscutul iî trimise o sărutare cu mâna cântăreţei de la banjo. Hans făcu un semn chelneriţei.

— O vodcă cu suc de portocale! Comandă el.

Pe scenă, Juliet luă cuvântul.

— Bună seara la toată lumea. Şi bine aţi venit în această seară la Riverfront Club.

Aplauzele răsunară în sală şi ea mulţumi printr-o mişcare a capului, care făcu să-l danseze buclele. Înainta cu un pas şi continuă cu o voce clară:

— Pentru cei dintre dumneavoastră care nu ne cunosc încă, anunţ că orchestra Riverfront Ragtimers este o orchestră compusă în întregime din amatori. S-a născut, acum zece ani, pe băncile liceului… În continuare ne-am ales profesiuni diferite, dar am păstrat mereu legătura… Ceea ce ne-a permis să ne aflăm astă seară aici în faţa dumneavoastră pentru a interpreta ariile noastre preferate de jazz.

Clarinetistul se lansă într-un solo demn de un profesionist şi Juliet îşi continuă prezentarea.

— Ştiţi fără îndoială că jazzul s-a născut la New-Orleans, imediat după războiul de secesiune, printre negrii eliberaţi din sclavie…

Toba răpăi câteva minute, umplând sala de un ritm trepidant care încântă literalmente asistenţa.

— …Mulţi dintre aceşti negri au început să-l răspândească. Cântau pe străzi vânzându-şi mărfurile…

Vocea gravă a trombonistului începu să fredoneze:

— Pânzeturi… Pânzeturi de vân-zare… Pân-ze-turi cum-pă-raţi…

Tăcu şi Juliet continuă:

— Alţi negri cântau cântecele născute pe câmpurile de bumbac, în timpul sclaviei.

Şi trombonistul intona o arie săltăreaţă.

— Sus, fraţii mei. Urmaţi-mă cu toţii. În cer nu este bumbac…

În timp ce el cânta, Juliet cerceta cu o privire neliniştită sala. De câteva clipe, încerca senzaţia curioasă că era pândită. Spionată. Senzaţie tulburătoare şi nemaipomenit de jenantă: sub chipul Julietei de la Riverfront Ragtimers ea oferea publicului un număr sexy care nu era deloc în genul înţeleptei şi discretei Juliet.

Hans constată că asistenţa bătea cu piciorul ritmul orchestrei. Nu avu chef să facă la fel. Se simţea din ce în ce mai obosit. De obicei bea fără să resimtă efectele clcoolului, dar în seara asta era altfel. Terminându-şi vodca, se hotărî să rămână pe suc de portocale.

Pe scenă, trombonistul tocmai interpreta o arie a lui Eubie Blake, a cărui carieră precoce o aduse pe scurt la cunoştinţa publicului.

— Eubie Blake a cunoscut un succes nebun, încheie Juliet, cu banjoul în mână. Oamenii veneau de peste tot să-l aplaude…

Şi mai cântă câteva note la banjo înainte să adauge:

— Din toate colţurile ţării.

— Şi chiar din… depărtări! lansă tânăra femeie roşcată pe care Hans o remarcase puţin mai devreme, când îşi făcuse apariţia în sală.

O fixă, apoi îşi întoarse privirea spre Juliet, care părând puţin descumpănită, se întoarse spre scăunelul ei înalt. Fără îndoială cele două erau prietene… Avu un surâs de satisfacţie la gândul că Juliet vorbise despre el unei alte femei.

— E un semn bun, murmură el pe un ton scăzut, în timp ce orchestra ataca un ritm îndrăcit.

— Şi acum, anunţă trombonistul, să facem loc genialului nostru pianist compozitor: Clarence.

Ceilalţi muzicanţi îşi părăsiră locurile şi Juliet se îndreptă spre masa tinerei perechi roşcate. Se aşeză şi o discuţie animată începu între cele două femei. Hans ar fi dat mult să poată auzi ce-şi spuneau.

— Casey! Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

Casey izbucni în râs.

— Mă cunoşti, scumpo. Am obiceiul prost să vorbesc înainte să mă gândesc. Îţi jur că mi-a scăpat… Dar asta are uneori urmări amuzante, nu-i aşa Danny?

— Câteodată da, câteodată nu, făcu el surâzându-i Julietei pentru a-i potoli furia care i se citea în ochi.

— Îţi dai seama că Hans s-ar fi putut găsi aici? reluă Juliet. Ah, aş fi murit pe loc de ruşine!

Maşinal, se întoarse pe scenă şi străbătu cu invrrea întreaga sală.

— Tu, ripostă Casey cu un aer provocator, tu vezi întotdeauna partea rea a lucrurilor. De unde ştii că bărbatul „Parfumului depărtărilor” n-ar fi apreciat aluzia mea discretă la superba lui persoană?

Surâse şi-şi apăsă palma pe mâna prietenei sale.

— Juliet, să facem pace. Nu-mi place să te văd supărată, ştii asta!

— Atunci… nu mai reîncepe. De acord? În colţul lui, la adăpostul stâlpului, Hans se lupta cu somnul.

Tresări când pianistul atacă ultimele acorduri ale propriei compoziţii… Şi adormi când clarinetistul îşi începu numărul. Mult mai târziu, consultându-şi ceasul, constată că spectacolul se apropie de sfârşit.

— Bessie Smith era regina blues-ului, lansă vocea familiară a Julietei, aşezată în prim planul scenei. O să vă prezint versiunea mea a unuia din marile ei succese…

Îşi înclină graţios capul sub ropotul aplauzelor şi adresă un mic salut asistenţei. Rochia scânteia în lumina reflectoarelor. Hans se aplecă în faţă, fascinat de accentele melodioase care ieşeau de pe buzele cântăreţei. S-ar fi putut crede că mângâia fiecare notă înainte să-i dea drumul în liniştea sălii.

Sub magia acestei melodii senzuale, Hans era departe de a bănui că Juliet, cu ochii închişi, cânta gândindu-se la el. Numai la el.

Când se termină cântecul, uită că dorise să rămână incognito. Sări în picioare, entuziasmat ca şi restul spectatorilor, şi începu să aplaude frenetic.

Juliet îşi ridică braţele şi coborî în sală. Era semnalul ultimei melodii a orchestrei şi petrecerea se sfârşea… până poimâine.

Ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă: Hans şi Juliet se găsiră dintr-odată faţă în faţă.

— Hans! strigă ea, subjugată de privirea lui intensă. Ce faci aici?

El îi surâse şi-i făcu şmechereşte cu ochiul înainte să-i răspundă:

— Profit de spectacol… Dar asta nu-mi ajunge, dulcea mea. Vino în braţele mele.

Şi sub privirile uimite ale asistenţei de care Juliet uitase cu totul, o luă în braţe şi îi sărută cu pasiune buzele pline.

— Oh, Hans, murmură ea când, în sfârşit, ei îşi dezlipi buzele de ale ei.

— Oh, Hans! făcu vesela asistenţă ca un ecou.

Juliet roşi până la rădăcina părului şi îşi ascunse faţa în flăcări la pieptul lui Hans.

— Eu… o să mor de ruşine, îngăimă ea.

— Nici gând, Juliet.

Încercă să-i ridice capul, dar ea refuză cu încăpăţânare.

La amândoi li se păru că mulţimea părăseşte sala cu încetinitorul; când Juliet se hotări în sfârşit să privească în jurul ei, constată că toţi membrii orchestrei, plus Casey şi Danny, se strânseseră în jurul lor.

— Îl cunoşti pe tipul ăsta? întrebă pianistul cu o voce pe care Hans o consideră ameninţătoare.

— S-au mai văzut, răspunse imediat Casey, ai cărei ochi verzi scânteiau maliţioşi. Dar nu sunt sigură că-l cunoaşte prea bine. Prima lor întâlnire datează abia de câteva zile.

Juliet îşi simţi din nou obrajii în flăcări. Îşi ascunse din nou faţa la pieptul lui Hans. El o sărută pe creştetul capului şi îi mângâie părul înainte de a o privi pe Casey drept în ochi.

— Simt că vom deveni buni prieteni, domnişoară…?

— McDermott. Casey pentru prieteni… şi pentru prietenii prietenelor mele…

Se întoarse spre muzicanţi.

— Totul e în regulă. Danny şi cu mine o vom însoţi pe Juliet.

Fără un cuvânt, ei se îndepărtară şi Casey se adresă lui Hans.

— Sunteţi de mult aici?

— Da. Am petrecut la club toată seara. Spectacolul este foarte reuşit.

— Oh, exclamă Casey, atunci aţi auzit mica mea glumă la adresa dumneavoastră!

Juliet ridică capul şi o fixă pe Casey. Cele două tinere se înfruntară din priviri. Danny, care le cunoştea prea bine, crezu că e momentul să facă o diversiune:

— Să mă prezint: Danny McDermott. Fratele lui Casey.

Fără s-o lase pe Juliet, Hans îî strânse mâna.

— Hans Jablonski. încântat de cunoştinţă.

— Hans Jablonski, ce cauţi aici? exploda Juliet fulgerându-l cu privirea.

— Am intrat din întâmplare, răspunse el cu o voce plină de inflexiuni mângâietoare care potoli mânia tinerei femei. Ador jazzul şi nu aveam chef să mă întorc aşa devreme în patul meu singuratic…

— Eu… îţi spusesem că lucrez târziu în seara asta.

— Da, dar nu şi în ce parte a oraşului. Şi nici ce rol ai aici. Acest banjo…

— Juliet cunoaşte douăzeci şi două de diferite instrumente, interveni Casey care nu putea să tacă mai mult de un minut. Mă refer la instrumentele cu coarde. Chiar şi mandoline.

Hans o privea tandru pe Juliet.

— Ador mandolina. Într-o seară… în curând, va trebui să-mi cânţi la mandolină, Juliet.

Vocea lui o tulbură într-atât încât îşi simţi picioarele nesigure. Ar fi căzut dacă n-ar fi ţinut-o în braţe. Îi înţelese frământarea şi adăugă.

— Acum permite-mi să te însoţesc acasă, scumpa mea.

Se crispa instinctiv, ştiind că nu va întârzia să-i ceară explicaţii. În fond de ce nu îi povestise despre rolul ei în orchestră, odată ce această activitate făcea parte din viaţa ei?

Jenată, încercă să se desprindă din braţele lui, înainte de a-i răspunde:

— Nu, Hans, nu pot.

— Adevărat? făcu el, ridicându-şi sprâncenele.

— Casey şi Danny trebuie să mă ducă acasă, nu-i aşa, Casey?

Se întoarse spre prietena ei, fără să ştie că nu se va bucura de nici un sprijin din acea parte.

— Imposibil Juliet, suspină Casey. Camioneta a rămas la birou: bateria e moartă. Şi maşina e la garaj. De asta am întârziat. Aveam intenţia să chemăm un taxi ca să mergem acasă.

— Oh! făcu Juliet, dezamăgită. Hans îi puse mâna pe braţ.

— Nu-i nici o problemă. Sunt cu maşina. Vă pot duce pe toţi acasă.

Şi cum tinerele se priveau fără să spună nimic, el insistă:

— De ce naiba să luaţi un taxi când maşina mea e parcată la doi paşi de aici?

Juliet se resemna în faţa inevitabilului.

— Bine… Dar nu sunt gata încă, şopti ea.

— O să aştept cât va fi nevoie. Mă duc să aduc maşina. Pe curând!

Juliet îşi aranja banjoul în cutie, cu neliniştea în inimă. Care va fi reacţia lui Hans când ea îi va mărturisi că habar nu are de ce îi ascunsese activitatea de cântăreaţă şi muzicantă la Riverfront Club? Descumpănită, făcu tot posibilul să întârzie momentul plecării. Se oferi să facă socoteala încasărilor. După ce scrise cifrele cu o mână tremurătoare, bău un pahar mare de apă rece, apoi se alătură lui Casey şi Danny care aşteptau la intrare.

În acest timp Hans adusese maşina la uşa Clubului. Juliet trăsese de timp cât putuse mai mult dar odată şi odată tot trebuia să apară. Iar în privinţa prietenei ei Casey, era clar aliata lui şi dacă va trebui, o va târî până la maşină.

— Totul merge minunat! fredona el pe o arie de jazz.

Avu un mic râs satisfăcut, aşezându-se mai bine pe scaunul maşinii. Se simţea destins. Din ce în ce mai destins. Ochii i se închiseră.

— Hans? Dormiţi? Hans!

Danny deschise portiera, veghind ca trupul lui Hans să nu se prăvălească în stradă. îl îndreptă şi-l bătu pe umăr.

— Hans! Treziţi-vă!

— Ce s-a întâmplat? bombăni Hans, încercând să-şi deschidă pleoapele grele ca plumbul.

— Asta-i culmea! exclamă Juliet, prefăcându-se indignată. Hans a băut prea mult!

Danny se aplecă spre el să-i simtă respiraţia.

— Nu-mi face impresia. Nu miroase a alcool.

Îl scutură din nou pe Hans, cu mai multă putere.

— Hans, sunteţi bolnav?

Hans reluă cu greutate contactul cu realitatea. Răpus de oboseală, încercă să răspundă, fără să deschidă ochii:

— Nu, Danny. Dar nu mai pot... sunt la capătul puterilor. N-am dormit de două zile...

Şi simţind că n-a fost destul de explicit, continuă:

— Şi toate astea... din cauza Julietei!

— Din vina mea? se indignă ea, cu o voce limpede care răsună în noapte. De exemplu!

— Calmează-te Juliet, spuse Danny. Uită-te la el. Are un aer epuizat.

Şi împinse trupul voinic pe locul pasagerului, înainte de a se instala la volan.

— Hai să-l ducem întâi pe el. Juliet, unde locuieşte Hans?

— Habar n-am.

Casey şi Danny o priviră increduli, apoi Casey spuse cu autoritate:

— În acest caz o să-l ducem la tine.

— Nu!

— Preferi să-l abandonăm în maşină pentru toată noaptea, expunându-l la atâtea pericole? Ce mai prietenă!

Cu mâinile în şolduri, o fulgeră pe Juliet cu o privire lipsită de indulgenţă.

— Poţi să-l duci la tine, Casey!

— Nu. E prietenul tău, nu al meu.

— Grăbiţi-vă fetelor, le-o tăie Danny care se impacientase la volan. Mâine mă scol devreme. Urcaţi-vă odată amândouă. O să-l ducem pe Hans la tine, Juliet. Şi Casey va rămâne la tine. Eu o să iau un taxi până acasă. Şi mâine Casey, trec să te iau la şapte fără un sfert.

Întoarse cheia în contact. Casey şi Juliet se instalară în spate şi Danny demară imediat.

— Bravo, frăţioare, făcu Casey mângâindu-i părul.

Apoi se aşează confortabil în scaunul ei. La rândul ei, Juliet se simţea din ce în ce mai încordată. Iar Hans dormea tun cu bărbia în piept.

Odată ajunşi la domiciliul Julietei, îşi reuniră forţele ca să-l târască pe Hans sus pe scări.

— Să-l punem în patul meu… propuse Juliet gâfâind. Doar n-o să-l ţineţi atâta timp… până aranjez aşternutul pe canapea…

— Hopa, făcu Danny.

Hans fu trântit pe patul Julietei.

— Femeile afară, le comandă apoi Danny. Chemaţi-mi un taxi în timp ce-l dezbrac.

Dar Hans, pe jumătate trezit, începu să-şi descheie maşinal cămaşa, în timp ce ele ieşeau din încăpere.

Un sfert de oră mai târziu, Danny le părăsea pentru a pleca cu taxiul. Casey era deja instalată pe canapea.

— Noapte bună, Juliet. Nu uita să pui ceasul la ora şase şi jumătate.

Închise ochii şi-i întoarse spatele. Juliet suspină. Deşteptătorul rămăsese în dormitor!

Se îndreptă spre baie ca să se demachieze având grijă să tragă zăvorul. Ieşi repede, îmbrăcată în cămaşa scurtă de mătase bleu. Cu paşi de lup intră în cameră, fără să aprindă lumina. Pe pipăite căută ceasul, care însă se răsturnă pe noptieră.

La acest zgomot, Hans mormăi şi se ridică într-un cot.

— Juliet? Scumpo… Unde eşti?

— Eu… Aici, Hans, murmură ea emoţionată. Mâna lui mare căuta prin pat.

— Unde? Nu te găsesc…

Avea o voce somnoroasă. Ea înşfăca repede deşteptătorul şi se retrase spre uşă.

— Eu… revin imediat, Hans. Odihneşte-te până atunci.

Pe prag rămase o clipă nemişcată cu urechea la pândă. O să readoarmă fără probleme? Respiră profund şi parfumul acestui bărbat îi pătrunse în nări, făcând să-i bată cu putere inima. Închise ochii, cuprinsă de ameţeală. Tic-tacul ceasului o aduse la realitate şi ajunse în camera vecină cu mintea înfierbântată.

CAPITOLUL VII

Casey şi Juliet bombăniră la unison când deşteptătorul sună la ora şase şi jumătate.

— Deja! gemu Casey.

— Abia adormisem, se plânse Juliet.

Sforăitul care se făcea auzit din camera vecină le aduse însă la realitate şi se ridicară amândouă deodată.

— Hans, murmură Juliet.

— Oh, ce tip! făcu Casey masându-şi spatele. N-aş fi crezut că e atât de greu!

Se ridică şi se întinse, apoi se întoarse spre prietena ei cu o lumină maliţioasa în priviri.

— N-o să fii prea dură cu el, nu-i aşa? Juliet îşi scutură buclele.

— Dacă aş avea mai mult timp înainte de primul curs… să vezi ce i-aş face.

— Ce s-a petrecut între voi doi în noaptec trecută? S-a repezit la tine şi te-a violat în timp ce eu dormeam liniştită aici?

Juliet îi aruncă cu perna în cap.

— Nu, proasto! Vorbea în somn.

— Ah! Avea vise erotice?

Şi cum Juliet nu-i răspunse, ea continuă s-o tachineze.

— Înţeleg de ce spui că n-ai dormit deloc, frumoaso! Imaginaţia ţi s-a înfierbântat şi…

— Casey, i-o tăie Juliet, ştii bine că nu-i vorba de asta.

— Ştiu, iubito…

Casey se îmbrăca deja în grabă. Şi reluă.

— Totuşi, Juliet, Hans ar merita o lecţie. Ca să-l faci să plătească pentru felul cum s-a purtat aseară.

Un claxon se auzi din stradă. Casey se repezi şi deschise fereastra.

— Da, Danny sosesc. Juliet, aş dori să rămân ca să aranjăm împreună o mică răzbunare, dar Danny mă aşteaptă.... O întind.

— Doar n-o să mă laşi singură cu un bărbat care doarme în patul meu. Halal prietenă!

— Lasă că n-o să te am pe conştiinţă. Bărbatul ăsta nu e un necunoscut pentru tine... O să mă suni ca să mă ţii la curent, nu?

— Dacă o să se întâmple ceva, va fi din vina ta, îi lansă Juliet pe un ton glumeţ.

— Ba nu! Numai din vina ta. Bărbatul ,,Parfumului depărtărilor" are multă clasă.

Danny claxona din nou şi Casey o zbughi sub privirea pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată a Julietei.

Preparând cafeaua, tânăra se întreba cum ar proceda Casey dacă ar fi în locul ei. Câteva clipe mai târziu, deschidea capacul unei cutii.

— Ah, ah! făcu ea cu un aer încântat.

Micul kimono din mătase roşie se găsea acolo frumos împăturit. Casey insistase să-l cumpere din cartierul chinezesc, în timpul ultimei vacanţe petrecute la San-Francisco. Dar nu-l mai purtase până acum.

Îl luă şi se duse pe vârful picioarelor până în bucătărie. Din coşul de rufe puse pentru călcat luă un tricou fără mâneci, destul de decoltat, şi şortul de gimnastică. Cu un surâs satisfăcut, se duse să se îmbrace în baie, apoi îşi puse pe deasupra kimonoul. Îşi strânse în faţa oglinzii cordonul şi se privi mulţumită.

— Perfect! şopti ea constatând că părea goală pe sub kimonoul purpuriu, al cărui spate era împodobit de un splendid dragon auriu având o expresie feroce.

Fără zgomot împinse uşa camerei, unde Hans dormea fără griji. Rămase pe prag, privindu-l atent. Întins pe spate, avea pieptul complet dezgolit şi simţi că o încearcă o puternică dorinţă de a se apropia de el să-l mângâie. Un colţ al cearşafului bleu îi ascundea partea de jos a corpului, cu excepţia picioarelor care atârnau afară din pat. Juliet avansa cu surâsul pe buze.

— Hans! Sus! E timpul!

El mormăi câteva vorbe nedesluşite… care semănau foarte mult cu nişte înjurături, ceea ce o înveseli teribil pe Juliet.

— Hans! Aşa îmi vorbeşti… după noaptea pe care am petrecut-o împreună? Ce ruşine!

El se mişcă în pat, continuând să înjure… Juliet începu să se alarmeze şi-şi promise s-o strângă de gât pe Casey dacă gluma sfârşea prost.

— Ce ruşine să-mi spui toate astea, Hans! izbucni ea cu o convingere jucată.

— Despre ce vorbeşti? bombăni el, cu ochit încă închişi.

Juliet, hotărâtă să-şi joace în continuare mica ei comedie, izbucni într-un râs melodios şi declară pe un ton uşor:

— Nu credeam că bărbatul „Parfumului depărtărilor” va fi atât de epuizat după prima noapte pe care am petrecut-o împreună… S-ar zice că marele cuceritor nu prea e în formă!

Râse din nou şi Hans se hotărî să-şi deschidă ochii. Fixă o privire întrebătoare asuprc tinerei, femei aşezată ia picioarele lui pe marginea patului, foarte şic în kimonoul ei de mătase.

— Ce tot spui, domnişoară McLane? se interesă el cu o voce gravă şi, după cum i se păru lui Juliet, şi puţin neliniştită.

Dar Juliet era decisă să-şi joace până la capăt rolul.

— Haide, Hans! făcu ea pe un ton de reproş. Să-mi spui pe numele de familie, după o asemenea noapte… Categoric, mă dezamăgeşti,

— Ju-li-et! articulă el clar ridicându-se în pat.

— Ah, ce noapte! murmură ea cu un surâs extaziat pe buze.

Şi, în faţa aerului lui şocat, merse până acolo încât îi făcu cu ochiul.

— Bărbatul „Parfumului depărtărilor” cunoaşte la perfecţie arta amorului, făcu ea cu subînţeles.

— Ce? strigă el incredul, înainte să cadă pe spate cu braţele încrucişate.

Juliet trebui să-şi muşte buzele ea să nu izbucnească în râs. Farsa mergea! Îşi jucase minunat rolul… Un rol demn de cântăreaţa de la Riverfront Club!

— Nu-ţi… nu-ţi aminteşti nimic? se miră ea.

— Nimic.

Se întinse şi adăugă:

— Dorm atât de puţin de opt zile…

— Da, se încumetă ea. Mi-ai vorbit de două zile şi două nopţi nedormite… Totuşi, ar fi trebuit să bei mai puţin aseară.

— Doar o vodcă cu suc de portocale! protestă el. Şi trei sucuri.

Juliet izbucni în râs în faţa chipului lui necăjit. Hans se ridică din nou pe pat pentru a o privi cu un aer rătăcit, pe tânăra în kimono care stătea liniştită pe pat. Şi cu o plăcere răutăcioasă, întinse mâna şi-l mângâie pe picior.

— Oh, Hans, spuse ea cu o voce tandră. Când mă gândesc că ai uitat totul!

— Nu, murmură el pe un ton plângător, scuturând din cap.

— Nu? repetă ea cu dulceaţă.

Nemişcat pe pat, Hans îşi spărgea capul. Şi, brusc, un semnal i se declanşa în memorie. Îşi aminti clar cum i-a cerut Julietei să vină în pat… dar ea nu venise. De uşurare, aproape zâmbi. Juliet îşi bătea probabil joc de el. Se răzbuna astfel pe purtarea lui din ajun. Şi el avusese numai intenţia să-i vorbească. Mai ales că ea trebuia să-i furnizeze nişte explicaţii de ce, de când se cunoşteau, nu-l pusese la curent cu rolul ei din orchestra Riverfront Ragtimers?

Îşi trecu mâna peste frunte, ca pentru a-şi alunga ultimele îndoieli, tot privind picioarele frumos modelate şi bronzate, dezvelite în mod generos, de micul kimono din mătase roşie, în orice caz, gândi el, cu inima dintr-odată uşoară, dacă ea căuta să se distreze, nu va fi singura!

— Nu-i aşa că ne-am simţit bine împreună? se interesă el cu o voce atât de senzuală, încât Juliet simţi o undă de căldură străbătându-i trupul.

— Hm… Oh, da!

Îi răspunse cu un entuziasm moderat, căci nu-i prea plăcuse expresia pe care o văzuse în ochii lui Hans. Părea că pune ceva la cale, pândind-o cu privirea precum un vultur prada.

Hcms se mai ridică puţin, râzând.

— Pentru că nu-mi amintesc nimic din noaptea noastră de dragoste, de ce să nu încercăm să retrăim totul, dulcea mea?

Întinse braţul pentru a o atrage lângă el pe Juliet. Ea avu un râs stânjenit, în timp ce mintea îi mergea la iuţeală.

— Dar nu mai avem timp! Până la prima mea lecţie nu mai sunt decât câteva minute.

O maşină claxona în stradă şi Hans îşi întoarse capul spre fereastră.

— Unde sunt Casey şi Danny?

— Au plecat la lucru, îi răspunse ea, retrăgându-se discret spre marginea patului.

Trebuia să se îndepărteze, fără ca el să-şi dea seama de asta.

— Aici, scumpo! îi ordonă el în liniştea încăperii; şi mâna lui mare i se aşează pe umărul tremurător. Unde vrei să te duci?

Era rândul lui s-o joace acum pe degete!

— Trebuie să mă îmbrac, Hans. Primul meu elev trebuie să sosească.

— Un minut, murmură el cu o voce mângâietoare. Să arunc măcar o privire la ce mi-a scăpat în întunericul nopţii!

Trase de cordonul din mătase roşie şi îndepărtă marginile kimonoului.

— Eram convins de asta! strigă el, cu ochii scânteind de ironie. Nu s-a petrecut nimic între noi, nu-i aşa, Juliet?

Ea aprobă din cap, recunoscându-se învinsă.

— Vino în braţele mele, scumpo, încheie el. Lasă-mă să te strâng doar câteva clipe.

Juliet se zbătu şi reuşi să ajungă până la capătul patului, încercând să se ridice. Dar când el vru să arunce de pe el cearşaful ca s-o urmărească, se îngrozi.

— Nu… eşti gol!

El o fixă cu atenţie.

— Nu mi-e ruşine cu trupul meu, Juliet. Şi doresc să te strâng la piept, măcar pentru o clipă. Dacă nu vii imediat lângă mine, ajung eu până la tine… Unu… doi…

— Sosesc!

Ea îşi dădu drumul pe pat… în braţele lui.

— E mai bine aşa, dulce Juliet, şopti el mângâindu-i părul cu buzele. Şi mi-aş dori o sărutare... raţia mea de dimineaţă.

Îi ridică delicat bărbia şi ea închise ochii, cu inima bătând să-i spargă pieptul; se topea de dragoste pentru el. Pentru a nu ştiu câta oară, se simţi în al nouălea cer în braţele lui.

Hans păru cu adevărat mişcat de patima cu care ea îi răspunse la sărutare. În momentul când începuseră să se înfierbânte, soneria răsună cu brutalitate. El scoase un mormăit înfundat.

— Oh, strigă Juliet, a venit micul Davy! Şi se sculă grăbită.

— Îmbracă-te repede, îi ceru ea, sau nu fă zgomot deloc.

* * *

Când Juliet îşi termină lecţiile cu ultimul elev, ea îl regăsi pe Hans în patul, pe care în mod aparent, nu-l părăsise deloc. Ea nu avusese timp să vină între două lecţii ca să-l trezească, în realitate, se simţise uşurată că Hans nu-şi făcuse apariţia la mijlocul vreunei lecţii. Unii din elevii ei, Tommi de exemplu, erau foarte impresionabili şi dotaţi cu o imaginaţie debordantă. Cine ştie ce zvonuri ar fi răspândit prin oraş.

Hans dormea pe burtă şi ea îi admiră în voie spatele muşchiulos. ,,Ce somn de plumb!” sfârşi ea prin a-şi spune, şi lovi cu putere patul de lemn.

— Hans Jablonski! Ai face bine să te scoli, e ora trei după amiază.

Şi îl observă fascinată, în timp ce se întindea cât era de lung înainte de a se întoarce pe spate. Cearşaful bleu care-l acoperea pe jumătate începu să alunece şi Juliet îşi închise ochii.

Hans izbucni în râs.

— Poţi să te uiţi acum, anunţă el. Sunt o apariţie pudică.

De fapt îşi îmbrăcase doar chiloţii. Şi o privea pe Juliet cu un ochi ironic care o făcu să se înroşească, încurcată dar şi indignată:

— Ţi-am spus că sunt acoperit în mod pudic, făcu el rămânând lungit, simţindu-se în largul lui în această quasi-nuditate.

— N-ai nici un pic de pudoare? protestă ea, simţindu-se puternic atrasă de trupul lui de atlet. Nu sunt obişnuită cu genul ăsta de spectacole.

Şi îşi încrucişă cu demnitate braţele pe piept, dar inima îi bătea ca şi cum alergase la cursa de o sută de metri viteză.

— Regret, dulcea mea… Ntei nu m-am gândit. Noi artiştii avem obiceiul să ne expunem sub toate unghiurile… Şi apoi, în epoca noastră, cred că atunci când este cald, cea mai mare parte din oameni se simt în largul Tot mai dezbrăcaţi… Nici tu n-ai mare lucru pe tine… şi eu nu mă plâng deloc.

Ea roşi la remarca lui. în realitate, îşi petrecuse ziua îmbrăcată în şort şi un tricou decoltat şi primise elevii, îmbrăcaţi cam la fel. Lucrul cel mai natural din lume. Încurcată, se aşeză pe pat.

— Nu asta vroiam să spun Hans. Eu…

Tăcu, strânse pumnii şi fixă cu disperare tavanul camerei.

— Pentru că nu prea ştii ce să mai crezi, nu-i aşa? spuse el cu o voce dulce.

— Da…

Ochii ei albaştri speriaţi străbătură încăperea înainte de a se opri pe chipul surâzător şi atent al lui Hans. Oare el înţelegea tot ce resimţea ea?

— Sunt la fel de tulburat ca tine, dulce Juliet.

Degetul mângâietor cu care el îi atinse şoldul avu asupra ei efectul unei descărcări electrice. Juliet închise ochii.

— Niciodată n-am fost atât de atras de o femeie. Şi-mi vine foarte greu să mă port ca o fiinţă raţională şi responsabilă când sunt lângă tine, ca în acest moment de exemplu…

Îi cuprinse şoldul cu palma şi încercă s-o atragă spre el.

— Da, Juliet… N-am decât o dorinţă, să te iau în braţe şi să fac dragoste cu tine.

— Adevărat? şopti ea deschizând ochii. Privirile lor se încrucişară, strălucind de atâta dragoste încât Juliet avu sentimentul că trăieşte clipa cea mai minunată din viaţa ei.

— Adevărat, murmură el atrăgând-o la piept.

Juliet se întinse pe pat. Simţi căldura trupului bărbătesc lipit de al ei.

— Mor de foame, scumpa mea. Lasă-mă să te gust…

Înţelese ce dorea el cu adevărat, ce vroia şi ea de fapt, înainte chiar să se aplece spre ea şi să-i caute buzele. Un sărut minunat, pe care el îl prelungi în chip savant. Când se dezlipiră unul de celălalt, Hans îşi linse buzele, de parcă Juliet fusese o delicatesă.

— Oh, Hans, figurez pe meniul tău de azi? îl tachină ea veselă.

— Trebuie să vorbim, noi doi.

Aerul lui serios o impresiona şi ea vru să se aşeze pe pat pentru a căpăta un aspect cât de cât demn. Dar Hans nu vroia s-o lase din braţe. Suspinând se lăsă să cadă pe o parte, privind chipul frumos şi grav.

„Acum sau niciodată” gândi el.

— Prima oară când ne-am întâlnit, mi-ai vorbit de munca ta de profesoară de muzică şi de consultantă în şcolile din regiune. Dar nu mi-ai spus nimic, absolut

nimic, despre rolul din orchestra Riverfront Ragtimers.

Marcă o pauză. Juiet îşi ţinea respiraţia.

— De ce? încheie el pe un ton inchizitor. Juliet simţi un gol în stomac, datorită tensiunii. Ce-o să răspundă la asta?

— Juliet, scumpa mea… Aştept un răspuns.

— Nu ştiu.

— Nu ştii de ce ai vrut să-mi ascunzi o parte din activitatea ta?

— E adevărat, Hans: nu ştiu. Şi eu mă întreb de ce nu ţi-am spus totul jmediat.

Îl privi timidă, aşteptând să-i citească supărarea pe chip, dar nu văzu decât o mare solicitudine, încurajată, reluă:

— Ce importanţă are acum, în fond, că ai descoperit acest mic secret? Şi în munca mea sunt o adevărată profesionistă, da sau nu?

— Categoric.

— Ce vrei să spui?

— O să-ţi explic, răspunse el cu un surâs enigmatic.

Şi, după aceste cuvinte, se apropie şi mai mult de ea. Degetele lui îi mângâiară părul, apoi gâtul şi umerii. O sărută delicat pe obraz şi surâse observând expresia temătoare a ochilor mari albaştri.

— Juliet, cred că în mod inconştient, te temeai să-mi faci cunoscut că mai există şi o altă Juliet McLane, care se produce pe scenă.

— Dar… protestă ea slab simţindu-se teribil de vulnerabilă sub privirea lui pătrunzătoare.

— De când ne cunoaştem, Juliet, te căzneşti să stabileşti o diferenţă artificială între Hans Jablonski şi bărbatul „Parfumului depărtărilor”. În realitate, încerci prin toate mijloacele să mă faci inaccesibil pentru tine. În aceste condiţii, nu puteai să rişti să-mi dezvălui că şi tu ai o dublă identitate. Aşa mi-ar fi fost

mult mai uşor să te conving că logica ta e falsă! Nu are nici o importanţă pentru mine că alături de o Juliet McLane, profesoară mai este şi o altă Juliet, muzicantă în orchestra Riverfront Ragtimers!

O ţinea prizonieră în braţele lui şi îi văzu ochii umplându-se de lacrimi.

— Eşti… eşti sigur? îngăimă ea, smiorcăindu-se cât mai discret posibil.

— Mai mult decât sigur.

Juliet lăsă frâu liber lacrimilor şi Hans le făcu să dispară sub sărutări, înainte s-o atragă din nou în braţele lui.

— Nu există nimic pe lume care să te îndepărteze de mine, dulce Juliet. Mi-ai place şi dacă ai avea o duzină de identităţi! Nu-ţi dai seama că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine?

Abia putu să-şi creadă urechilor. Era oare posibil ca bărbatul „Parfumului depărtărilor” să se îndrăgostească de ea? În atât de puţin timp? Ce putea să răspundă unei asemenea declaraţii?

Hans puse capăt ezitărilor ei. Îi ridică bărbia şi îşi lipi cu patimă buzele de ale ei. O strânse la pieptul lui ca şi cum această îmbrăţişare ar fi fost ultima din viaţa lor. Efectul fu devastator. Juliet uită de toate şi începu să plutească, lipsită de orice griji; când lunga sărutare luă sfârşit, ea se strânse la pieptul lui şi murmură tandru:

— Cred că şi eu sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine, Hans.

— Scumpo, n-ai idee cât de fericit mă faci! răspunse el cu o voce răguşită de emoţie. În prezent nu ne mai rămâne decât să încheiem o înţelegere, dacă vrei şi tu.

Ea îi adresă un surâs atât de drăgăstos încât el fu de-a dreptul fermecat.

— În ce privinţă? se interesă ea; de când ştia că o place, mai prinsese curaj.

— Când unul dintre noi doi va descoperi că iubeşte cu adevărat, va trebui să i-o spună neapărat celuilalt… Şi imediat!

Un mic rid, aproape de neobservat, apăru pe fruntea frumoasă a Julietei când răspunse:

— Dar Hans, dacă celălalt nu e încă pregătit? Sau şi mai rău, dacă simte că nu-l mai interesează asta?

Ea ştia bine că persoana lui o va interesa mereu, dar Hans nu era celebrul play-boy obişnuit să placă celor mai frumoase femei din ţară?

El simţi suferinţa fetei şi atrase din nou corpul groţios la pieptul său, şoptindu-i cu buzele la două degete de gura ei:

— Dragostea prezintă multe riscuri, dulce Juliet. Este lucrul cel mai fragil şi mai vulnerabil din lume. Dar şi cel mai minunat. Cred că merită din plin să fie trăit. Tu ce crezi?

Ca răspuns, ea îşi întinse buzele şi el o sărută lung şi pasionat; un sărut care le topi inimile de plăcere şi fericire. Apoi Hans îi dădu drumul din îmbrăţişare şi ea se sculă din pat, aruncându-şi buclele pe spate. Niciodată nu se simţise mai bine.

— Sus, Hans! făcu ea pe un ton răsfăţat.

— Dorinţele tale sunt ordine pentru mine, prinţesă…

întinse mâna spre pantalonii aşezaţi pe un scaun de lângă pat.

— Mă îmbrac şi mergem să facem un tur pe la Gateway Arch, Juliet. E încă devreme.

— Dar… dar…

— Nici un dar, scumpo. Avem timp. Şi crede-mă, pentru mine nu e vorba de o simplă plimbare. Trebuie să verific câteva detalii de la înălţimea platformei panoramice. Apoi te voi aduce înapoi acasă şi o să ai

timp să te odihneşti înainte de seara de la Riverfront Club… Cânţi şi în seara asta, nu?

Ea dădu din cap.

— Deci facem doar o mică escapadă împreună…

Şi îi luă mâna.

— Hai, Juliet, promite-mi că n-o să mai cauţi să-l separi pe Hans Jablonski de bărbatul „Parfumului depărtărilor”.

— Da, da, făcu ea cu elan. Ţi-o promit cu plăcere fiindcă amândoi îmi plăceţi la fel de mult.

Şi, pe neaşteptate, se aplecă din nou spre Hans şi îl sărută pe buze. Dar nu ţinuse seama de reflexele lui rapide: îi încercui imediat talia fină cu braţele şi o trase peste el. Mâna lui mare alunecă pe şoldul Julietei şi coborî spre coapse.

— Hans! protestă ea.

— Scumpo, avem de făcut o alegere. Să rămânem aici în pat şi să uităm de minunea arhitecturală a frumosului nostru oraş Saint-Louis sau… Îţi propun asta pentru a-ţi arăta că joc cinstit. Mă îmbrac imediat şi plecăm cuminţi la plimbare… Ce alegi dulce Juliet?

— Îmbracă-te! strigă ea zbătându-se.

Reuşi să-i scape şi fugi spre uşă în timp ce el izbucni în râs. Un râs care o urmări până în camera de zi. Se lăsă să cadă pe canapea, ascunzându-şi faţa în mâini.

— Juliet?

— Îmbracă-te, plecăm! strigă ea.

Râsul lui Hans îi răsună încă în urechi şi dintr-odată i se păru ridicol să mai aştepte. Ridicol şi fără sens. Totuşi ea hotărâse aşa. Juliet fu mişcată de cinstea lui Hans, de bunăvoinţa lui de a-i acorda tot timpul stabilit, de a-i face voia. Ah, dacă el ar fi ştiut! Dacă ar fi bănuit că era gata să se lege pe viaţă de el.

Îşi îndreptă spatele şi-şi luă mâinile de pe faţa îmbujorată.

„Probabil a înţeles, şopti numai pentru ea. Dar nu vrea să profite de situaţie.”

Da, era una din cele mai frumoase calităţi ale lui Hans. Acest om tare nu ar abuza niciodată de puterea lui asupra altuia. Această certitudine o umplu pe Juliet de un sentiment de siguranţă, de o fericire fără nori.

Hans apăru imediat. Părea în plină formă, după o noapte de somn prelungită mult şi în timpul zilei.

— Nu cred că ai chef să ne oprim şi pe la mine ca să mă pot schimba, spuse el cu o voce dulce.

Deşi purtase şi în ajun aceeaşi cămaşă albă şi pantaloni gri închis, îmbrăcămintea nu pare deloc şifonată. Manşetele îndoite până la coate îi puneau în evidenţă braţele vânjoase şi bronzate. Cravata de mătase era vârâtă în buzunarul vestei, pe care o aruncase pe umăr.

Juliet îi aruncă doar o privire scurtă. Nu vroia să-l mai admire atât.

— Arăţi foarte bine aşa.

— Am înţeles, scumpo. Dar mâine seară vii să cinezi în apartamentul meu.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare şi el preciza cu vocea senzuală care o tulbura întotdeauna.

— La mine, sub acoperiş. Ocup un apartament foarte plăcut amenajat.

— Oh, răspunse ea atât de emoţionată încât nu mai putu rosti nimic altceva.

Perspectiva serii de a doua zi îi deschidea noi orizonturi. Teribil de pasionante.

Plecându-şi ochii, îşi dădu seama că trebuie neapărat să se schimbe dacă ieşeau în oraş.

— Lasă-mă câteva clipe să-mi pun o fustă, îi spuse ea ridicându-se.

Privirea admirativă a lui Hans măsură corpul suplu şi picioarele frumos modelate ale Julietei.

— Mi se pare că arăţi foarte bine şi aşa, declară el

Dar deja ea închidea în urma ei uşa încăperii vecine. Îşi scoase la iuţeală şortul şi-şi puse o fustă, albă, garnisită cu două buzunare mari pe şolduri. Apoi îşi perie părul şi se pieptănă cu coadă de cal. Puse o nuanţă discretă de ruj pe buze şi se învălui într-un nor de parfum discret.

Când reveni în camera de zi, Hans desfăcu imediat funda care-i lega părul.

— Nu, scumpo. Îmi place atât de mult părul tău. Nu-l strânge. Şi e foarte complicat când vreau să mă joc cu buclele tale.

— Dar e aşa de cald!

— O să suflu eu ca să te răcoreşti. Uite cum…

Şi strecurându-şi degetele prin părul ei, îi mângâie ceafa cu răsuflarea lui.

Ea îi scăpă cu un râs melodios, îşi luă repede geanta şi se îndreptă cu un pas hotărât spre uşă.

— Nu mă îndoiesc, Hans. Hai să mergem.

CAPITOLUL VIII

Drumul cu maşina nu dură mult timp. Făcură un ocol pentru a lua un prânz ultrarapid, ca să-şi potolească cât de cât foamea. Hans parcă în apropierea lui Gateway Arch, de unde porniră mână în mână, pe drumul spre intrare.

— E un adevărat noroc că cerul este atât de senin, declară Juliet. Platforma panoramică este adesea pierdută în nori.

— Da? răspunse Hans surprins. Am urcat aici de mai multe ori. Şi am avut întotdeauna o vedere excelentă asupra oraşului şi malurilor fluviului.

— Eşti un norocos, spuse ea surâzându-i.

— Oh, da! spuse el, ducându-i mâna micuţă la buze. Şi pentru nimic în lume nu te-aş lăsa să-mi scapi printre degete.

Juliet şi-ar fi lăsat pentru totdeauna mâna într-a lui.

— Deci sunt deseori nori acolo sus, reluă el fixând structura metalică înaltă care strălucea ca un giuvaer în lumina soarelui de după-amiază.

Casey mi-a spus…

— Casey e prietena ta cea mai bună?

— De ce mă întrebi?

— Când mă gândesc în ce aventuri te-a antrenat… Mai ales la acele demonstraţii feministe de care mi-ai vorbit!

— Ah, da. Înţeleg… În fond sunt zile în care mă întreb cum de suntem prietene, fiind atât de diferite! Dar ea este ca o soră pentru mine… Sora pe care n-am avut-o…

Surâse şi-l privi drept în ochi pe Hans.

— Sky ţi-e cel mai bun prieten?

— Da, fără nici o îndoială, răspunse el categoric. Am crescut împreună. Am făcut în acelaşi timp serviciul militar… războiul din Vietnam… Apoi, am împărţit multă vreme acelaşi apartament. El este cel care m-a părăsit acum aproape un an. Din dragoste. A întâlnit femeia vieţii lui şi s-a căsătorit, ştii cum e, încheie el laconic.

— De aceea ai venit la Saint-Louis?

— Nu, Juliet. Dar aici mi s-a oferit să fondez Liberty Films şi n-am lăsat să-mi scape ocazia. Cred că ţi-am spus asta din ziua când ne-am întâlnit.

Din nou duse mâna micuţă la gură şi depuse o sărutare tandră în palma ei.

— Sunt fericit pentru Sky. Sawy şi el se înţeleg de minune. Şi din cauza asta am început să ţin şi la ea.

Juliet fu mişcată de sinceritatea lui. Hans era un om afectuos. Dar nu reuşea să descifreze ciudata expresie care se întipărise pe figura lui când făcuse aluzie la dragoste. Oare o iubise şi el pe această Savvy? N-avea nici un drept să-l întrebe, dar ar fi vrut tare mult s-o afle.

— Erai şi tu îndrăgostit de ea? îndrăzni în cele din urmă.

— Nu, nu eu… Dar tare aş vrea să ştiu cum l-a îmbrobodit pe Sky, făcu el râzând.

Juliet se întrebă dacă vreo femeie va reuşi vreodată să-l determine pe Hans Jablonski să se gândească la căsătorie. Sigur, era el îndrăgostit de ea, dar asta nu însemna că se gândea la o legătură stabilă. Gândurile ei reveniră maşinal la problema cu care se confruntase toată săptămâna: să-l separe pe Hans de bărbatul „Parfumului depărtărilor”. În multe privinţe reuşise… dar acum totul îi părea inutil. N-o făcuse el să recunoască că şi ea avea o personalitate dublă? Şi

că nu vedea în asta nici un inconvenient? Atunci de ce se neliniştea atât?

— Se întoarse spre el şi surâse ochilor negri fixaţi asupra ei. Era un sentiment atât de plăcut să ştie că putea fi fericită cu Hans, indiferent de felul cum îşi va câştiga el viaţa… indiferent de locul unde ar locui. Reveni la Sawy.

— Cum s-au întâlnit, ea cu Sky?

— Într-un ascensor defect. Ea era închisă acolo. În costum de clown… Da, cu o mulţime de baloane multicolore în mâini şi cu machiajul corespunzător pe faţă. Sky a coborât ca din ceruri, A reuşit s-o scoată prin trapa din plafon. Ce spectocol!

Izbucni în râs şi adăugă:

— Săracul, i-a trebuit o lună ca s-o vadă sub adevărata înfăţişare, ca să zic aşa… Credeam că o să mă înnebunească şi pe mine, că n-o să se hotărască niciodată pentru căsătorie. Şi totuşi era literalmente obsedat de acecstă femeie. Te asigur că am învăţat din această experienţă… Lui Sky i-a trebuit mult timp să se decidă. Ce pierdere de timp!

— Cât timp s-au întâlnit înainte de a se căsători?

— Aproape trei luni.

— Oh!

Juliet nu-şi putea reveni.

— E puţin, adăugă ea clătinând din cap. N-au avut destul timp ca să se cunoască mai bine.

— Au tot restul vieţii pentru asta, scumpa mea. Crede-mă, n-am intenţia să pierd un timp preţios…

Îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei şi o trase spre el. Ea se opri şi i se cuibări la piept. Hans se juca cu o buclă aurie de lângă tâmplă, cu ochii strălucind de dorinţe.

— Mi se pare de neiertat să aştepţi când ai sentimentul că ţi-ai descoperit idealul vieţii, şopti el tandru.

Şi îşi pecetlui declaraţia cu o dulce sărutare pe frunte. Apoi, realizând în ce grad vorbele lui o tulburaseră pe Juliet, o ţinu strâns lipita de el.

Fata tremura de emoţie, sperând din toata inima că poate fi „acel ideal pentru o viaţă” de care îi vorbea, temându-se totodată să nu fie un vis imposibil: ar fi fost ea în stare să-l reţină lângă ea pe bărbatul „Parfumului depărtărilor”?

Hans intui că trebuia să găsească un mijloc s-o liniştească pe Juliet, s-o sustragă gândurilor ei. Aruncă o privire giganticului arc de oţel strălucitor.

— Vino, scumpo. Hai să facem o plimbare pe acoperişul lumii.

Cu capul sprijinit de umărul lui, Juliet se întreba, închizând ochii, până unde putea s-o ducă dragostea ei pentru Hans. Simţi o uşoară ameţeală. El îi trecu mângâietor mâna prin păr şi abia atunci Juliet deschise ochii.

— Priveşte, murmură el.

Îşi ridică privirea spre arcul impunător, de o sută nouăzeci şi doi de metri înălţime iar ameţeala i se accentua. Hans o privea cu atenţie şi ea încercă să-şi ascundă tulburarea. Stăpânindu-şi emoţia, Juliet glumi:

— Bate binişor vântul astăzi. Cred că vom fi zdravăn legănaţi sus pe platformă…

— O să te ţin bine în braţe, îţi promit. N-ai de ce să te temi.

Şi se angajă pe rampa lungă care ducea la intrarea giganticului monument din Saint-Louis. Juliet îi surâse.

— Ştii că nu m-am urcat niciodată acolo sus? O să descoperim o privelişte fantastică!

— O cunosc deja, îi răspunse el râzând. Primul documentar al lui Liberty Films are ca temă Gateway Arch din Saint-Louis. Au fost necesari şase ani pentru

terminarea construcţiei. Este un simbol al migraţiei spre vest! America are, mai mult decât s-ar putea crede, respect pentru trecutul ei. Proiectul nostru de film a atras mai mulţi clienţi decât ne imaginasem, Sky şi cu mine, începând cu primăria din Saint-Louis! Această poartă spre vest reprezintă iniţiativa şi curajul care nu a dispărut odată cu pionierii vestului… Ele trebuie să rămână vii în inimile omenilor.

— Pentru asta ai avut ideea acestui documentar?

— Da, Juliet. Şi fiecare din filmele mele va avea o temă asemănătoare. Vreau să-i scutur puţin pe americani. Să-i scot din indiferenţa şi pasivitatea care-i înconjoară. Viaţa este un bun atât de preţios… Mi se pare curios că nu te-ai urcat niciodată aici.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva: ameţesc la înălţime.

El râse şi o strânse mai tare.

— Cu mine n-o să-ţi fie frică, o să vezi.

Se aşezară la rândul format în faţa ascensorului, în fiecare an, mii de vizitatori se înghesuiau în marele muzeu subteran amenajat sub peluzele şi bazinele artificiale, muzeu consacrat colonizării din vest. Dar punctul culminant al spectacolului era sala panoramică din vârful arcului. Casey îi povestise că aveai impresia de a te afla în avion, deoarece nu puteai vedea structura metalică de dedesubt. Dar această sală era adesea înconjurată de nori şi asta dădea spectatorilor o viziune puţin ireală asupra oraşului şi fluviului.

Hans şi Juliet aşteptau liniştiţi, vorbind vrute şi nevrute. Juliet află că Hans eră nu numai un fin bucătar dar şi un mare amator de dans. Şi-l imagină imediat într-unul din costumele albe sau negre pe care le purta în spoturile publicitare ale „Parfumului depărtărilor”. Doamne, cât farmec avea!

Un farmec care nu putea trece neobservat. Celelalte vizitatoare de la Gateway Arch nu întârziară să-l remarce. Dacă barba îl făcea de nerecunoscut, ea nu-i diminua deloc sex-appeal-ul… Departe de asta!

— Ştii, Juliet, adăugă el strângându-i mâna, îmi plac şi dansurile bunicilor. Şi simt că în una din aceste zile te voi învârti în ritmul unui vals, pe care nu-l vei uita aşa repede!

Juliet, pe care privirile admirative ale celorlalte femeie o neliniştiseră puţin, se simţi asigurată. Hans părea atât de sincer! Avea încredere în el… n-o va răni niciodată. Putea să creadă în promisiunile lui.

Hans simţi totuşi că ceva o tulbura şi căută să-i risipească nemulţumirea. Cea mai bună soluţie era să-i pună câteva întrebări despre viaţa ei.

— Şi tu, Juliet, ce preferinţe ai pentru timpul liber?

— Eu? Nimic special, răspunse ea vag. Evident, îmi place muzica. Sub toate formele. Şi ador să cânt în orchestra Riverfront Ragtimers. Şi chiar să apar pe scenă. Dacă ai şti, Hans, cât de surprinsă sunt chiar eu de îndrăzneala pe care o am în faţa publicului! Dar bărbatul „Parfumului depărtărilor” face câteodată lucruri ia care Hans Jablonski nu s-ar gândi?

— Da, tot timpul! Dar în unele privinţe sun perfect de acord cu el, spuse el făcându-i glumeţ cu ochiul.

Una din acele priviri pline de subînţeles care-i accelerd în mod plăcut bătăile inimii.

— În fond, reluă ea cu un aer visător, nici odată nu am avut prea mult timp să mă distrez., îmi place nespus să călătoresc, sau pur şi simplu să ies din Saint-Louis, dar munca mea mă acaparează într-atât…

— Mai ales lecţiile.pe care le dai duminica celor mai buni elevi şi repetiţiile!

Se aplecă spre ea pentru a termina în şoaptă:

— Juliet, trebuie să acorzi mai multă importanţă distracţiilor. Viaţa este atât de scurtă!

O să am grija să te distrezi mai mult… Da… cu toata discreţia… O să vezi…

Când se apropiara de gardianul care stătea la intrarea cabinelor ascensorului, Hans îi surâse prietenos.

— Merge, Jim?

Tânărul om în uniformă îi surâse.

— Da, domnule Jay. Vreţi să mergeţi sus? Hans se apropie de el şi-l întrebă încetişor:

— Jim, ar fi posibil ca astăzi să mă bucur de o ascensiune particulară cu prietena mea?

Jim aruncă o privire admirativă Julietei şi-i adresă un surâs larg lui Hans.

— Nu sunteţi primul care-mi cereţi asta, domnule, răspunse el cu o mină de conspirator. Dar, după câte ştiu eu, veţi fi primul care veţi obţine asta… Aşteptaţi un minut.

Se îndreptă spre cabinele în formă de vagonet care urcau vizitatorii spre platforma panoramică şi reveni trăgându-şi cascheta pe frunte

— Puteţi să urcaţi în numărul 7, domnule. O să-i dirijez spre celelalte…

— Eşti un tip grozav, Jim. îţi mulţumesc.

Se întoarse s-o ia pe Juliet şi o conduse la cabina numărul 7. Ea se aşează pe banchetă şi aşteptă liniştită celelalte trei persoane care, în principiu, trebuiau să completeze grupul lor. Când uşa glisantă se închise, îl privi întrebătoare pe Hans. El îi răspunse cu un surâs.

— Cât te-a costat ca să poţi rămâne singur cu mine, aici?

— Nimic altceva decât o mică discuţie ca de la bărbat la bărbat, scumpa mea.

Cabina albastră se zgudui şi începu să urce. Hans o luă pe Juliet în braţe şi o aşează cu blândeţe pe genunchii lui.

— Ştii… nu spune nimic… Şi mai ales nu protesta, iată primul mod de a ne distra când nimeni nu ne vede.

Şi începu să-i acopere faţa cu sărutări scurte, până simţi că Juliet începu să respire întretăiat.

— Sărută-mă, scumpa mea. Nimeni nu ne poate surprinde aşa, te asigur…

Ea ştia că urcarea nu durează decât câteva minute. Ce s-ar fi putut întâmpla într-un timp atât de scurt? Se lipi de el şi îi întinse buzele. El o sărută cu atâta patimă încât trezi în ea dorinţa nestăvilită de a merge mai departe, îi încercui gâtul cu braţele şi-i mângâie plină de voluptate buclele negre care-i acopereau ceafa. N-avea de ce se teme… mai erau numai câteva clipe până sus.

Hans o simţi docilă în braţele lui. Îi mângâie sânii tari şi rotunzi. Pasivă, se lăsă în voia mâinilor lui. Apoi, închizând ochji, îşi strecură degetele în deschizătura cămăşii lui pentru a-i mângâia pieptul. Îndrăzni chiar să-i descheie un nasture, apoi pe ceilalţi şi îşi lipi urechea de pieptul lui pentru a-i asculta bătăile înfundate ale inimii. Apoi, sub imperiul unui impuls subit, atinse cu vârful limbii sfârcul sânului stâng. El gemu.

— Juliet, nu mai pot…

— Nici eu…

Mâna lui mare îi părăsi pieptul pentru a-i ridica fusta şi a-i mângâia coapsa; dar urechea în alertă a Julietei percepu încetinirea mersului cabinei: sfârşitul ascensiunii era aproape. Şi ce ascensiune!

Îşi ridică capul pentru a şopti cu o voce gâfâitoare:

— Călătoria s-a terminat, Hans.

El îi făcu cu ochiul, într-un mod absolut irezistibil.

— Pe toţi dracii! exclamă ea luând accentul Julietei de la Riverfront Ragtimers, eşti un as în modul de a place femeilor!

Fără să-i răspundă, Hans o ridică de pe genunchi şi o aşează încetişor lângă el pe banchetă, ducând mâna la pieptul lui dezgolit.

— La naiba! făcu el pe un ton asemănător, şi tu te pricepi să suceşti capetele bărbaţilor!

Ea izbucni într-un râs vesel.

— Vampă mică! Ar fi trebuit să mă uit de două ori la tine, înainte să te invit să te joci cu focul… Sunt pe punctul să fac explozie.

— Hans… Regret…

Dar o luminiţă maliţioasă strălucea în ochii limpezi şi el nu se lăsă deloc înşelat de aceste vorbe.

— O să ţi-o plătesc, mică vampă. O să vezi!

Gardianul de sus deschise uşa şi arunca o privire celor doi.

— Aţi ajuns sus! anunţă el.

Văzându-l însă pe Hans că îşi încheie cămaşa, se nelinişti brusc.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Cred că o să-mi revin, răspunse Hans serios, aruncându-i o privire Julietei.

— Poate este defectă instalaţia de reglare a presiunii aerului în această cabină, explică gardianul cu un aer gânditor… la numărul 7. O să semnalez imediat.

Juliet se ridică liniştită.

— Nu e ceva grav, spuse ea veselă. Vii, Hans?

Ea părăsi cabina şi se îndreptă cu un pas hotărât spre scara care ducea la sala panoramică.

Hans suspină. Se ridică cu regret de pe banchetă.

— Chiar vă simţiţi mai bine, domnule? Simţiţi cumva că vi se învârte capul?

— Da… dar din cauza acestei tinere!

— A, asta era!

Şi gardianul îl urmări cu privirea surâzând. Hans o ajunse din urmă pe Juliet în capul scărilor şi o luă de talie.

— Înţeleg acum de ce ne instalează câte cinci în cabină, dulcea mea! Urcatul în doi comportă prea multe riscuri!

— Nu-i aşa? făcu ea cu dezinvoltură.

Dar aranjă în aşa fel să nu se mai găsească nici pentru o clipă singură cu Hans în timpul vizitei la Gateway Arch.

În timpul întoarcerii spre casa Julietei, Hans o anunţă pe nepusă masă că are intenţia să schimbe textul documentarului său.

— Am redactat un material prea axat pe istoria secolului trecut. Această Poartă a vestului este un simbol a tot ce este mai viu, mai actual. Chiar şi-astăzi. Mi-am dat seama de asta mergând alături de mulţimea vizitatorilor, ascultându-le comentariile.

— Dar turnarea filmului începe în curând, n-ai spus aşa? se miră Juliet.

— Aşa-i, răspunse el încruntându-se. În următoarele zile. Trebuie neapărat să mă pun pe lucru în seara asta… Mai ales că vreau să am şi avizul lui Sky asupra noului text.

— În cazul ăsta, fiecare va lucra la el acasă în seara asta şi ne vom distra altă dată, încheie ea grăbită.

Hans nu răspunse. Când opri maşina în faţa locuinţei ei, se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Casey şi fratele ei te aduc acasă de la club în seara asta? Ştii, aş fi fericit să vin să te iau la sfârşitul spectacolului, adăugă el cu o voce vibrând de speranţă.

— Nu-i nevoie, Hans. Casey nu e liberă, dar mă va aduce trombonistul. Are acest obicei.

Hans şi-l amintea perfect pe omuleţul joviai, plin de viaţă.

— E căsătorit? se interesă el, bănuitor.

— Da, şi foarte fericit in căsnicie. Are şi trei copii cu care ne bate la cap fără oprire, şi Juliet surâse, amuzată că Hans Jablonski se arăta gelos.

— Asta-i bine, făcu el, vizibil uşurat, înainte de a surâde misterios unor gânduri secrete.

— Nu te omorî cu cântatul în seara asta. Şi odihneşte-te bine după. Vin mâine la ora unsprezece să te iau şi ziua se va desfăşura conform unui program variat. Vom începe prin a lua o gustare şi apoi… prefer să fie însă o surpriză. Dar îmbracă-te cât mai comod. Un tricou decoltat şi un şort mă vor face de-a dreptul fericit.

Ea roşi sub privirea lui ironică şi-i veni să moară de necaz.

— Nu te nelinişti, dulce Juliet. Vom petrece afară toată ziua şi doar n-o să te violez în public…

Ea îl fixă cu un aer puţin nedumerit şi, îmblânzit, el o strânse în braţe.

— Ah, scumpo, nimic nu mai e simplu pentru mine când te ţin în braţe…

Răsuflarea lui caldă îi mângâie fruntea în timp ce el se apleca pentru a o săruta de adio.

— Pe mâine, dulcea mea.

Îi dădu drumul din îmbrăţişare şi se întoarse să-i deschidă portiera. Avea intenţia să iasă din maşină ca s-o însoţească până la uşă, dar ea se grăbi să sară pe trotuar, declarând repede:

— Nu, Hans. Nu-i nevoie să vii cu mine.

— Ah, ah! Ţi-e frică că n-o să mă pot opri la uşă?

— Da, recunoscu candidă.

Îi trimise un sărut din vârful degetelor, dar ea nu-l văzu. Alerga deja, fină şi uşoară, spre uşă. El scoase un suspin de satisfacţie urmărind-o din priviri. Pe prag, Juliet se întoarse pentru a-i adresa un ultim rămas bun, apoi dispăru ca o căprioară speriată.

Demară, având întipărită în inimă certitudinea că Juliet McLane era cu adevărat tovarăşa pe care şi-o dorea pentru toată viaţa. Dar va reuşi s-o convingă să se căsătorească cu el? Nu-şi pusese niciodată această problemă când avusese de-a face cu alte femei. Şi ce multe îl iubiseră… Şi astăzi, când ar fi dorit să-şi dăruiască inima, nu era sigur de intenţiile Julietei în privinţa lui.

Îşi dăduse seama de pasiunea care mocnea în ea… trupul ei tânjea după mângâierile lui. Dar reacţia ei se datora unor sentimente profunde pe care le încerca faţă de el, sau, pur şi simplu, lipsei de experienţă în dragoste? Se gândi cu o răbufnire de gelozie la bărbaţii pe care Juliet ar fi putut să-i cunoască înaintea lui. Şi să mai zici că se credea un bărbat modern.

— Categoric, îşi spuse cu jumătate de glas, încep să-l înţeleg pe Sky.

Şi acceleră, cu surâsul pe buze.

CAPITOLUL IX

În acea seară, la club, Juliet avu fericita surpriză să-l vadă pe Hans strecurându-se printre mese până la un scaun gol aşezat lângă estradă. Ce înfăţişare deosebită avea, aşa îmbrăcat în întregime în negru. Simţi năvalnic bătăile inimii.

— Bravo! strigă el cu entuziasm, la prima ocazie.

Imediat servit, ridică paharul în cinstea ei. Ca electrizată, scoase din banjo acorduri mai viguroase ca de obicei. Când ajunse la final, Hans se ridică imediat. Înaintă spre Juliet şi-i mângâie talia fină, înainte de a se plasa în spatele ei pentru a dansa farandola.

Atent să păstreze ritmul, se aplecă spre ea discret şi-i şopti la ureche:

— S-ar zice că banjoul tău e puţin obosit, Juliet.

— Din cauza ta…

Şi ea lăsă să-i scape o mică strâmbătură involuntară, când atinse greşit o coardă, fiindcă una din mâinile lui îi părăsise talia pentru a-i atinge pe furiş un sân. Hans nu avusese intenţia s-o deranjeze. Îşi ceru scuze încetişor şi apoi făcu dovadă de o mare discreţie, în timp ce ea antrena asistenţa într-o farandolă îndrăcită. Cea mai mare parte din ei însă începură să răsufle din greu ca şi Juliet de altfel. Dar în cazul ei, contactul corpului lui Hans îşi spusese cuvântul. Îşi termină numărul fluierând, aşa cum avea obiceiul să facă. Apoi lansă un „Noapte bună” plin de antren înainte de a se întoarce spre Hans, strălucind de bucurie. Ochii lui negri o fixau plini de dragoste.

— Ce frumoasă eşti, Juliet! murmură el cu drag. Mai frumoasă chiar decât în alte seri…

Ea cunoştea motivul: pentru că el sosise neanunţat şi prezenţa lui neaşteptată o făcuse să se simtă în al nouălea cer.

Juliet îi surâse, admirându-l la rândul ei.

— Ţi-ai terminat lucrul… tot ce vroiai să faci în seara asta? se interesă ea cu o voce emoţionată, aranjându-şi banjoul în cutie.

— Da, totul, scumpo. Şi fără probleme. În cursul următoarelor două zile o să fiu liber şi stăpân pe timpul meu. Dacă vrei, vom putea ieşi împreună. Să mergem unde vedem cu ochii.

Îi surâse şi îi aruncă o privire înflăcărată, asemănătoare celor din spoturile publicitare ale „Parfumului depărtărilor”, iar apoi adăugă:

— Vrei să mergem în afara oraşului?

— Poate… răspunse ea cu un surâs de convenienţă care îl surprinse. Până atunci, cred că vrei să mă conduci acasă, în seara asta?

El aprobă din cap, fără să scoată vreun cuvânt. Trombonistul apăru şi-i făcu cu ochiul lui Juliet.

— Bună… Salut, Hans. Ce faci aici?

— Eu? Am venit în speranţa de a te auzi dând sfaturi despre educaţia copiilor…

— Ai tot interesul să te porţi bine cu Juliet a noastră. Dacă nu, o să-ţi arăt cum îi bat pe copii când sunt răi.

Acestea fiind spuse, se întoarse spre orchestră să glumească cu colegii.

— Ah, e poate complimentul cel mai simpatic care mi s-a făcut vreodată, declară Hans încântat.

Mirată, Juliet se uită la el fără să înţeleagă.

— Un compliment? Atunci când el te ameninţă cu bătaia?

— Dar m-a tratat ca pe un puşti! Şi asta nu mi s-a mai întâmplat de când tatăl lui Sky m-a bătut zdravăn când am lăsat să scape taurul, acum mult timp în urmă.

— Un taur care nu îţi aparţinea?

— Scumpo, în fond acel taur nu aparţinuse niciodată nimănui. Se ducea doar pe unde îi plăcea…

— Mai trăieşte încă la fermă?

— Nu. A murit de câţiva ani.

Frumosul chip expresiv al lui Hans se întunecă. Căzând în cursă, Juliet se apropie de el şi îi puse cu drăgălăşenie mâna pe braţ.

— A murit de bătrâneţe? îl întrebă cu o voce dulce.

Ochii lui Hans scânteiară ironic.

— Nu, a murit de epuizare pentru că făcuse prea multă dragoste toată viaţa lui.

Juliet nici nu clipi, încercând să nu roşească, îşi sparse capul să găsească o replică la înălţime.

— E trist, într-adevăr… Asta îmi aminteşte de povestea unui cal sălbatic care venea adesea pe pământurile tatălui meu, aflate la poalele muntelui. Sărmanul animal devenise puţin artritic. Tatălui meu i se făcuse milă de el, văzându-l cum şchiopătează în spatele iepelor. Şi s-a hotărât să-i construiască un mic adăpost. Iată cum a apărut primul azil pentru cai din regiune.

Hans nu vru să rămână dator. Decise să-i facă jocul.

— Şi veneau aici în galop, presupun?

— Oh, da. Mai ales din… depărtări…

— Şi calul sălbatic nu şi-a regretat niciodată libertatea pierdută?

— Niciodată. Şi a rămas tot timpul la fel de fălos.

Dar chipul ei frumos se întristă, adăugând:

— Săracul animal a murit acum câţiva ani. Şi a avut un frumos necrolog în ziarele locale, dată fiind celebritatea sa.

— Îmi pare rău că nu l-am citit.

— Era foarte emoţionant… Ce poveste tristă!

— Poţi să-ţi revii, doar a trecut ceva timp de atunci… Poate te pregăteşti mai repede de plecare!

— Da. Mor de nerăbdare!

— Ce spirituală eşti! Ai fi o prezentatoare de primă mână la televiziune.

Ea râse şi Hans o privi fermecat. Juliet era într-adevăr aleasa inimii lui. Din toate punctele de vedere.

O jumătate de oră mai târziu, era gata de plecare. O luară pe jos, ţinându-se de mână. În drum îi spuse şi ei despre modificările pe care le adusese scenariului.

Odată ajuns la uşa ei, nu se arătă atât de grăbit să plece.

— Dacă vrei, îi propuse ea, aş putea să-ţi faun ceai.

Urcară în camera de zi şi ea aprinse doar un mic lampadar aflat lângă canapea. Hans îi sugeră să-şi pună o îmbrăcăminte mai comodă.

— Costumul ăsta de seară este foarte atrăgător, scumpo, dar am impresia că te sufoci în el… Şi perlele astea trebuie să fie foarte incomode când te aşezi…

O mângâie pe obraz şi ea îi surâse.

— Du-te să te schimbi. Prepar eu ceaiul. Când reveni, purta o pereche de blugi prespălaţi şi un tricou mult prea mare pentru ea.

Lui Hans i se păru că seamănă cu o adolescentă care ieşea de sub duş. Se ghemui lângă el pe canapea şi acceptă, plină de mulţumire, ceaşca de ceai aburindă pe care el i-o oferi imediat.

— Am pus o linguriţă de miere în loc de zahăr.

Luă o înghiţitură.

— E delicios. Remarc că eşti tare priceput la bucătărie…

— Nu-i mare ispravă. Ajunge să pui apa la foc şi, când fierbe, să pui unul sau două pliculeţe de ceai.

O putea admira după pofta inimii, aşa cum se aşezase pisiceşte lângă el. Niciodată nu încercase o asemenea plăcere urmărind cele mai mici gesturi ale unei femei. Şi cunoştea motivul: dragostea. Niciodată nu-şi simţise inima mai uşoară.

— Gata?

Cum ea clătină din cap cu un aer satisfăcut, îi luă ceaşca din mână, ca s-o pună pe măsuţa joasă de lângă el. Apoi se aşează comod şi, luând-o pe Juliet în braţe, o aşează uşurel pe genunchii lui.

— Am chef să te strâng puţin în braţe, înainte să plec.

Juliet suspină şi se cuibări la pieptul lui.

— Şi eu doresc să rămân aşa.

Rămaseră mult timp astfel, simţindu-se pe deplin mulţumiţi, fiecare cu gândurile lui cele mai secrete. Puternica atracţie pe care o încercau unul pentru celălalt puse însă capăt visării. Şi îşi dădură dintr-odată seama de asta. Juliet îşi ridică capul chiar în momentul când Hans şi-l plecă pe al lui. Şi îi primi sărutarea plină de satisfacţie. Imediat ce buzele lor se atinseră, trupurile lor se încinseră şi se îmbrăţişară cu patimă. Mâinile lui Hans mângâiară cu lăcomie umerii Julietei. Apoi coborâră spre spate ca, în cele din urmă, să pună stăpânire pe sânii ademenitori şi pântecele frumos arcuit. Fără să-şi dea prea bine seama ce face, Juliet îi descheiase cămaşa de mătase neagră ca să-i dezvelească pieptul pe care-l mângâia cu voluptate.

Respiraţiile lor se accelerară. Se acoperiră de sărutări. Juliet devenise de o senzualitate la fel de sălbatică ca şi a lui Hans. Nici unul nici celălalt nu vroia să se oprească. Se trezi lungită lângă el. Hans gemu, înţelegând că dacă nu reacţionează imediat, mai târziu va fi prea târziu să se smulgă din braţele care-l încercuiau.

Cu un efort de voinţă, o întoarse pe Juliet pe o parte şi o strânse atât de tare încât abia mai putea să respire.

— Nu te mişca, iubito. Rămâi aşa… Te rog.

Hans rămase şi el nemişcat, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Apoi se ridică şi o aşează pe Juliet lângă el. Inspirând profund, se ridică în picioare.

— Acum o să plec acasă, declară el cu regret. Aceste cuvinte constituiră o surpriză grozavă pentru Juliet. Îşi ridică spre el ochii luminoşi care exprimau clar mesajul ,,Hans, poţi rămâne".

„Prea repede pentru tine" îşi spuse el, Apoi murmură cu o voce răguşită.

— Plec… Juliet, ţi-am dat cuvântul meu şi vreau să mi-l ţin… până mâine.

Dezamăgirea momentană a Julietei cedă imediat locul unui sentiment de orgoliu. Era mândră de acest bărbat care ştia să-şi respecte cuvântul dat.

— Mulţumesc, şopti vocea ei melodioasă.

Mână în mână se îndreptară spre scară. Hans depuse un sărut cast pe fruntea umedă.

— Trebuia să-mi închipui că o să cad pradă farmecului tău, scumpo. Eşti prima Juliet pe care o întâlnesc în viaţa mea. Ai citit piesa lui Shakespeare?

— Oh, da! Am învăţat chiar pe dinafară câteva pasaje când eram elevă.

— Adevărat? Pariez că ai şi jucat rolul Julietei.

— Da, şi m-am descurcat destul de bine. Ai jucat şi tu teatru?

— Am avut ocazia, în trupa de amatori din Tulsa. Mi-ar fi plăcut să te am drept parteneră când am interpretat rolul lui Romeo. Am fi format o pereche ideală.

— Este şi motivul, pentru care m-ai sfătuit să te visez?

— Da, murmură el cu un ultim sărut.

De jos, un minut mai târziu, îşi întoarse privirea către silueta fină care se contura în susul scării.

— Noapte bună, dulce Juliet. Şi visează-mă!

— Hans?

— Da!

— Eu… Ai vrea să-mi spui noapte bună cu cuvintele…

Cu inima bătându-i nebuneşte, tăcu, dezorientată. O să ghicească oare ce dorea ea să audă? Oh, îi cerea imposibilul! Cât timp trecuse de când jucase el rolul lui Romeo din piesa lui Shakespeare?

Hans puse un picior pe prima treaptă şi-şi duse mâna la inimă. Îşi ridică ochii spre Juliet, ca şi cum ea ar fi fost pe balcon. Un surâs apăru pe trăsăturile îui expresive.

— Hans… Îţi cer prea mult…

— Ce dulce sunet de argint au în noapte vocile amanţilor, ca o muzică suavă plăcută auzului! declamă el din memorie.

Replica lui era foarte asemănătoare unei melodii ale cărei note dulci se succedau la urechea fermecată a Julietei.

— Noapte bună, noapte bună! răspunse ea, ca eroina aflată pe balcon. Despărţirea noastră e atât de dulce încât mi-aş lua rămas bun toată noaptea.

— Somnul să-ţi cuprindă ochii, continuă el. Şi pacea să-ţi rămână în inimă… O, dulce, dulce Juliet!

Şi, cu mâna, îi trimise un sărut. Juliet i-l trimise graţios înapoi. Hans închise uşa fără zgomot. Juliet se băgă în pat şi trecu repede în lumea viselor.

CAPITOLUL X

Hans îi telefonă a doua zi dimineaţă, la ora zece.

— Bună, Juliet. Astăzi vroiam să-ţi cer o favoare. Să te îmbraci în alb din cap până în picioare.

— De ce? se miră ea.

— Visez să te văd îmbrăcată aşa, în această zi pe care o vom petrece toată împreună.

— Dacă aşa vrei… făcu ea cu inima bătând. Dar dă-mi o oră să mă pregătesc.

După ce închise, îşi studie cu febrilitate garderoba. Da! Avea o bluză de mătase albă şi un pantalon asortat. Compleul era de câţiva ani, dar linia era încă modernă. Îşi puse nişte sandale albe comode, chiar dacă aveau tocurile înalte. Încheindu-şi cordonul de piele albă, constată, privindu-se în. oglindă, că ţesătura costumului era foarte transparentă, dezgolind-o fără voia ei.

— Ah, gemu ea, uitasem de ce nu îmbrăcam acest costum!

Era disperată. Ce să facă? Timpul trecea… O luminiţă! se aprinse în priviri şi o zbughi în cameră. Îşi puse la iuţeală un sutien alb şi un dres peste care îşi îmbrăcă din nou costumul. Se întoarse să studieze în oglindă cu un ochi critic rezultatul: vârfurile sânilor se mai zăreau doar imperceptibil.

Cu un suspin de uşurare, îşi luă peria de cap şi în curând, părul ei de un blond veneţian străluci cu reflexe de foc. Deasupra urechii stângi îşi prinse pletele cu un piepten alb. Se simţea astăzi gata să facă faţă oricărei situaţii!

Brăţara lată albă pe care şi-o puse la încheietura mâinii drepte îi scoase în evidenţă pielea frumos bronzată, de altfel ca şi cerceii albi. Tocmai termina să se machieze când auzi soneria de la intrare.

— Nu mai am decât să mă parfumez, îşi spuse veselă, coborând scara în viteză. Intră Hans, e deschis!

El urcă treptele din patru în patru.

— Sunt gata, anunţă ea cu un surâs strălucitor, conştientă de frumuseţea ei.

— Văd, răspunse el încet, emoţionat de apariţia albă de vis care i se înfăţişase ochilor.

Şi se înclină în faţa ei ca s-o salute.

— Bună, şopti ea cu o timiditate neaşteptată când el se apropie s-o îmbrăţişeze.

Hans părea coborât de pe un iaht de miliardar. Într-un alb imaculat din cap până in picioare. De la pantalonul alb care se mula pe şoldurile înguste şi coapsele muşchiuloase pâna la pulovărul alb care-i punea în evidenţă pieptul atletic.

Uită însă de toate când o luă în braţe. O sărută ca şi.cum nu ar mai fi văzut-o de zile, de luni, sau poate chiar de ani întregi. Se abandonă total plăcerii, în timp ce mâinile lui mari o mângâiau şi o strângeau la piept. Îl auzi suspinând.

Depărtându-se puţin de ea, o privi timp îndelungat.

— Scumpo, suntem într-adevăr pe aceeaşi lungime de undă. Simţi şi tu asta, nu?

— Da! Şi toţi îşi vor da seama, văzându-ne.

— Vrei să-ţi iei poşeta? Aştept aici şi o să mă rog ca soarele să apună mai devreme astăzi, special pentru mine. Această zi va fi cea mai lungă din viaţa mea!

Juliet surâse şi fugi în cameră să-şi ia poşeta albă şi să se parfumeze. Când reveni, el simţi imediat delicatul parfum de jasmin.

— Acest parfum are un efect irezistibil asupra simţurilor mele! Îi declară el.

Şi atrăgând-o la pieptul lui, o sărută îndelung.

— Asta nu-i nimic pe lângă „Parfumul depărtărilor” domnule cuceritor!

Se degajă râzând din braţele lui şi ieşiră in stradă.

— De ce ai ţinut să ne îmbrăcăm amândoi în alb? se interesă ea, căci privirile trecătorilor păreau irezistibil atrase de ei. Oricum nu părem gemeni!

— Vreau ca întreaga lume să afle că ne găsim amândoi pe aceeaşi lungime de undă, ţi-am. spus-o deja! Pentru început aş dori să luăm un mic dejun uriaş pe terasa Jones.

Uriaş era chiar cuvântul potrivit. Şi Juliet se miră de cantitatea de hrană pe care Hans era capabil să o înghită în atât de puţin timp… fără să câştige un gram în plus.

Aerul era proaspăt şi era o adevărată plăcere să călătoreşti cu maşina.

— Unde mergem? se interesă Juliet cu nonşalanţă.

În fond puţin îi păsa încotro mergeau, important era să fie împreună.

— Te duc la festivalul japonez care se ţine în grădina botanică din Missouri. Cred că oamenii locului o numesc însă grădina lui Shaw.

— O idee grozavă! strigă ea aplaudând. Mă şi întreb cum de putusem să uit de festival. Doar mă duc în toţi anii.

Hans îşi întoarse capul spre ea şi aerul lui mirat o făcu să surâdă.

— Poate ai alte preocupări în ultimul timp…

— Da, poate…

— Şi aş putea afla care sunt ele?

— Mereu mă tachinezi, deşi ştii răspunsurile la fel de bine ca şi mine… O să vezi ce mult o să ne placă la

festival, Hans. Sunt o mulţime de locuri unde aş vrea să mergem împreună.

— Şi eu! făcu el mângâindu-i trupul cu o privire plină de subînţelesuri.

Juliet roşi şi-i dădu o palmă uşoară peste şold.

— Din nou vrei să mă înnebuneşti!

El încetini şi o fixă o clipă înainte de a se concentra asupra volanului.

— Dulce Juliet, ştii că ochii tăi se fac verzi când eşti tulburată sau încurcată?

— Doar pentru că mă înroşesc îngrozitor, replică ea, hotărâtă să-şi ia în râs slăbiciunea şi jena. Dar nu mă mai tachina, Hans. Vreau ca ziua noastră să fie perfectă.

— Am înţeles, scumpo, şi aşa va fi.

„Şi noaptea noastră de asemenea” adăugă el în gând.

O jumătate de oră mai târziu, se prezentară, ţinându-se de mână, la intrarea magnificei grădini botanice care reunea cele mai rare esenţe din întreaga lume. Câteva steaguri albe şi roşii şi o mulţime de lanterne de hârtie semnalau de departe festivalul japonez, unde vizitatorii erau deja numeroşi.

Juliet îl convinse pe Hans să facă o încercare la origami, arta de a îndoi cu îndemânare hârtia: mai multe japoneze propuneau vizitatorilor să reprezinte astfel o varietate de obiecte şi animale simbolice. Hans alese imaginea unui cocor în zbor. Degeaba încercă Juliet să urmeze cu minuţiozitate instrucţiunile care le erau oferite cu multă graţie. Hans reuşi mult mai bine decât ea, oferindu-i la sfârşit cu galanterie frumoasa lui pasăre cu aripile desfăşurate în zbor.

Plecară apoi cu paşi lenţi până la o elegantă pagodă din lemn roşu, unde Hans o invită pe Juliet să deguste o ceaşcă de ceai verde, pe care ea îl găsi mai curând

insipid. În timp ce stăteau acolo, o muzică dulce atrase atenţia tinerei femei.

— Mi-ar place să ştiu de la ce instrument provine această muzică feerică.

Hans îşi încorda auzul.

— E o shamisa, spuse el cu siguranţă în glas. Un instrument cu coadă lungă, doar cu trei corzi… Este adesea reprezentat în stampe. Vino!

Şi se îndreptară spre grupul de oameni care se strânsese în jurul cântăreţilor la shamisa. Julietei îi plăcură atât de mult acordurile delicate, încât la sfârşitul melodiei îi sări de gât lui Hans.

— Ce muzică minunată! murmură ea extaziată. Şi ce instrumente frumoase!

O strânse râzând la piept.

— Dar cel mai frumos instrument muzical din lume eşti tu, scumpa mea. Trupul tău…

O lipi şi mai mult de el, iar Juliet se lăsa în voia lui, destinsă de muzică, şi de totala armonie care domnea între ei.

Ţinându-se de mână, asistară la tradiţionala ceremonie a ceaiului. Hans sfârşi prin a da semne de nerăbdare în faţa acestui ritual care se derula atât de lent şi, atunci, Juliet îi propuse să plece în căutarea omului care fabrica obiecte de zahăr.

— De zahăr, cum asta? Despre ce e vorba?

— Ah, e un veritabil artist! Are zahăr lichid de toate culorile şi, cât ai bate din palme, cu nişte bastonaşe, creează personaje mititele, sau animale sau… tot ce-i trece prin minte. Uite, cred că e acolo… întotdeauna e o grămadă de lume în jurul lui.

Apropiindu-se, Hans văzu un om stând in picioare în mijlocul unui cerc de admiratori, copii şi adulţi laolaltă. O muzică dulce le mângâie auzul.

— De data asta recunosc instrumentul, declară Juliet.

Hans o sărută uşor pe frunte:

— Da, acum cântă la kotos, spuse ea volubilă. Notele sunt foarte variate; am elevi care adoră această muzică. Mi-au oferit chiar un disc. Oh…

Şi tăcu, mută de admiraţie în faţa micii balene de un alb translucid care tocmai ieşea din mâinile artistului. Fericitul ei destinatar, un băieţel bucălat, o luă cu grijă, roşind de plăcere. Hans înţelese, văzând expresia încântată a tovarăşei lui, că murea de dorinţa de a avea şi ea un obiect din zahăr. Pentru a-i putea oferi imediat unul, trebuia să-i propună artistului un preţ mai mare decât ceilalţi spectatori, îşi schimbă discret poziţia pentru a ajunge în spatele Julietei şi scose un bilet de zece dolari din buzunar. Fără cel mai mic zgomot, îl ridică deasupra căpşorului ei blond, pentru a atrage atenţia asupra lui.

Câteva clipe mai târziu, omul făcu o piruetă în faţa Julietei, îşi balansă mâna prin aer şi luă din zbor bancnota pe care şi-o vârî în cordonul lat.

— Ah, frumoasa doamnă are nevoie de o fiinţă de vis. Stai să vedem…

Se întoarse spre rezerva lui de zahăr cald din cărucior. Înainte de a se pune pe lucru, îşi puse un fular de mătase pe cap, pe care îl înnodă repede peste ochi.

— O fiinţă de vis ieşită din comun pentru o femeie ieşită din comun, supralicita Hans.

Omul lucra deja cu dexteritate pentru a aduce zahărul la consistenţa adecvată modelării. Hans se întrebă ce era mai pasionant: performanţa pe care omul o realiza pe nevăzute sau expresia fascinată a Julietei care-l mânca din ochi. Foarte repede, omul se debarasă de legătura care-i acoperea ochii, puse un beţişor de bambus în noua lui creaţie şi-i întinse Julietei un superb Pegas, calul înaripat din mitologie, alb şi strălucitor.

— Oh, mulţumesc.

Luă mica figurină cu atâta grijă de parcă era vorba de un cristal preţios. Întorcându-se spre Hans, îşi ridică comoara la înălţimea ochilor lui pentru a o putea admira.

— Îmi doream grozav un animal de zahăr, Hans. Îţi mulţumesc.

Îşi spuse că ar fi plătit bucuros şi dublu pentru a-i vedea chipul în formă de inimioară atât de fericit.

— Specialitatea mea e să-ţi ghicesc secretele, dulce Juliet, murmură el. Dorinţele care nu sunt formulate cu voce tare.

Îi înconjură talia cu braţul şi plecară. Tot mergând, Juliet continua să descrie în aer cercuri cu Pegasul ei pentru ca zahărul să se întărească bine.

— Hans, îmi place la nebunie animalul ăsta… Dar aici ce-o fi?

Asistară la o demonstraţie strălucită de arte marţiale, apoi se îndreptară spre ieşire vorbind de civilizaţia japoneză.

— Ce cunoscătoare eşti în domeniu, se minună Hans. Ai călătorit acolo?

— Nu, niciodată şi regret nespus… Dar am avut ocazia să urmez cursuri de ikebana, ştii arta aranjării florilor… Şi asta m-a învăţat ceva despre filozofia Extremului Orient.

— Înţeleg, făcu el clătinând din cap, înduioşat la gândul că micuţele ei mâini învăţaseră arta de a aranja complicatele buchete japoneze.

— Şi tu, Hans? Cum se face că tot ce-am văzut azi aici ţi se pare atât de familiar?

— Am descoperit această cultură, care mi-era complet străină, când am trăit acolo, explică el pe un ton grav. În timpul războiului din Vietnam. N-a fost o ocazie ideală, dar a fost pasionantă.

— S-ar zice că această experienţă te-a marcat…

— Da.

Juliet ar fi dorit să ştie mai mult despre trecutul lui, dar nu vroia să se arate indiscretă. Şi îşi spuse în sinea ei că, probabil, el nu era încă pregătit să-i împărtăşească acea parte a vieţii lui. Dar când se instală în maşină, nu putu să reziste tentaţiei de a-l tachina pentru a afla mai multe.

— Mi s-a părut că ştii la perfecţie ceremonia ceaiului prezentată de gheişe… Am impresia că femeile din Extremul Orient te-au învăţat o mulţime de lucruri interesante…

Hans remarcă cum ochii ei aveau tendinţa de a se face verzi când era geloasă. Această descoperire îl făcu să surâdă. Se aplecă spre ea.

— Cam ce-ai vrea să ştii?

— Dacă… Ele te-au învăţat şi arta dragostei? întrebă ea repede, înainte de a se înroşi, încurcată de întrebare.

Hans o luă în braţe.

— Nu, scumpo!. Dar în cursul anilor, am avut ocazia să învăţ câte ceva.

Şi îi atinse tâmpla cu o sărutare.

— Altfel spus, reluă ea cu o voce slabă, ceea ce se povesteşte despre arta dragostei, este adevărat?

Ei o strânse la piept.

— Da. Există plăceri pe care majoritatea oamenilor nici nu le bănuiesc.

Vocea lui vibrantă îi promitea experienţe care depăşeau visurile ei cele mai îndrăzneţe, îşi ridică ochii spre el şi el le ghici întrebarea mută: „Vrei să mă înveţi şi pe mine…?”

— O să-ţi dezvălui acum o mică parte din ştiinţa mea, dulce Juliet.

— Aici? În public?

Îi mângâie obrazul, înainte de a-şi strecura degetele în masa de păr blond pentru a o atrage spre el.

— Totul începe cu un sărut, scumpa mea… Dă-mi buzele tale.

O sărută în aşa fel încât Juliet uită unde se află şi se agăţă de el din toate puterile, niciodată nu încercase, în toată viaţa ei, nişte senzaţii atât de puternice.

— Este nemaipomenit, Hans! şopti ea când el îşi dezlipi buzele de ale ei. Dar probabil crezi că eu ies de la mânăstire!

Obrajii i se înroşiră atât de plăcut încât Hans nu se putu abţine să nu-i ridice bărbia şi s-o sărute pe vârful nasului.

— Tu eşti nemaipomenită, scumpo! Niciodată n-am sărutat o femeie ca tine… Şi mi-a fost atât de greu să mă controlez!

— Dar… cred că-ţi par uşuratică.

El îşi dădu capul pe spate şi râse din inimă.

— Dacă te-aş fi considerat uşuratică, aşa cum spui, aş fi făcut dragoste cu tine din prima seară când ne-am întâlnit.

Şi înainte ca ea să poată protesta, o sărută din nou pe buze.

— Dar pentru noi nu este o aventură de o noapte, nu-i aşa Juliet? Trebuie să ne gândim bine.

— Oh, da! Dar nu pot să mă împiedic să nu tremur, de fiecare dată când mă atingi… Niciodată n-am mai simţit asta, când am mai fost sărutată.

El se aplecă spre ea pentru a-i mărturisi:

— Nici eu Juliet; când te ţin în braţe, simt lucruri pe care nu le-am mai încercat până acum.

Abia îi veni să creadă. Putea ea oare să-l impresioneze pe bărbatul „Parfumului depărtărilor” la fel de mult cum o impresionase el?

El surâse tandru în faţa expresiei ei uimite, si îi îndepărtă o buclă de pe frunte.

— Între noi e mai mult decât o simplă atracţie fizică… Este o vrajă, scumpa mea.

Ea îşi plecă ochii, neîncrezătoare. Apoi se lipi timidă de el şi îi sărută colţul buzelor.

— Oh, Hans, simt că vei rămâne întotdeauna ceva magnific pentru mine, spuse cu un suspin.

— Sper, scumpo. Acum, ce-ai zice să vii la mine ca să începem seara noastră?

Ca răspuns, ea se mulţumi să se ghemuiască… la pieptul lui.

* * *

Ajunşi la destinaţie, Hans o luă pe Juliet de mână înainte de a intra în casă.

— Fii binevenită la mine, scumpa mea, spuse el sărutându-i mâna.

Cu ochii scânteind de bucurie, ea intră în vastul apartament situat sub acoperiş.

— Este extraordinar, murmură ea descoperind imensa încăpere, splendidă în lumina amurgului care pătrundea prin peretele de geam.

Telefonul era aşezat pe o măsuţă stil, lângă o fotografie a cărei ramă aurită atrase atenţia Julietei. Întinse mâna şi o luă.

— Părinţii tăi?

Hans se aşeză în spatele ei, privindu-i peste umăr.

— Da. E şi Sky cu mine. Cred că aveam zece ani. Părinţii mei glumeau despre faptul că era aproape imposibil să ne ţină mai mult de două minute aşezaţi pe bancă.

Şi izbucni în râs.

— Eram nişte puşti insuportabili!

— Dar şi atunci erai frumos.

Se balansa pe un picior, în mod ciudat intimidat de complimentul ei.

— Mulţumesc… Hm… N-ai spus nimic de pianul meu. Ce părere ai?

Îl urmă până la Steinway şi se aşeză pe taburet. Degetele ei atinseră maşinal fildeşul clapelor şi apoi atacară o bucată clasică.

— E foarte bine acordat, declară ea impresionară. Ştii să cânţi?

— Un pic.

Ar fi putut jura că ştie să cânte foarte bine. Doar putea să facă atâtea lucruri! Dar Juliet nu vroi să se arate indiscretă şi abandonă subiectul pentru a se scula şi cerceta şi celelalte locuri.

— S-ar zice că-ţi place să citeşti, făcu ea îndreptându-se spre etajerele încărcate de cărţi.

Şi observă cu satisfacţie că amândoi aveau predilecţie pentru aceiaşi romancieri. Privirea ei fu atrasă de diversele obiecte de artă, puse ici şi colo pe rafturi. Probabil, amintiri din călătorii. O mică bucată rotunjită din plumb îi atrase atenţia.

— Asta ce mai e? îl întrebă ea arătând cu degetul în acea direcţie.

— Oh! O păstrez la vedere ca să-mi amintesc că trebuie să profit la maximum de fiecare clipă din viaţă.

Juliet luă obiectul în mână şi-l privi intrigată.

— Am primit acest proiectil în timpul unei ambuscade dintr-o orezărie unde mişunau o mulţime de soldaţi vietnamezi. Sky m-a salvat.

De atunci mi-am propus să trăiesc din ce în ce mai bine.

Ea puse glonţul la loc cu degetele tremurătoare, apoi îşi închise ochii cu o expresie îndurerată întipărită pe trăsăturile expresive.

— Deci s-ar fi putut să nu ne întâlnim niciodată! şopti ea emoţionată.

Şi îşi deschise ochii, împăienjeniţi de lacrimi. Hans o luă în braţe şi o îmbrăţişă tandru.

— Dar ne-am întâlnit, Juliet. Într-o frumoasă zi furtunoasă!

Juliet abia îşi înghiţi lacrimile, atât era de emoţionată. Se apropie de peretele de sticlă.

— Vederea este spectaculoasă, făcu ea cu o voce încă sugrumată.

O urmări din ochi cu solicitudine.

— Dă.

— Nici nu te uiţi! spuse eă, încercând sâ zâmbească.

El se mulţumi să surâdă.

— Ba da, scumpo…

O luă de mână şi o duse să viziteze şi restul apartamentului.

— Aici este biroul.meu. Iar aici. bucătăria şi locul unde mănânc.

Bucătăria era modernă, cu un bloc central oval, compus dintr-o chiuvetă, aragaz şi o masă de lucru. Masa şi scaunele formau un frumos ansamblu de sticlă şi crom.

— Preferi modernul? îl întrebă, trecându-şi mâna peste masă.

— Adevărul e că am gusturi foarte amestecate, îmi place căldura mobilelor vechi, liniile lor elegante… Hai, vino să vezi.

O conduse spre o măsuţă din cireş în formă de semilună.

— Îmi place nespus această masă…

Juliet îşi plecă capul, sensibilă la armonia liniilor, iar Hans o sărută pe frunte.

— Cred că amândoi avem un gust marcat pentru lucrurile frumoase… Pentru ce este mai bun.

„Oh, da” gândi ea, prea mişcată ca să mai vorbească, gândind că Hans Jablonski era cel mai frumos bărbat din lume.

Probabil că el îi citise gândurile în ochii strălucitori, deoarece un surâs de satisfacţie se desenă pe buzele lui.

— Gata, încheie cu vocea lui catifelată. Vizita s-a terminat.

Aruncă o privire împrejurul ei.

— Dar… unde dormi?

— Acolo, în spatele tău.

Ea privi canapeaua acoperită cu perniţe de mătase.

— Imposibil! exclamă ea. Nici n-ai avea loc să te întinzi.

Şi, izbucni în râs, gândindu-se la noaptea pe care o petrecuse la ea, lăfăindu-se în patul mare.

— Ba da, linişteşte-te! Am loc la discreţie… Şi acum să-ţi arăt unde e baia. Să te răcoreşti puţin până prepar cina.

Deschise uşa unei săli de baie, toată mozaicată în bleu, aşezată la extremitatea camerei de zi. Îi mai sărută o dată mâna.

— În seara asta avem preparate japoneze. Şi vezi că am aşezat pe marginea căzii un mic cadou, pentru tine…

— Mulţumesc. O să fac repede o baie.

— Ai tot ce-ţi trebuie. Eu mă ocup cu masa. Şi o să-mi fac un duş în timp ce tu o să admiri apusul soarelui peste oraş. Pe curând!

Juliet aprobă din cap şi închise uşa fără zgomot. Când ieşi din baie peste o jumătate de oră, avea sentimentul euforic că se află în culmea frumuseţii ei. Primul lucru cu care luă contact fură dulcile acorduri ale muzicii japoneze Koto. Surâse şi avansă spre Hans.

— Eşti chiar mai adorabilă decât îmi închipuiam, murmură el abandonând o clipă preparativele. Contemplă silueta fină îmbrăcată în kimonoul de mătase bleu care-i ajungea până la călcâie. Buclele blonde, uşor umezite, cădeau în valuri pe umeri.

— Îţi mulţumesc pentru cadou, îi răspunse cu o voce la fel de melodioasă ca accentele delicate ale instrumentului koto.

Mângâind ţesătura, adăugă:

— Niciodată n-am mai simţit o atingere atât de plăcută pe piele.

— Se asortează cu culoarea ochilor tăi, preciză el mulţumit. Ce frumoasă eşti! O adevărată apariţie.

— Mulţumesc, şopti ea, mişcată de acest compliment deosebit şi, hotărâtă să rămână cu picioarele pe pământ, adăugă: Pot să mă fac utilă în timp ce îţi faci duş?

— Nici vorbă, spuse el cu o voce veselă, barându-i drumul spre masa de lucru din bucătărie. Am un principiu: niciodată nu las să intre o femeie în raza mea de acţiune când prepar masa… Mai ales astă seară!

Se înclină ceremonios şi-i explică râzând:

— Eşti invitata mea de onoare, Juliet. Simte-te bine, profitând de muzică şi de apusul soarelui.

Dădu din cap, fără să-i răspundă.

— De altfel, totul e gata, scumpo. Într-un sfert de oră mă reîntorc.

Şi intră în baie.

Juliet începu să străbată încăperea cu un pas uşor, după ce-l auzi că dă drumul la apă. Apoi se postă în faţa peretului de geam pentru a admira ultimele raze de soare care înroşeau orizontul. Se întoarse maşinal pentru a aprinde un lampadar, dar constată că gestul ei ar fi inutil: Hans aprinsese deja câteva lumânări pentru a crea ambianţă. Flăcările lor proiectau desene fugare pe plafon şi pereţi.

,,Ce idee minunată” gândi ea. Muzica dulce o fermecase. îndreptându-se spre pian, ochii ei se aţintiră asupra glonţului care era să-i ia viaţa lui Hans.

Cu paşi nesiguri, se întoarse să-l ia şi-l cântări din ochi cu gravitate. Probabil că fusese grav rănit… înţelese atunci pofta de viaţă pe care o avea, dorinţa vie de a-şi realiza proiectele de cineast. Avea ceva de spus, îi mărturisise el; un mesaj de comunicat omenirii… Şi acum voia să-şi împărtăşească filozofia, arta de a trăi cu o femeie. Da, cu ea, Juliet McLane.

Un val de fericire o străbătu, în timp ce punea glonţul la loc pe etajeră.

— Mulţumescu-ţi Doamne, că l-ai cruţat!

Cu picioarele goale care se înfundau în covorul gros oriental, se duse să se instaleze pe un fotoliu. Pe măsuţa joasă din faţa ei. lumânările parfumate, aşezate în sfeşnice în formă de floare de lotus, se consumau încetişor. Juliet respiră cu deliciu acest miros nou. În seara asta vor consuma bucate japoneze. Ce experienţă agreabilă va fi pentru ea! Şi apoi…. Ce lecţie îi va da Hans?

Fremăta excitată gândindu-se ce-i rezerva noaptea. Trupul ei era plin de o asemenea vitalitate, de o energie atât de debordantă, încât se simţi incapabilă să rămână aşezată mult timp. În câţiva paşi ajunse la canapeaua pe care el afirmase că doarme confortabil. Se lăsă să cadă în mijlocul perniţelor de mătase şi-şi închise ochii. Pierdută într-o plăcută visare asupra serii ce va urma, nici nu-l auzi pe Hans apropiindu-se. Rămase mult timp lângă ea, admirându-i frumuseţea liniştită.

Un foc se aprinse în ochii negri. Niciodată nu văzuse o femeie atât de tulburătoare. Juliet îi deschisese inima spre dragoste. Se minună încă o dată de puterea destinului care-l adusese până în acel oraş… până la femeia vieţii lui.

— Fii binevenită, Juliet. Invitata mea de onoare…

— Îşi deschise ochii şi tresări, îi zâmbi, întinzându-i mâna. Juliet era gata să se lase în voia lui toată seara.

Era atât de frumos încât îţi tăia răsuflarea. Purta un pantalon alb şi o vestă bleu de mătase, asortată la kimonoul ei. Se întrebă cum, în calitatea de invitată de onoare ce era, se va putea comporta ca atare, în timp ce mintea ei era plină numai de imagini erotice… dar îi surâse şi îl urmă spre măsuţa joasă.

CAPITOLUL XI

Hans o aşează pe o perniţă moale în faţa măsuţei şi îi şopti cu o voce dulce:

— Simte-te în largul tău.

Îl văzu îngenunchind, apoi aşezându-se pe călcâie şi îl imită.

— O să stai mai comod cu picioarele încrucişate, zise el. Noi occidentalii nu suntem obişnuiţi să stăm în genunchi, ca orientalii.

Tocmai se pregătea să-şi schimbe poziţia, când îşi aminti că nu purta nimic pe sub kimonoul de mătase. Încurcată, se răzgândi.

— Cred că o să încerc să mă obişnuiesc, spuse ea încercând să-şi ascundă jena şi, văzând că el părea că ghiceşte adevăratul motiv al atitudinii ei, îndrăzni să adauge: o să aştept până te mai duci spre bucătărie.

El clătină din cap şi se ridică imediat.

— Toate mesele japoneze încep şi se termină cu ceai, Juliet.

Îl urmări cu privirea înainte de a se aşeza cu picioarele încrucişate. Hans reveni cu un ceainic rotund şi cu două ceşcuţe fără toarte, una din porţelan alb cu irizaţii bleu, cu model bob de orez, Iar cealaltă din porţelan alb, simplă. Le umplu şi îi oferi una Julietei.

— Ceaşca ta nu e atât de frumoasă ca a mea, remarcă Juliet.

— Asta indică ce mult te respect, îi răspunse el cu convingere. Hai acum să bem.

Ascultătoare îşi ridică ceaşca. Băură în tăcere, dar ochii vorbeau pentru ei. Când puse ceaşca pe tava lăcuită Juliet constată că mâna îi tremură. Dar Hans o răsplăti cu un surâs atât de plăcut încât se simţi imediat destinsă sub privirea lui călduroasă.

El acoperi apoi masa cu o mulţime de feluri exotice pe care Juliet le degustă cu multă plăcere. După ce savură un pui picant şi aromat, luă un fel de nisip ornat cu un motiv geometric.

— Asta ce o mai fi? întrebă după prima înghiţitură.

— Biscuiţi cu alge, decoraţi cu soia. Continuă să mestece cu multă poftă.

— Ce gust ciudat, făcu ea în cele din urmă.

— Curaj, o tachină el. În noaptea asta am plecat pe drumul aventurilor şi descoperirilor, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea cu inima bătând nebuneşte.

— Sunt fericit că îţi pot împărtăşi din cunoştinţele mele, îi răspunse el cu o voce grea de subînţelesuri. Bea din acest sake cât mai e cald, dragostea mea.

Avu impresia că un torent de lava i se scurge pe gât.

— Îţi propun acum felul principal: tempura. Se ridică dintr-un salt pentru a se duce în colţul bucătăriei, în timp ce Juliet bătea din palme.

— Cunosc acest tempura: o friptură extraordinar de fină! Ah, ai şi sos de shoyu cu ridichi japoneze rase.

— Vrei draga mea?

— Da, răspunse ea întinzându-i bolul. El râse şi îi explică servind-o din plin.

— O veche superstiţie din Extremul Orient spune că orice bob de orez lăsat în bol la sfârşitul unui ospăţ se transformă în neg pe faţa persoanei iubite.

— Oh! strigă ea încruntându-se, apoi adăugă cu un aer solemn: îţi promit că o să mănânc până la ultimul bob.

Răspunsul ei îl emoţionă pe Hans. Privirile lor se încrucişară.

— Tem…pu…ra… murmură el cu o voce senzuală care o tulbură pe Juliet. Tem înseamnă cer… pur… femeie… şi ra, mătase…

Ochii lui se fixară întâi pe buzele Julietei, apoi pe sânii vizibili sub kimonoul subţire şi ea simţi cum vârfurile sânilor i se întăresc.

— Mătase, repetă el. O ţesătură atât de aeriană că stimulează dorinţa celui care priveşte, lăsând să se ghicească frumuseţea pe care o ascunde…

— Oh, Hans! Uite în ce stare mă aduci, şopti ea pe un ton mustrător strângându-şi pe ea kimonoul.

— Văd, răspunse el privind-o cum îşi aranjează pliurile de mătase pe sânii rotunzi. Ah, îmi datorezi asta din ziua când ne-am urcat în ascensor…

— De exemplu, i-o tăie ea furioasă. Dacă am fi aşezaţi la o masă normală, să vezi ce picior ţi-aş trage pe dedesubt!

El izbucni în râs.

— Ochii tăi sunt acum aproape verzi, Juliet! Hai, mănâncă cât mai e cald!

Şi îi întinse o bucată de peşte fript.

— Mulţumesc… Ce regal! Dar ştiu să mă servesc de beţişoare.

Mai târziu când Hans aduse salata de fructe exotice, Juliet constată că-i venea greu să se folosească de beţişoare.

— Am degetele obosite, constată ea dezamăgită.

— În cazul ăsta, permite-mi să-ţi dau eu să mănânci.

Se aplecă spre ea şi îi întinse o bucăţică de mango. Ea muşcă uşor şi-l privi pe Hans cum duce bucăţica rămasă la gura lui. Nu-şi dădu seama că o picătură de suc îi curgea de pe buza de jos. Dar asta nu-i scăpă lui Hans. Se aşeză lângă ea, îi ridică delicat capul şi

adună cu limba încet, plin de voluptate, lichidul parfumat.

— Dulce, Juliet, murmură el înainte de a-i oferi un alt fruct.

Îl mancă şi el o sărută imediat, parcă pentru a-i căuta gustul pe buzele ei. Fiecare bucăţică fu însoţită de o sărutare. Fascinată, Juliet se lipi de trupul puternic. Cuibărită la pieptul lui, ea se abandonă acestei experienţe senzuale, cu sentimentul de a aluneca din ce în ce mai departe de realitate, dusă de Hans… bărbatul ,.Parfumului depărtărilor”… magicianul.

După salata de fructe exotice, el îi propuse încă un sake din cupa lui. Ea refuză din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

— Dar eşti invitata mea, scumpo. Să refuzi ar fi o insultă pentru mine.

Atunci Julie goli cu conştiinciozitate mica cupă de ceramică caldă pe care el i-o întinsese.

— Acum oferă-mi de băut din cupa ta, spuse el.

Dar ea simţi din timbrul vocii lui, că aştepta mult mai mult de la ea. Cu mâini tremurătoare, îi duse cupa la buze ştiind că nu-i va potoli setea aşa cum nici sake-ul pe care-l băuse ea nu-i satisfăcuse trupul. Goli cupa şi o puse pe tava de lac. Apoi o luă pe Juliet în braţe pentru o lungă sărutare, arzătoare.

— În principiu, îi şopti el la ureche când buzele lor se despărţiră, orice masă se termina cu o ceaşca de ceai. Vrei una acum?

— Nu… Ar strica petrecerea daca nu am bea?

El surâse şi îi atinse buzele cu o sărutare tandră.

— Vino, Juliet…

Se ridică sprinten şi o ajută şi pe ea să se ridice în picioare.

— Ah, mi-au înţepenit picioarele, strigă ea mirată.

Fără un cuvânt, Hans o ridică în braţe şi o duse spre canapeaua aflată în semiîntuneric. Ea îşi lipi faţa de barba lui mătăsoasă şi inspiră cu plăcere ..Parfumul depărtărilor”.

— Îmi place nemaipomenit barba ta, spuse ea pe neaşteptate, mângâind-o cu mâna.

— Îmi place nemaipomenit să te ţin în braţe, scumpa mea…

O puse grijuliu pe pernuţele de mătase şi îngenunche pe covor la picioarele ei ca s-o cuprindă în braţe. Ea se ridică uşor, îi încercui gâtul cu braţele şi îi întinse buzele surâzătoare, într-un elan de pasiune o sărută cu lăcomie, căutând cu disperare să se stăpânească.

— Scumpo, o să schimb muzica, şopti el cu gură lipită de urechea ei.

Ea aprobă şi se lăsă pe spate, cu părul răsfirat pe perne.

— Grăbeşte-te, îi spuse doar închizând ochii.

Dulcea melodie a unui shora la moda îi atinse în curând auzul şi Hans reveni la picioarele ei. Mâna lui o atinse uşor, îi mângâie întâi umărul gol, apoi pieptul. Juliet îşi ţinu răsuflarea.

— Ţi-ai scos kimonoul…

— Da.

Hans îşi desfăcu şi el cordonul kimonoului bleu. Cele două părţi se îndepărtară una de alta, dezvăluind trupul minunat care o aruncă în braţele năvalnice ale dorinţei.

— Ce frumoasă eşti, exclamă el cu o voce răguşită. Lasă-mă să te iubesc…

Şi buzele i se lipiră de un sân cu rotunjimi atrăgătoare.

Sub mângâierea lui, corpul Julietei se cambră şi un strigăt de plăcere îi scăpă. Când Hans ridică capul pentru a-i săruta buzele, fu teribil de impresionat de

expresia de total abandon întipărită pe chipul cu ochii pe jumătate închişi. Era pregătită… încet, buzele li se uniră, pecetluind înţelegerea lor.

Sărutul se prelungi languros şi mâinile lui Hans coborâră explorând corpul gol cu curbe voluptuoase.

— Îmi place să te ating, scumpo… peste tot…

— S-ar… Ai putea lua toate perniţele astea ca să te poţi lungi lângă mine?

Murea de dorinţa de a-i simţi trupul puternic lângă ea. El se instală pe pat şi ea îl auzi râzând, cu gura în părul ei. Se încordă în braţele lui. De ce râdea de ea?

— Nu-i nimic caraghios, Hans, protestă ea cu vehemenţă.

— Aşteaptă… O să-ţi dau ocazia să apeşi pe butonul meu secret.

— Cum? strigă ea ridicându-se dintr-un salt.

Încercă să se acopere cu kimonoul.

— Ah, făcu el râzând. Te-am făcu să sari! Destinde-te, draga mea. Butonul secret se află pe perete, exact deasupra capului tău.

Ea privi peste umăr, în direcţia indicată de el. Apoi, şovăitoare, apăsă imediat pe buton şi patul păru că înaintează în încăpere. Fără zgomot. Constată că avea dimensiuni net superioare unui pat obişnuit.

— Este incredibil! Ce pat!

— Ne este necesar, scumpo…

Şi o făcu să tacă cu un sărut arzător care o electriză. Se lipi de el.

— Mângâie-mă, dragostea mea, îl imploră ea cu o voce pe care nu şi-o cunoştea.

— Oh, Juliet! răspunse, el cu atâta intensitate încât ea frisonă, simţindu-se arsă de dorinţă.

— Scumpo, o să mă part delicat…

— Da, Hans, ştiu, şopti ea mângâindu-i barba, îi admira trupul ca şi cum ar fi fost o zeiţă coborâtă din Olimp. Sărutările lui pasionate treziră în ea un foc

necunoscut şi în curând tot trupul ei îl chema. Dar în ultimul moment se încorda şi dădu înapoi.

— Iartă-mă, gemu ea. Regret…

— Stt! făcu el, acoperindu-i buzele cu un sărut tandru.

Se întinse lângă ea şi o luă în braţe, legănând-o delicat.

— Aş dori să fiu mai experimentată, şopti ea cu o voce dezolată.

— Să nu doreşti aşa ceva, răspunse el cu blândeţe. Vom învăţa împreună. Este prima oară când iubesc cu devărat, Juliet… Da, prima oară.

Şi, fără a-i lăsa timp să răspundă, o îmbrăţişa cu patimă şi ea tremură sub mângâierea fierbinte a mâinilor lui. Şi în mintea ei răsună voios: Hans Jablonski o iubea. Era prima oară în viaţa lui când iubea. Tocmai i-o declarase.

— Da, Hans, murmură ea, în timp ce un vârtej de senzaţii necunoscute îi străbătea trupul cu viteza unul fulger. Închise ochii, abandonându-se beţiei voluptuoase.

Atent la reacţiile ei, Hans se mişcă uşor şi o pătrunse, îi veni să strige de bucurie când simţi corpul ei suplu începând să se onduleze ritmic sub el. Un val de plăcere îl cuprinse şi gustară împreună senzaţia celei mai depline bucurii.

Mai târziu, în noapte, Hans se ridică.

— Juliet, dragostea mea…

O strânse tandru lângâ el şi se întoarse spre ea. Când îi atinse obrazul cu buzele, avu surpriza să constate că ea plânsese.

— Ce este, scumpo? o întrebă cu o voce neliniştită.

Şi o strânse mai tare, căutând să ghicească ce se întâmplase.

— Eu mă simt minunat, răspunse dintr-o răsuflare. Oh, dragul meu, sunt lacrimi de bucurie. Te-ai purtat delicat cu mine, ştiu…

Ezită o clipă înainte de a continua, apoi deschise ochii şi descoperi atâta dragoste şi grijă în privirea lui încât continuă încrezătoare:

— Mulţumesc. N-aş fi crezut că poate fi atât… de plăcut.

Se strânseră în braţe, ochi în ochi, savurându-şi fericirea. Juliet avea o oarecare experienţă în dragoste, dar nimic nu se putea compara cu ceea ce încercase în această seară, în braţele cestui bărbat. În sinea ei avea certitudinea că de acum aparţinea numai lui Hans şi nimănui altuia. Îl iubea. Pentru totdeauna.

Bucuros, Hans o lipi de el.

— Ştiu scumpo, va fi şi mai bine mai pe urmă.

— Mai bine, repetă ea, incredulă.

El râse fericit.

— Bineînţeles! Şi eu am ceva să-ţi spun. Nu există nici o compraţie între tine şi… celelalte femei. Scumpă Juliet, este prima oară în viaţa mea când descopăr dragostea.

— Oh! făcu ea izbucnind în suspine. Eu te iubesc atât de mult, Hans…

Se linişti greu şi apoi căzu într-un somn profund. Hans surâse şi adormi la rândul lui.

De mai multe ori în timpul nopţii se treziră ca să se iubească. Juliet reuşi să iasă din rezerva ei obişnuită şi făcu dragoste, abandonându-se total.

— Eşti pe cale să trăieşti o noapte foarte agitată, glumi Hans.

— Găseşti că am mai progresat un pic? răspunse ea pe acelaşi ton.

— Perfect, râse el. Bravo!

— Ştii, nu am nici un merit în asta. Am fost ajutată de bărbatul vieţii mele.

— Am făcut tot ce am putut, scumpo.

Ea căscă, se strânse lângă el şi dormi din nou.

— Somn uşor, îi şopti el.

Rămase cu ochii deschişi în noapte; toate lumânările arseră până la capăt. Dar, de fapt, nu dorea să adoarmă. Se simţea atât de fericit.. Copleşit. Drgostea Julietei nu avea asemănare.

Când lumina aurită a soarelui începu să umple încăperea, Juliet se mişcă în braţele lui. Hans privi cu încântare surâsul fericit care-i plutea pe buzele pline.

Gemu şi se întinse, punând un braţ subţirei peste pieptul puternic.

— Cât e ceasul? mormăi ea.

— Şapte.

— E frumos afară?

— Un soare magnific.

— Nu pot să-mi deschid ochii.

— De ce?

Văzu mâna micuţă alunecând peste pieptul lui, urcând spre gât pe pipăite şi apoi mângâindu-i buzele.

— Pentru că aş fi orbită de surâsul tău! Juliet îi simţi gura care schiţa un surâs, apoi el îi sărută vârful degetelor.

— Bună, scumpo, şopti el cu o voce atât de călduroasă încât ea se simţi în formă pentru toată ziua. Te iubesc.

— Bună, răspunse şi ea, toată numai zâmbat. Şi eu te iubesc. Te-ai sculat de mult?

— Da! Te priveam dormind şi mă gândeam la noi.

— Sper că nu dorm cu gura deschisă şi că nu sforăi, spuse ea lîpindu-se de el.

Îi sărută buclele blonde.

— Te iubesc, repetă el.

— Şi eu… Dar mai dormi. Azi nu lucrez…

O idee îi veni în minte şi se sculă ca să-l ntrebe:

— Tu lucrezi?

— Eu? Mă simt în mod definitiv lipit de acest pat.

Vorbise pe un ton atât de solemn încât ea se încruntă.

— Fii serios!

— Niciodată în viaţa mea n-am fost atât de serios… Apropie-te…

Ea surâse languros, dar nu se apropie nici cu un deget.

— Of, scumpo, spuse el luând-o în braţe. Cum am putut trăi în toţi aceşti ani fără tine?

— Aparent chiar foarte bine, făcu ea veselă, înconjurându-i gâtul cu braţele.

Şi izbucni în râs.

— Căsătoreşte-te cu mine, Juliet.

Surâsul îi muri pe buze şi se îndepărtă de el. Frumosul ei vis de căsătorie cu bărbatul cel mai seducător din lume era pe cale să se realizeze?

— Cine îmi propune căsătoria? îl întrebă ea.

— Bărbatul „Parfumului depărtărilor” şi Hans Jablonski.

— În cazul ăsta, răspunsul este da.

O sărută entuziasmat şi ea simţi din nou că se topeşte în braţele lui în timp ce-şi spunea în minte: Bărbatul „Parfumului depărtărilor” este Hans Jablonski, este bărbatul vieţii mele. Pentru totdeauna…”

Când sărutul luă sfârşit, Hans se îndepărtă ca să scoată o cutiuţă din sertarul noptierei.

— Am făcut nişte cumpărături, ieri dimineaţă, anunţă el pe un ton detaşat.

Deschise cutiuţa şi un briliant mare, montat pe un inel de platină apăru, spre marea surpriză a Julietei.

— Acest inel îţi dovedeşte ce serioase sunt intenţiile mele, dragostea mea.

Să cunoști un bărbat frumos, vedetă a televiziunii americane, este visul oricărei fete.

Dar Juliet McLaine reușește din întâmplare, în timpul unei furtuni, să facă cunoștință cu Hans Jablonski, admirat și dorit de milioane de telespectatoare.

Dar ea nu vrea să se lase atrasă într-o legătură pasageră.

"Juliet clipi și își închise apoi ochii, gustând căldura buzelor sale. Sărutul arzător îi înteți bătăile inimii în timp ce un fior îi străbătu tot trupul. Într-o sclipire de luciditate creierul ei înregistră un mesaj: niciodată în viața ei nu fusese sărutată atât de bine".

THE BEST

I.S.B.N. 973-9169-06-6

LE